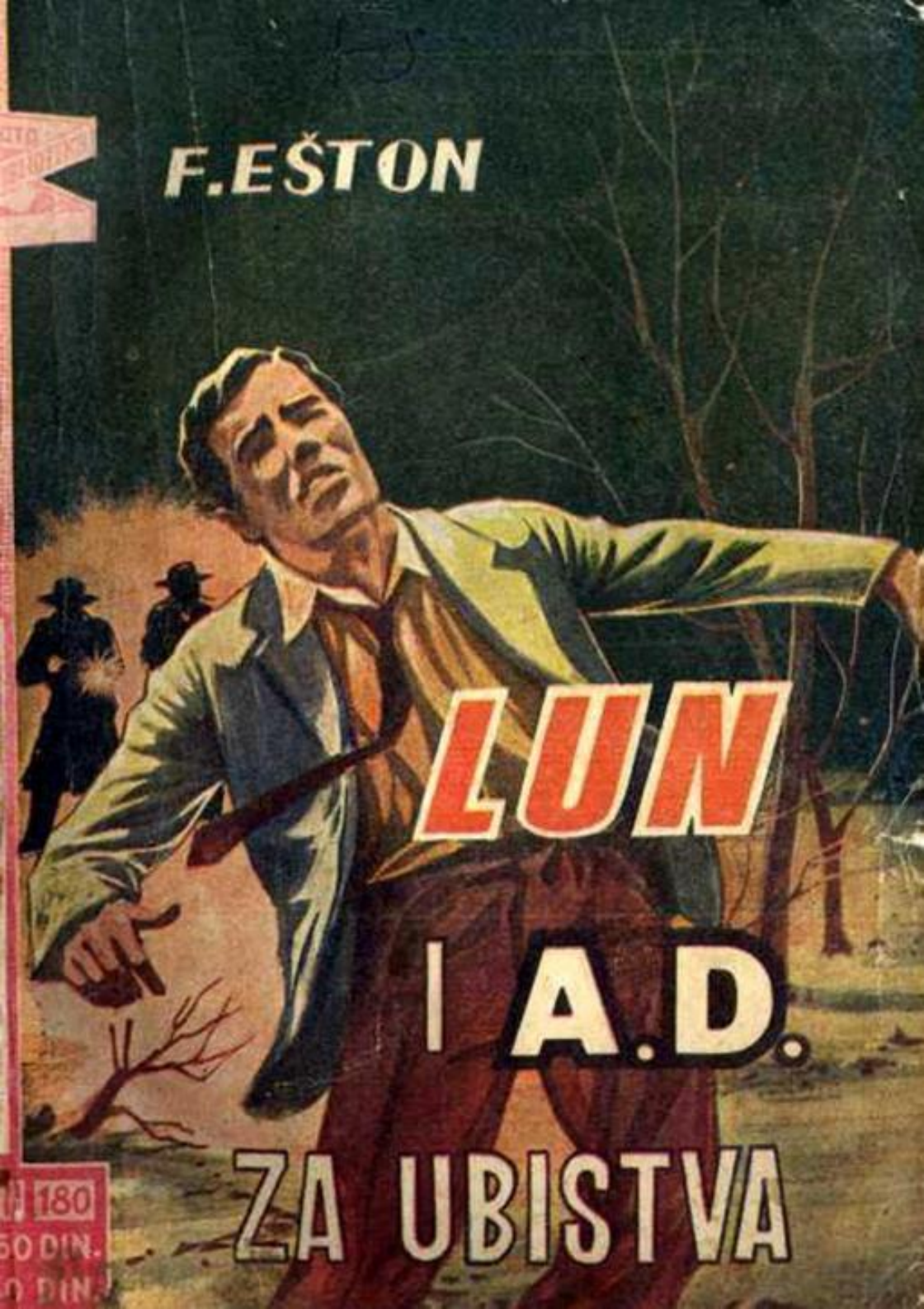

A dramatic illustration of a man in a light-colored trench coat and dark tie running towards the viewer. He has a look of urgency or fear. In the background, two men wearing dark hats and coats are following him from behind. The setting appears to be a dark, wooded area at night or dusk. The overall style is reminiscent of mid-20th-century pulp magazine covers.

F. EŠTON

LUN

I A.D.

ZA UBISTVA

180
50 DIN.
0 DIN.

Redni broj Lunovih izdanja 12.

**ROTO-biblioteke X-100 Nova serija broj 180 od 5. jula
1967.**

*ova e-knjiga je izrađena na temelju reizdanja X-100 broj 753 1982.
godine*

Frederik Ešton (Mitar Milošević)

Lun i A.D. za ubistva

U svesci je još:
Piter Kropf
POSLEDNJI SLUČAJ

Direktor NIŠRO »DNEVNIK«
VITOMIR SUDARSKI
Glavni i odgovorni urednik OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«
DUŠAN STANOJEV
Odgovorni urednik Redakcije književnih izdanja
MIŁORAD PREDŐJEVIĆ
Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANDANOVIĆ
Recenzent
VLADIMIR DUBRAVČIĆ
Tehnički urednik
SLAVKA BOŠNJAKOVIĆ

Tiraž 42.000 primeraka

Izdaje i štampa: Novinska. izdavačka i štamparska radna
organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Novi
Sad. Bulevar 23. oktobra 31. Telefon (021) 21-555. Broj žiro-računa:
65300-603-6350

Lun i A.D. za ubistva

I

Zamišljen i umoran Donald Sikert je išao prema Hajglend parku. Bio je zabrinut zbog svega što se tih dana dogodilo. Sada mu je bila potrebna pomoć čoveka koga je poznavao i sa kojim se bio sprijateljio u Parizu. No, po svemu sudeći njega je bilo teško naći. Sikert je jednoj detektivskoj agenciji dao poslednjih dve stotine dolara da mu pribave adresu Pitera Evansa. Ali ako ta adresa nije prava, onda... Sikert nije smeo ni da završi misao. Skrenu uskim slepim prolazom i nađe se pred zatvorenom kapijom i zidom, koji je zaklanjao nisku kucu uvučenu

među drveće najmanje što jardi. Nije bilo zvona uz dovratka niti načina da se u ovo doba priđe kući. Donald Sikert se osvrnu, za stade u senci jednog platana i oslušnu. Osmotri zid ograde i odjednom skoči da opipa nema li lomljenog stakla na vrhu zida. Pošto se uverio da je zid na vrhu bio ravan, on ponovo skoči. Uhvati se prstima za ivicu i polako se podiže mišicama. U magnovenju pogleda u mrak na drugoj strani, a zatim se presamiti preko zida i skliznu na zatravljenu stazu bašte. Odmah zatim pretrča do rascvetalog šiblja i kleče među grane.

- Hej, Dene Jesi li nešto čuo? - upita jedan glas.

- Kao da jesam... Tamo kod zida... Pogledajmo - odazva se čovek promuklog glasa.

Začuše se koraci po uskoj pošljunčanoj stazi i Sikert pri slabom svetlu tek izašlog meseca primeti čoveka koji je dolazio držeći spreman veliki automatski revolver.

- Gde si, Dene? Mislim da je to bilo ovde. Dolaziš li, što mu đavola - zvao je čovek prilazeći džbunu u kome se skrivao Donald Sikert.

- Evo idem! Moram da pogledam ovde - začu se glas promuklog, a odmah zatim zaškripa šljunak na stazi.

Sikert je razmišljao šta da uradi. Možda su ovo ljudi koji obezbeđuju Evansa, a u tom slučaju bi trebalo da im se javi i zamoli da ga odvedu do Pitera. U svakom slučaju sada nije smeo da pogreši, jer bi to moglo da bude katastrofalno za Džejn i Samjuela. Ako je dobio pogrešnu adresu, pa ga ovi ljudi predaju policiji kao provalnika...

- Slušaj Dene! Neko je prilazio kapiji u zidu i probao da li je zaključana. A sada se opet čulo nešto u ovom pravcu - reče promukli čoveku koji je prilazio takođe držeći revolver u ruci.

- Možda je to bio dežurni policajac. Svake noći po jednom proverava bravu na kapiji - odgovori Den.

- Ali nikad nismo čuli i nešto drugo. Imaš li kod sebe ručnu lampu, da malo osvetlimo okolo? - upita promukli.

- Ostala mi je tamo na baštenskom stolu. Idem po nju, a ti oslušni i motri okolo. Moul bi nas smoždio da ga uznemirimo, mi ili neko drugi. Valjda će detektiv propevati. Već je treća noć otkad ga Moul cedi - tiho je govorio Den, ali Sikert je sve čuo.

Osmehnu se zadovoljan što je bio oprezan. Ovde se događalo nešto neobično i to je trebalo da se ispita.

Koraci čoveka koji je odlazio ka kući utihnuše, a promukli ostade osluškujući. Zbog nečega uze revolver levom rukom držeći ga za cev, a desnu stavi u džep. Tog trenutka se Sikert odluči i pode u napad, jer mu promukli beše okrenuo leđa.

Sikertova pesnica izmahnu u tišini. Začu se samo tupi udarac, a zatim zveknu revolver ispušten na stazu. Udareni čovek se zaklati, pa skliznu na kolena. Još dok je padao pogodi ga i drugi udarac, a zatim ga Sikert uhvati za okovratnik i povuče u senku šiblja. Onda brzo podiže revolver i gurnu ga u džep, pa pođe stazom.

- Ideš li Dene? - zovnu Sikert promuklim glasom, podržavajući glas onesvešćenog.

Zatim se zakloni iza stabla, jer je bio viši rastom i nije smeo dozvoliti da to primeti čovek koji je dolazio sve bliže. Kad se nade blizu drveta uz koje je Sikert stajao, Den upita:

- Gde si, Ale?

- Ne pali lampu. Dođi ovde kod drveta. Neko stenje tamo u džbunju - tiho i promuklim glasom odvrati Sikert.

Iz džbunja se zaista čulo hripanje onesvešćenog. Udarac u potiljak i vrat često izaziva takvo šumno disanje.

Den stade uz stablo i oslušnu gledajući prema onom džbunu. A tada ga Sikert udari drškom revolvera. I drugi čovek je bio sklonjen u tišini. Donald Sikert se prihvati posla. Uz levu podlakticu je imao naročiti bodež i sada ga izvuče. Oštrim sečivom iskida delove odeće sa onesvešćenih i njima im napuni usta, a onda im izvuče kaiševe iz pantalona i veza im ruke. Veštim potezima bodeža odvoji široke pojaseve tkanine i pretvori ih u

nerazmrsive veze na nogama. Komadima platna njihovih košulja poveza im usta, kako ne bi mogli da izbace smotuljke. Proveri mogu li da dišu i uveri se da je sve u redu.

Dok je to sve radio, oba čoveka se osvestiše. Sikert im u zaklonu osvetli lice Kolutali su očima, a njihov izgled mu se nije sviđao. Ostavi ih sleгнуvši ramenima. Ako je pogrešio, naći će načina da im se izvini, a Evans će mu pomoći da im na neki način nadoknadi štetu zbog pretrpljenih udaraca i straha.

Išao je oprezno ka kući opkoljenoj starim drvećem ukrasnim šibljem. Nađe baštenski što sa četiri udobne ležaljke. Obiđe ga i zađe oko kuće. Opresno proviri i zastade. Pred zadnjim vratima kuće stajao je još jedan stražar. Bio je oslonjen na drvenu prečku, koja je vezivala dva stuba. Nije mu se moglo prići, a da on to ne primeti.

Sikert razmisli nekoliko trenutaka, a zatim se odluči i baci se na zemlju. Pri tome preteći doviknu promuklim glasom:

- Ti si lud. Dene! Platićeš mi za ovo!

- Šta je to, Ale? - upita stražar i pođe ka Sikertu koji se uvijao u senci.

- Ona budala... Ubiću ga zbog ovoga. Da sam pucao, on ne bi više nikog... - stenjao je Sikert podržavajući tuđi glas.

- Opet vas dvojica! Ako Moul čuje. Je li te povredio? - upita stražar i pruži ruke ka Sikertu da ga podigne.

Ali tada nalete na pesnice koje ga podigoše u vrat i vilicu. Stiže samo muklo da krikne i pade kao posećen. Sikert ga skloni uz slepi zid kuće i osmotri oko sebe. Levo je bila otvorena garaža i u nju je mogao da skloni ovog čoveka. Odvuče ga i napipa sklonjeni automobil. Džepnom lampom osvetli prolaz i gurnu onesvešćenog u ugao. Nade nekoliko komada žice i krpa u policama s alatom. Brzo veza onesvešćenog i pođe prema kući.

Tiho pritisnu ručicu brave na zadnjim vratima kuće i ona se pokrenuše. Otvori ih samo toliko da se provuče u

zamračeni hodnik i zastade.

Kao ispod zemlje čuli su se mukli glasovi. Sikert pode napred. Na levoj strani se nalazio slabo osvetljeni hodnik na čijem kraju se videla ograda stepeništa koje se spuštalo u podrum. Otuda su dopirali glasovi pomešani sa stenjanjem. Sikert pažljivo pregleda hol, tri sobe i prostranu trpezariju, a zatim zaviri u kuhinju i sobicu pored nje. Nije bilo nikog. Samo se u kuhinji osećao miris kuvane kafe i prosutog alkohola. U trpezariji su na stolu još uvek bili ostaci večere i prazne boce raznih pića.

Sikert pregleda što i zaključi da je ovde večeralo pet ljudi, ali ne svi u isto vreme. Trojica su bili napolju, vezani i nemoćni. Dakle, ovde treba da su još dvojica. Sikert oslušnu i zaključi da su svi ostali u podrumu.

Držeći revolver u rukama pode u tom pravcu. Išao je uz sami zid, jer je tako bilo najmanje opasnosti da podovi ili stepenište zaškripe pod nogama. Sada je sve jasnije čuo glasove iz podruma. Kad se našao na dnu stepeništa sasvim razgovetno je čuo kreštav ženski glas:

- Ubićete ga, prokleti lupeži! A to vam neću oprostiti! Zapamtite to, pacovi! Oktavija Dulitl ne preći uzalud.

Njene reči proprati smeh dvojice ljudi.

- Ako ne bude govorio, stavićemo i vama prst na grkljan. Istina, neće biti lako dodirnuti taj vrat sličan kornjačinom - reče jedan.

- Kornjača! Odlično si joj odabrao ime, Klaimbore! Prava kornjača. Mora i da je stara najmanje dve stotine godina. Kornjača! - govorio je drugi i smeh se opet zaori.

Donald Sikert priđe bliže. Nađe se uz odškrinuta podrumaska vrata i ugleda čudnu sliku. Krupan čovek izubijanog i krvavog lica sedeo je na nekakvom sanduku. Ruke su mu bile vezane oko metalnih cevi uza zid. Na dva metra od njega na betonskom podu podruma u čudnom položaju je klečala starica sede kose i naboranog lica. Njena smežurana koža lica i vrata zaista je podsećala na kornjačinu, ali njen izraz i oblik lica imali su nešto od one

ljupke mirnoće i postojanosti kornjače. Staričine ruke su bile vezane, a položaj u kome je klečala govorio je da su joj i noge upetljane.

Preko puta njih na sanducima su sedela dve čoveka. Na tlu između njih videle su se nekoliko flaše.

- Moraš da govoriš, Evanse! Bez vode ćeš uskoro umreti. A pored toga, opet ćemo te tući. A ovoga puta će to biti do smrti. Sve smo pokušali i ostalo nam je samo da te iseckamo. Ali pre toga ćeš gledati kako crkava ova kornjača. Hajde, Klaimbore! (*climber – penjač, engl.*) Pritegni tu stogodišnju vešticu! - pretio je gojazni i lepuškasti čovek, koji je imao crne brčice i nekoliko zlatnih zuba.

- Stegnuću je ovom omčom - odvrati Klaimbor.

U ruci je držao omču načinjenu od dugog konopca, koji se vukao iz ugla. On ustade i krenu prema starici.

- Klaimbore, podigni šape, ili ću te ubiti! Ruke gore i ti krtico! - viknu Donald Sikert držeći u svakoj ruci po jedan revolver.

Bio je ocenio da je onaj gojazni čovek sa brčićima Moul (krtica) o kome su govorili revolveraši u bašti kuce.

- Šta?... Kako je moguće?... Prokleti! - gundao je Moul dižući ruke.

Drugi čovek je već stajao visoko uzdignutih ruku. Sikert oprezno pride vezanom Evansu i spustivši revolver iz desne ruke na tle, počeo da mu seče veze svojim uskim bodežom.

- Ti, ovde?! - promuca Piter Evans i klonu.

- Odvežite, mene! Ja sam Viki! Brzo me odvežite. Piter umire! - vikala je starica vukući se ka Sikertu.

Okretala je leđa da joj preseče veze. Sikert to brzo učini i pred nju pusti bodež da sama sebi oslobodi noge. Ona je nešto ushićeno mrmljala trljajući ruke. Brzo je odvezivala noge i uskoro ustade.

- Sada će kornjača da prošeta. O-ho! Sada ću da probodem Fila Barkera. Evo, ovde se stavi bodež i samo potez napred i srce je na vrhu noža! Je li strašno,

Klaimbore? - čavrljala je čudno hitra starica prikradajući se zločincu.

- Gospođo... gospođo Oktavija, nećete valjda to da učiniti? - prestravljeno promuća Fil Barker.

- Možda ću morati. Ipak, prvo ću te vezati - odgovori starica i hitro mu na ruke nabaci omču spremljenu za njen starački vrat.

Bilo je čudno kako ona to radi brzo i vešto. Povučeg a ka metalnoj vodovodnoj cevi i proturi konopac, a zatim ga omota oko vrata gojaznog čoveka s brčićima. Sikert je posmatrao kako ona upetljava Moulove ruke i opet se vraća ka Barkeru vukući drugi kraj konopca. Pri tome mu iz džepa izvuče revolver.

- Ja ću sada da ih držim na nišanu, a vi im utvrdite veze. Moramo pogledati šta je sa onom trojicom napolju - reče Viki Dulitl.

- Oni su mirni. Vezao sam ih i sklonio. Pomozite Piteru, gospodo Dulitl. On mi je s mnogo oduševljenja pričao o vama i sada vidim da je imao pravo - reče Sikert.

- A ko ste vi? - upita Viki iskrenuvši malo glavu.

- Sada to nije važno. Pomozimo Piteru - odvrati Sikert.

Pošto učvrsti veze zarobljenicima, podiže Evansa. Ponese ga uz stepenište i spusti na ležaj u najbližoj sobi. Za to vreme je starica uspela da nađe vodu, ubruse, flašu viskija i šoljicu kafe. Ona sada počeg brzo da brišeg Evansovo lice. Usula mu je malo vode u usta, a zatim nekoliko kapi viskija. Njegove usne se pokrenuše i žedno počegše da piju.

Dolazio je k svesti.

- Spasen je, dragi Piter! Dečagčeg, opet smo pobedili! - ushićegno je govorila starica.

Evans otvori oči. Smešio se, a onda razrogači oči.

- Ti?! Kako je mogućeg da si se stvorio ovde?! Viki, to je Lun! - uzviknu Piter koliko mu je dozvoljavala slabost izubijanog tela.

- Šta si rekao? Jesam li dobro čula? To je Lun? Pravi Lun, kralj ponoći?! - mucala je uzbuđeno starica.

- Da, Viki! To je on!

- Oh!... Lun... - prozbori Viki Dulul i klonu.

Lun je prihvati i spusti u fotelju. - Šta joj je? - upita.

- Prvi put vidim da se onesvešćuje od uzbuđenja. Toliko je želela da te susretne da sada nije izdržala - nasmeši se Evans. Taj osmeh se pretvori u iskrivljeni grč krvavog, nateklog i pomodrelog lica.

Trebalo je još pola sata da se starica osvesti i Evans malo oporavi. Lun mu je skuvao jaku kafu i doneo nešto hrane. Pazio je da mnogo ne jedu i ne piju, jer je saznao da su ih gangsteri mučili glađu i žeđu već tri dana. Davali su im samo toliko vode da ne izgube sposobnost da trpe mučenje i ispitivanje.

- Moramo da požurimo. Pozvaću policiju, jer ostali Lankardovi ljudi mogu primetiti da nešto nije u redu. Njega ćemo odneti - reče Evans.

- Samo nam on treba? - upita Lun.

- Ostali nisu važni. Izvedite ga do kola i upalite motor, a ja ću stići - dobaci Evans.

Telefonirao je policiji i brzo izašao. Svalio se na sedište pored Luna, a starica je živahno držala revolver, sedeći pored vezanog zarobljenika. Zagledala mu se u lice, smejala se i radovala kao dete.

- Kornjača... Meni si rekao da sam kornjača, ti ugojena krtico! Znam jednu šalu od koje će ti brčići i kosa postati kruti kao žičana četka. Napred, dečaci moji! Imamo ugojenu krticu! - brbljala je vrteći se na sedištu

Sikert zaustavi kola pred kapijom, otvori je, da Evans ne izlazi, pa istera automobil i opet zatvori kapiju.

Dok su odlazili prema jugu, čuli su sirene policijskih automobila.

Prilazeći kapiji kuće blizu Hajglend parka, inspektor Mark Harvik ugleda patrolna policijska kola, koja tamo već behu stigla. On zaustavi svoj automobil iza njih i istrča. Jednom policajcu na kapiji pokaza svoju legitimaciju.

- Narednik Valton je rekao da ćete doći. Momci su već pronašli četiri vezana gangstera. Jedan je bio u podrumu kuće, dvojica u nekom džbunu. a četvrti u garaži - izvesti ga policajac.

- Da li je detektiv Evans povređen? - upita inspektor.

- Nismo našli detektiva. Zar je trebalo da i on bude ovde? - odvrati policajac.

Inspektor Mark Hardvik ne reče ništa, nego požuri ka kući. Gundao je nešto sebi u bradu. Pri tome protrlja ćelavo teme i opipa službeni revolver u džepu. Razmišljao je o onom što mu je pre pola sata javio privatni detektiv Piter Evans. Rekao je da se u ovoj kući nalaze pet gangstera Akcionarskog društva za ubistva. »Mučili su mene i Viki. Povređeni smo i moramo da tražimo lekarsku pomoć«, rekao je Evans i spustio slušalicu.

Možda je pozvao kola za spasavanje, pa je odnesen, zaključio inspektor ulazeći kroz vrata.

U trpezariji su sedela četiri smrknuta čoveka. Iza njih su stajala dvojica policajaca, a pred njima, raskrečenih nogu, stajao je snažni narednik Rip Valton. U svoju beležnicu zapisivao je prve iskaze ove četvorice.

- Halo, Ripe! - javi se inspektor. - Šta se događa?

- Ove ptičice cvrkuću o tome kako su ni krivi ni dužni napadnuti i vezani - objasni narednik.

- Gde je detektiv Evans? - upita inspektor.

- Nismo nikog zatekli. Ovaj momak tvrdi da su on i ostala trojica bili u gostima kod Evansa sa svojim poslodavcem Fjorijem Lankardom. Napala ih je nekakva banda nepoznatih gangstera. Odvedeni su Evanasi. Lankardo i gospođa Oktavija Dulitl - ispriča narednik Valton.

- Jeste li našli oružje kod ovih momaka? - upita inspektor.

- Nikakvo oružje nije pronađeno.

Inspektor poče da saslušava ovu četvoricu. Trojica su ćutala, a govorio je samo Fil Barker.

- Moj poslodavac i ja smo sedeli sa gospodinom Evansom i gospodom Dulitl. Baš smo završili partiju karata kad su upali neki ljudi. Vezali su nas. Posle sam čuo da govore kako su lako pohvatali i vezali ova tri naša prijatelja, koji su sedeli u bašti i ispijali bocu pića, kojim ih je domaćin počastio - ispriča Barker škiljeći i smeškajući se.

- Baš tako je bilo. Ispali su iz mraka s revolverima u rukama i posle nas vezali - dodade Al Klajp.

- Ali detektiv Evans nam je javio da ste vi napadači i da ste mučili i njega i gospođu Dulitl - reče inspektor.

- Čuo sam kako je jedan napadač rekao: »Stvorićemo pravu zbrku. Uhapsićemo ove, a mi ćemo mirno odvesti ovo troje«. Ne znam šta se događalo dalje, jer su me preneli u podrum - odgovori Fil Barker.

Uzalud je inspektor pokušavao da otkrije šta se to stvarno dogodilo. Ova četvorica su bili sumnjivi, ali nije mogao da uhapsi ljude koji su bili napadnuti i vezani samo zato što je neko telefonom rekao desetak reči protiv njih. Zato zaključio:

- Uzećemo vaše iskaze i adrese, pa ćemo sve proveriti.

Svitala je zora kad policajci zapečatiše kuću i iziđoše do svojih kola. Gledali su za četvoricom ljudi koji su odlazili ulicom.

- Ipak, mislim da smo ispustili četiri zločinca - reče narednik Valton.

- Bolje je i to nego da igramo nekakvu sumnjivu igru, koju je zamesio onaj privatni detektiv. Već smo imali neprilike kada smo hapsili po njegovim pozivima - odvrati inspektor Hardvik.

- Mislite li na Baka Čelersa? - upita narednik.

- I taj slučaj spada u ono što mislim - odgovori inspektor.

- Ipak je tamo vraški »mirisalo«. Mislim da Bak i danas gadno »miriše« - dodade narednik.

- Da, »miriše« ali miris ne može da se opipa - uzdahnu inspektor i krenu ka svom automobilu.

U krugovima njujorške policije ubistva po narudžbini zvala su se »mirisna ubistva«. U takvim slučajevima skoro nikad nije otkrivan ubica, ali zato su ubijena tri inspektora i tuce policajaca koji su tragali za ubicom.

*

Njih četvoro su spavali. Već je bilo odskočilo sunce. a niko se nije budio. Premoreni mučenjem i nesanicom, detektiv Piter Evans i njegova pomoćnica Oktavija Dulitl jedva su stigli ovde do Koledž Pointa. Još u kolima su se s naporom branili protiv sna. Tu na obali Ist Rivera nalazila se stara kućica, koju je još pre pola godine iznajmila čudna starica Oktavija Dulitl, da posluži kao sklonište ako to bude zatrebalo njenom šefu i njoj. Fjori Lankardo je i sam bio umoran od napora da iz tvrdoglavog gorostasa Evansa »iscedi« ono što je hteo da sazna. Nimalo svežiji nije bio ni Lun posle svega što je doživeo poslednja tri dana.

Vezani Lankardo je hrkao na tepihu, gde mu je starica stavila veliki jastuk sa svog kreveta. Ona je ležala na fotelji za rasklapanje, koja se pretvarala u uzan ležaj, a Piter i Lun su zauzeli sofu i starinski krevet.

Prvi se probudi Lun i prodrma Evansa. Ovaj je nekoliko trenutaka gledao s čuđenjem, a onda se osmehnu i ustade.

- Izgleda, spavali smo više nego što je trebalo - reče osmotrivši usnulu staricu i zarobljenika.

- Moramo brzo da razgovaramo. Ako danas ne uspem, onda će neke stvari krenuti naopako - reče Lun.

- Ispričaj mi šta mogu da učinim - odvrati Evans.
- Možemo li negde da budemo sami? - upita Lun.
- Hajdemo u kuhinju. Tamo ćemo spremiti nešto i za doručak. Negde sam zagubio ključeve od svoje sobe. pa smo zato morali da spavamo svi u ovoj - odgovori detektiv i pode k vratima.

Kuhinja je bila na drugom kraju kuće i oni počеше razgovor stojeći i poslujući oko uključivanja štednjaka, pretraživanja frižidera i spremanja doručka.

Lun je pričao:

- Posle svega što se dogodilo ovde u Njujorku, uspeli smo neopaženi da isplovimo prema severu

- Koliko sam tih dana želeo da te sretnem! Bilo mi je žao što se nisi setio svog prijatelja u Njujorku - reče Evans.

- Setio sam se, ali nisam mogao da te uvlačim u sve to. Već je bilo suviše nesreće i pogibija - nastavi Lun. - Kada se naš brod »Atabaska« našao usred magle u visini rta Kej p Kod, sudarili smo se s jednim ribarskim brodom, koji je posle pola sata potonu. Naš brod je oštećen, a Makferson i Džejn su povređeni.

- Je li to nešto teže? - uzbuđeno upita Evans.

- Nije teško, ali su morali pod lekarski nadzor. Ja sam se sklonio i istraga me nije zahvatila. Uspeo sam da se neprimećen iskrcam, čim je brod bio dovučen u Boston. Izgledalo je da će se sve dobro svršiti, ali tada je policija otkrila ko je kapetan broda.

- Ali javnost nije obavestena o toj senzaciji.

- Policija ima svoje razloge. Međutim, objavljena su lažna imena Džejn i Samjuela, a rečeno je da su uhapšeni. Izgleda da se sprema optužba protivu njih za učešće u obračunu sa zločinačkom bandom Kunta Singltona i ostalih. Ukratko, oni su u škrupcu. Treba im pomoći - pričao je dalje Donald Sikert, a lice mu je imalo tužan i smrknut izraz.

- Šta može da se učini za njih?! - vatreno upita Evans.

- Tužilac je, izgleda, već podneo tužbu i na prvoj raspravi traži se kaucija, da bi im se dozvolila odbrana iz slobode - odgovori Lun.

- To treba odmah da učiniš. Koliko traže?

- Dvostruko više nego kad su u pitanju krupni gangsteri - uzdahnu Lun. - Potrebno mi je dvadeset i pet hiljada dolara, ali odmah. A ja ne mogu da podignem ni onih šest hiljada koje imam u bankama ovde, jer sam izgubio dokumenta prilikom sudara.

- I nemaš novaca? - upita Evans.

- Poslednju paru sam dao da nekako saznam tvoju adresu - odgovori Lun.

- Srećan sam što mogu da ti se osvetim. Sad te imam u šakama - smejući se reče Evans.

- Ne razumem reče Lun malo iznenađen.

- Postavljam uslove: kaucija će biti uplaćena i Džejn će sa Makfersonom moći da izbegne suđenje, ali ti moraš da budeš moj gost najmanje dve sedmice. Prihvataš li? - važno zaključio Evans.

- Uvek si isti - nasmeja se Lun.

- Dakle, prihvataš? - nastavi Evans.

- Moram, stari ucenjivaču! Uvek si isti! - odgovori Lun.

- Znači, stvar je hitna. Skloni kafu pa da nekako otvorimo svoju sobu. Tamo je telefon - zaključio Evans.

Dvojici ljudi iskusnih u otvaranju vrata nije trebalo ni dva minuta pa da se nađu pored telefona Evans pozva čuvenog njujorškog advokata Bermisena. Izloži mu svoj zahtev da odmah otputuje u Boston i zastupa Džejn i Samjuela, Reče da će mu za nekoliko sati poslati čekove na potreban iznos za kauciju i troškove, a zatim zaključio:

- Snabdećeš ih sa po hiljadu dolara i naći ćeš način da dođu ovamo. Neka se sklone na mesto koje znaš, da je sigurno.

- Dokle ćeš me gurati ii neprilike? - upita advokat.

- Neće biti neprilika. Postaćeš slavan, jer su to Džejn Vitington i Samjuel Makferson...

- Devojka Luna, kralja ponoći i njegov čudni mornar?! Pa to je... To je da čovek... - grcao je iznenađeni advokat.

- Dakle, vrlo je vruća stvar, ali вреди pomoći - smejući se reče detektiv.

- Ovaj... Znam.. Neka bude! Po onom što znam o Lunu, Džejn i mornaru, vredelo bi rizikovati da jednom bude suđen i stari advokat Bermisen. Neću čekati ni tvoje čekove! Odlazim odmah i neka me crni đavoli rastrgnu ako za pet dana ne budem ovde se Džejn i Makfersonom. Ali postavljam jedan uslov - raspriča se advokat.

- Možda bih pogodio uslov, ali ga reci - odgovori Evans.

- Želim da vidim Luna, pa makar išao k njemu u London - reče advokat.

- On je sa mnom i biće naš zajednički gost.

- E, sada govoriš kako treba. Odlazim! - viknu advokat.

Lun je sve slušao priljubivši uho uz slušalicu koju je držao Evans.

- Je li sigurno da će on učiniti sve što je potrebno? - upita zatim.

- Ovde kod nas i advokati znaju da se pretvore u ljude koji vešto »zaobilaze« zakon. A Bermisen je stari vuk. Više bih voleo da imam dvadeset gangstera na vratu, nego njega samog. Džejn i Makferson su sada pod dobrom zaštitom. Samo moraš znati da će on dići takvu prašinu u javnosti i štampi da će Senat želeći da ga zadovolji - odgovori Evans.

- Mislim da ti moram verovati A sada mi ispričaj šta se sve to događa oko tebe. Mislio sam da sam samo ja u sosu, a vidim da su i tebe prilično »obarili« - reče Lun.

- Prilično »obarili«? Čoveče, pa mene su oderali i skoro sasvim skuvali. Da ti nisi došao, ja bih bio još i pečen, pa obložen - nasmeja se detektiv.

Tada se otvoriše vrata i promoli se sedokosa Viki. - Tu ste... Našla sam nedokuvanu kafu. Možete na doručak.

Krtica već vrišti da je gladan. Dala sam mu »varalicu«. Naime, gurnula sam mu peškir u usta - brzo je čavrljala starica.

Predoše u kuhinju i prihvatiše se kafe. Žustra starica odnese sendviče i šoljicu kafe zarobljeniku.

- Moram da ga hranim kao bebicu, jer ne želim da mu odvezujem ruke - reče ona izlazeći.

- Oduševljen sam bakicom - reče Lun

- Smeš da je oslovljavaš samo sa tetka Viki. Ako pomeneš to »bakica«, izgubićeš mnogo od njene ljubavi - primeti Evans.

- Kakva je to žena, Piteru?

- Divna! Ima više od sedamdeset godina. ali može da trči kao devojka od dvadeset. Snažna, vešta. lukava... Revolverom gađa kao da je sa Divljeg zapada. Govori šest jezika i zna više o gangsterima Amerike nego FBI, policija, šerifi i sve njihove kartoteke zajedno. Ona će ti pričati šta se događa. To će biti mnogo zanimljivije nego da slušaš moja objašnjenja - odgovori Evans i nastavi da proždire ogromne zalogaje hleba, kuvane šunke, masla i voćnih sokova.

- Onda mi reci nešto o njoj - navaljivao je Lun. - Ona je neobična žena, a još je čudnije da u svojoj sedamdeset i nekoj godini bude detektiv. Mislio sam da bi tvoj pomoćnik morao da bude neko sličan tebi, kakav momak čvrste volje, neobuzdan, vešt i neobično hrabar.

- Pa, Viki ima sve te osobine. već sam ti rekao - odgovori detektiv preko zalogaja, a zatim otpi pola čaše voćnog soka i ustade.

Koraćao je preko uske kuhinje do zida i natrag, a zatim počeo da priča.

- Oktavija Dulitl je bila mlada učiteljica u Ejšliju. To je gore na Grin Riveru, pritoci Kolorada. Tek je bio završen prvi svetski rat, a ona je bila mlada, puna nade da će život biti sve lepši. Otac joj je imao rudnik zlata na Jampi. Imao je kompanjona... Bila bi to duga priča o tome šta se sve dogodilo. Desilo se da je kompanjon njenog oca našao

plaćene ubice, koji su ubili gospodina Dulitla. Nepostojanje jasnih suvlasničkih odnosa učinilo je da kompanjon posedne ceo bogati rudnik, a Viki je dobila nekakvu smešnu malu nadoknadu.

- Je li imala još koga od porodice? - upita Lun.

- Ne. Bila je ostala bez majke. Kad su joj ubili oca počela je da traži zločince i otkrila je pravog krivca. Obučena u muško odelo i prikrivajući lice velikim šeširom, izazvala je krivca da prvi potegne revolver. Ubila ga je ispalivši samo jedan metak, pravo u njegovo srce...

Evans zastade. Bilo je očito da ga uzbuđuje pričanje o čudnoj starici. Lun ga je ćuteći posmatrao. Detektiv nastavi da priča:

- A bila je zaljubljena... Da, volela je baš tog zločinca. Nestala je iz tog kraja, a niko nije saznao ko je bio onaj mladić. Kasnije se otkrilo da je kompanjon potplatio ubice i Viki je nasledila rudnik. Prodala ga je i pošla tragom ubica. Uspela je da ih gurne u ruke pravde. Pri tome je navikla na borbu, otkrila tragove drugih zločina, i nije odolela... Od tada je ceo život posvetila traganju za zločincima... Sreo sam je pre četiri godine i od tog dana ona me je prihvatila kao svog sina. Smatra me šefom, ali je teško odrediti ko je to stvarno. Spasla mi je život već više puta. Ona je uvek tamo gde treba. Viki zna kako može da otkrije zločince, ali i da se brani od njih. Momentalno je na spisku Akcionarskog društva za ubistva. Treba da bude smaknuta zajedno sa mnom. Uspeli smo, nas dvoje, da im prilično poljuljamo temelje...

Njegovo pričanje prekide dolazak starice. Bila je obučena u haljinu od čiste svile sa šarama vrlo sličnim onima na vojničkim maskiranim uniformama. Na glavi je imala niski šeširić bez oboda, po čijoj se strani, od čela prema levoj strani, pružalo ljubičasto pero. Njena skoro sasvim bela kosa bila je brižljivo začesljana, a u ruci je držala svetlosive rukavice od mrežastog pletiva.

- Dakle, dečaci, jeste li se oporavili. Treba da vidimo šta ćemo sa Moulom. A čeka nas još mnogo poslova - poče

ona smešeći se na način dobroćudnih starica, koje su u životu znale samo za brigu i ljubav prema deci.

Ispitivaćemo ga nas dvojica. Ali pre toga naš gost želi da čuje od tebe nešto o svemu ovom u šta smo upali - odvrati detektiv.

- Ja volim puno da pričam, kao i sve zrelije žene - odvrati ona i glavom dade znak. - Pođimo onda u Piterovu sobu. Tamo je ugodnije.

Dok je Evans mešao nekakav svoj laki koktel i sipao ga u čaše, starica poče da priča na način koji je otkrivao njeno davno zanimanje. Govorila je kao profesor za katedrom, koji učenicima drži brižljivo spremljeno predavanje.

- Radi se o fenomenu ubistva po narudžbini. Ono je staro koliko i istorija čovečanstva. Praistorijski period ne možemo da razmatramo. Dakle, ubistvo po narudžbini je nastalo onog momenta u istoriji kad je ličnost rđavog morala stekla dovoljno sredstava i uticala da dozvoli sebi jedan naročit luksuz. To je bila pojava mogućnosti da se najmi drugi čovek da ubije protivnika onog prvog, koji je bogat. To je relativna stvar, mislim bogatstvo.

Lun je s interesovanjem slušao ovu malu naučnu raspravu o poreklu naročite vrste zločina.

Viki je pričala o tome kako je drevni Rim, kolevka pravnih nauka i prava uopšte, bio čuven po ubistvima po narudžbini. Plaćeni ubice su ubili Cicerona po narudžbini Marka Antonija. Ciceron je smetao Antoniju u politici. Sedmog decembra 43. godine pre naše ere u Formi je stigao čitav odred vojnika ubica. Ciceron je pobjegao na brod na kome je zaplovio, zapao je u buru, pa se vratio. Olakšao je posao plaćenicima tako što je isturio glavu iz nosiljke, pa su mu je odrekli i doneli na rimski forum.

Ili slučaj kad je hiljadu godina kasnije ubijen kenterberijski nadbiskup Tomas Beket. On se bio zamerio kralju Henriku II. Bilo je dovoljno da kralj uzvikne pred svojim dvoranima:

»Zar niko od vas nije u stanju da spere sramotu koju kralju nanosi neki pop?«

Četiri dvoranina su ubila Tomasa Kenterberijskog, koji je kasnije proglašen za sveca.

U Nemačkoj su nacisti usavršili ubistvo po narudžbini tako, što su funkcionere, koji bi pali u nemilost, nateravali da izvrše - samoubistvo po porudžbini...

Novi svet, ovaj naš kontinent, doživeo je da se u Ujedinjenim Državama do maksimuma usavrši fenomen ubistva po narudžbini. Ljudi su plaćali da nekog ubiju...

- Mog oca su ubili plaćenici - skoro tiho reče Viki i malo počuta, a zatim nastavi svoje čudno predavanje:

- Ubistvo po narudžbini dovedeno je do pravog sistema. Godine 1934. osnovano je »Akcionarsko društvo za ubistva«, koje je u toku samo deset godina izvršilo preko hiljadu ubistava na teritoriji Ujedinjenih Država Amerike...

Bilo je i borbe protivu tog groznog društva. Pomoćnik javnog tužioca Njujorka 1. januara 1940. i kasnije, izjavio je, na primer, i ovo:

»Broklin je poznat kao grad sa najviše crkava, ali početkom 1940. godine predstavljao je kraj sa dve stotine nerazjašnjenih ubistava, izvršenih na teritoriji od nepunih šest kvadratnih milja... Čovek zadavljen i izboden nožem za sečenje leda, dve osobe izrešetane mecima i postavljene uza zid garaže; paket sa ostacima spaljenog čoveka; leš isečen u komade i ostavljen u koferu; džak s lešom u kanalizaciji, itd, itd... Verovatno niko nije nestao bez razloga, i bez »suda«. Sve ih je osudio vrhovni sud Akcionarskog društva za ubistva, a kazne su izvršili dželati, dostavljači smrti, ili »profesori«. Tako ih iz nekog nepojmljivog razloga nazivaju u njihovoj sredini...«

- A taj pomoćnik tužioca je imao pravi sud o stvarima i znao je istinu - prokomentarisao Viki navođenje tuđih reči.

Nastavila je da priča o tome od koga je potekla ideja za stvaranje akcionarskog društva. Bio je to jedan od najmoćnijih gangstera Čikaga, grozni Džoni Torio. On je bio »car«, gospodar podzemlja i šef zloglasnog Al Kaponea. Imao je razloga da stvara akcionarsko društvo, jer ni sam nije smeo da se pojavi na ulici ili nekom javnom mestu i pored mnogobrojnih telohranitelja. Zato je predložio »kolegama, petorici »velikih«, koji su držali u rukama sve konce kriminala, da se sastanu i dogovore.

Skup je održan u jednom od najluksuznijih hotela u Njujorku, a prisustvovali su predstavnici Laki Lućana, Frenka Kostela, Sigela Lepkea i drugih »bosova« podzemlja. Tada je osnovan izvršni odbor i vrhovni sud američkih gangstera...

Zavladao je gangsterski »red i poredak stvari«. Sve je u svetu zločina postalo »harmoničnije«. Plaćeni ubica se danas razlikuje od lombrozovskog tipa kome se karakter zločinca urezao u svaku crtu lica. Novi plaćeni ubica postao je neka vrsta trgovačkog putnika, »dostavljača smrti«. On u advokatskoj torbi od fine kože nosi svoje uzorke smrti: revolvere s prigušivačima zvuka, karabine sa dvogledom, mašinske puške, svilene gajtane za davljenje, otrov, paklene mašine, ili neki novi pronalazak za lako oduzimanje ljudskog života. Ubice se više ne zovu ni dostavljači smrti; nazivaju ih »profesorima«. Oni su majstori brižljivih priprema. Oni ne ostavljaju nikakav trag i policija uzalud pokušava da odgonetne tajnu...

Priča stare učiteljice uzbuđivala je Luna. Sećao se svoje životne istorije. Veliki gospodari podzemlja »usvojili« su pre skoro trideset godina dečaka izvanredne inteligencije. Hteli su od njega da stvore savršenog zločinca. Školovali su ga u svim granama nauke, madioničarstva, hipnotizerstva, sporta... Uspeli su da razviju njegove sposobnosti do neslučenih razmera. Ali, nisu shvatili da ogromno znanje i obrazovanje, da nauka i umetnost oplemenjuju. Bila je to njihova greška. Taj mladi čovek, koga su spremali za genijalnog zločinca,

postao je genijalni borac protiv zločina. Bio je to sam Donald Sikert, koji je dobio nadimak Lun, kralj ponoći. Tako je organizovan zločin stvorio svoju suprotnost: borce protivu zločina.

Tu pred Lunom sedela je i govorila starica, koja je sav život posvetila borbi protivu zločina. Nekakvo toplo i nežno osećanje prema toj starici javljalo se u Donaldu Sikertu. On nije pamtio majku, pa je i nehотиčno pomislio kako bi bilo divno da je ova starica njegova majka. Njegova razmišljanja prekide nastavak pričanja Viki Dulitl.

- Akcionarsko društvo za ubistva sklapa poslove i za novac ubija mnoge ljude. Ali ono ubija i gangstere, koje osudi vrhovni sud - pričala je dalje Viki.

- Veliki voda krijumčara u Njujorku, Dač Šulc došao je u sukob sa svojom organizacijom i bio je »osuđen«. Plaćeni »profesor« Čarli Vorkman, zvani Stenica, ušao je u Šulcov štab u jednom restoranu. Video je četiri čoveka i znao je samo da je jedan od njih Šulc. Ubio je svu četvoricu.

- Desilo se da je jedan »profesor« hteo da promeni profesiju, pa je nestao. Bio je to neki Džengi Koen. Pošto je bio izvršio jedno ubistvo, Koen se poplašio i sakrio. Otišao je u Holivud i bio angažovan kao glumac, naravno pod lažnim imenom. Da bi se bolje maskirao, igrao je samo uloge policajaca. Njegove »kolege« iz ranijeg zanimanja su ga prepoznale u nekom filmu. Uskoro ga je posetio neki novi »profesor«. Smrt Džengija Koena nije usamljen slučaj. Društvo ubica kažnjava sve koji izdaju ili pokušaju da se odvoje od organizacije.

Viki je pričala dalje:

- Sadašnja organizacija se skrivala pod raznim imenima trgovačkih, transportnih i uslužnih agencija, ali poslovi im idu. Sada imaju organizaciju sa posebnim specijalistima. »Komandos« je obični ubica koji ubija u napadu i na klasičan gangsterski način. Dele se na »Korejance«, »Kubance«, »Dominikance«, »Vijetnamce«, i

»domoroce«, prema tome gde su naučili da ubijaju. Rekrutuju ih često među ljudima koji su učestvovali u tim besmislenim ratovima. O »profesorima« sam već govorila. Treći specijalista je »doktor«. To je čovek koji postavlja »dijagnozu«, odnosno otkriva ljude koji žele da se oslobode neke osobe: žene, muža, nezgodnog svedoka, osobe koju nasleđuje, konkurenta u poslu ili slično. Ako takav čovek ima novaca, ili će ih steci nečijom smrću »Akcionarsko društvo za ubistva« ga proučava. Šalje mu se muški ili ženski »mamac«. To je lepotica koja često ni sama ne zna zašto mora postići da se u nju neko zaljubi. Ili mladić koji se sviđa ženama i kojem nije teško da zavrti pamet kakvoj »dami«, koja na primer, ima starog i bogatog muža.

- To je čudovišno! Zločin se pretvara u prav crni biznis – upade Evans. - Prosto ni sam nekad ne verujem da je stvoren taj aparat u tako prefinjenom obliku.

- Prekinuo si me, Piter. Moram Donaldu da ispričam još nešto važno - nastavi Viki. Kada je nekome bačen mamac i kad taj »zagriže« i uvali se u ljubav ili dugove onda dolazi »pedagog«.

- I takav specijalista postoji? - ne otrpe Lun.

- Da, postoji. »Pedagog« nalazi način da se sprijatelji sa izabranikom i u pogodnom momentu počinje da ga nagovara na zločin. Neprimetno mu kazuje da postoje oni koji će to sve da urade za novac. Žrtva počinje da misli o tome kako bi divno bilo da nestane osoba koja mu se isprečila da primi veliko nasleđstvo, ili žena koja mu smeta da uživa u ljubavi sa lepoticom. »Pedagog« je sve ljubazniji i sve češće uzdiše: »Kad bih ja imao takvu šansu... ne bih se dvoumio. Treba dati malo novaca i svet je pred tvojim nogama...« Žrtva nekako sazna gde treba da se obrati i plaća. Društvo ubija onoga ko smeta, ali posle ucenjuje srećnog nasleđnika, ili muža, ženu, kompanjona...

Starica zastade i otpi gutljaj koktela.

- Počinjem da shvatam zašto ste u neprilikama, jer pošten čovek koji upozna sve te tajne zločina, ne može, a

da ne ustane protiv te opasnosti- uzdahnuvši reče Lun

- Ponekad je čoveku teško. Izgleda da je sve uzalud - nastavi gospođa Dulitl. - Nekoliko decenija svog života sam posvetila borbi protivu A. D. za ubistva, ali organizacija nije postala manja, iako sam pomogla da zakon ščepa oko stotinu gangstera.

- Skromna si Viki – upade Evan. Mislim da ih je više desetina naletelo na kuršume tvog revolvera.

- Pa šta! Uvek se to desilo kad su hteli da me ubiju. Valjda bi trebalo da im napravim dubok naklon i kažem: Pa izvolite, sredite gospođu! – pobuni se starica i popravi svoj šešir.

- Pa Donald nije čuo priču do kraja – reče Evans. – Reci nam što je najvažnije.

- Pokušajte da prisilite momka da govori. On zna dosta. Ja sada moram da izađem, jer me očekuje važan posao – odgovori starica.

- Arhiva? – upita Lun.

- Dečko moj, pa ti si vrlo bistar! – odvrati starica. Prava stasa kao da joj nije ni trideset godina izađe na hodnik.

- Da sada malo pojačam koktel za nas dvojicu? - upita Evans.

Lun klimnu glavom i upita:

- Šta će sada ona da radi u gradu, i kakva je to arhiva koju si spomenuo?

- To je velika tajna Oktavije Dulitl. »Arhiva« je naša šifra za jedan mali dom starica. Viki je u životu upoznala nekoliko starijih, krepkih i inteligentnih žena. Bile su to njene prijateljice. Pomagale su joj da ponešto sazna. Pokazalo se da su te žene izvrsni skupljači vesti i podataka. Starice koje su se skupile u tom društvu, a nemaju nikoga od rodbine, udružile su svoj novac i stvorile zajednički dom. To je stara i preuređena kuća u centru Bruklina. Tamo stanuju njih sedamnaest, a ostalih deset dolaze skoro svakog dana na skup. Viki im je predsednica.

- I šta te starice rade? - začuđeno upita Lun.

- Odlaze u društva, šetaju, poznaju mnoge ljude, prate sve događaje i zajedno odabiraju ono što je važno. Tajno obaveštavaju štampu. One znaju koji gangsteri drže hotele i restorane, koji švercuju i vode kockarnice, a koji spremaju i vrše pljačke. Neke od tih starica se kreću kao prošnjakinje. Svaka od njih ima po nekoliko prijateljica, koje obilaze i od kojih saznaju mnoge stvari. Zato smo ih i nazvali »Arhiva«, jer dnevno sakupe više podataka nego centralna arhiva Federalnog istražnog biroa - nasmeja se Evans.

- Znači, Viki je sada otišla na sastanak sa svojim staričama?

- Da. Svakog dana u jedanaest časova one se sastaju. Sigurno su već zabrinute zbog Viki, pa ona ide da im se javi i zatraži pomoć.

- I tako ti imaš besplatnu vojsku detektiva.

- Ne bi se moglo reći da je besplatna. U računima koje podnosim svojim klijentima, uračunat je uvek prilog »Arhivi«.

- Mislim da ovaj svet ima još mnogo neotkrivenih čuda. Jedno od njih je »Arhiva« - zaključi Lun.

- Ima nečeg čudnog u samom postojanju tog društva starica, ali je još čudnije sa koliko volje i umešnosti one rade. Svesne su da se bore protivu zločina i ponose se time. Veruje se da žene ne mogu da čuvaju tajnu. Ali one mogu. Niko ne zna za postojanje njihovog društva, a još manje se zna o tome šta te žene rade. Do sada je nekoliko njih izgubilo živote u borbi sa gangsterima, ali niko nije otkrio pozadinu događaja.

- Pomalo je sve to tužno - reče Lun.

- Naprotiv, bilo bi tužnije da one žive bez cilja i smisla. Ovako znaju šta hoće i koliko vrede.

Čutali su neko vreme, a onda Lun upita:

- A šta je neposredan povod gangsterskog napada na vas dvoje?

- Postoje izvesni Tod i Tereza Grin. To su muž i žena. On je bio bakalin u Karneju, a ona je pre petnaest godina bila foto-model i maneken. Udala se za trgovca i doprinela da se smanji njegov trgovački uspeh time što je dosta trošila. Nemaju dece, ali su već bili zapali u novčane nevolje. A tada se dogodilo jedno od onih čuda: dobili su premiju najveće lutrije. Odjednom je na njih pao teret tog miliona dolara. Ona je kupila luksuzni i skupi dvosed, krzna i nakit, a on je proširio trgovinu i malo ojačao poslove. Uz to se i sam malo zabavljao luksuzom.

- Iznenadno bogatstvo može da zavrti pamet.

- Sa njima je počelo nešto čudno da se dešava. U društvu Toda Grina vidane su neke lake devojke, ali i neka Sandra Česters, za koju bih se mogao zakleti da je »mamac« A.D. za ubistva.

- Znači A.D. hoće da ga nagovori da ukloni ženu?

- Nije samo to. U Terezinom društvu se vidi lepota Dik Turner, a on je po svoj prilici, muški »mamac« A. D. za ubistva.

- Šta im to znači?

- Verujem da hoće od oboje da uzmu novac za ubistvo onog drugog, a moguće je da postoji još neko.

- Neki naslednik?

- Nisam stigao da utvrdim o čemu se radi. Terezin otac je nešto posumnjao. Pošto me »bije« glas da sam zaštitio nekoliko osoba, kojima je pretila opasnost od plaćenog ubistva, otac Tereze Grin je zatražio od mene da vidim šta se to događa. Već pri prvim koracima sam otkrio da su Tod i Tereza postali meta A. D. za ubistva - objasni Evans

- Znači, »Arhiva« je brzo radila - smejući se reče Lun

- Tačno. Ali i ljudi A. D. su pratili Terezinog oca i tako otkrili moj tajni stan. Poslali su Fjorija Lankarda da me sa tri »komandos« i svojim pratiocem Barkerom poseti.

- Zašto su toliko otezali'? Zašto su te mučili?

- Imali su dovoljno razloga. Već tri godine sam na listi osuđenih na smrt po odluci vrhovnog suda A.D. za ubistva. To sam znao i potrudio sam se da se branim.

- Trebalo je pobeći vrlo daleko, jer po onom što sam ovde čuo, tvoje šanse da dugo poživiš skoro su ništavne.

- Nije baš tako. Sakupio sam neke kompromitujuće materijale i dokaze protivu četiri najuticajnija gospodara podzemlja. Dopustio sam im da saznaju kako je sve spremljeno da dođe u ruke pravde, ako se meni nešto desi.

- Kakvi su to dokazi?

- Nije mnogo... Četiri velika »bosa« bi dobila po nekoliko godina zatvora, ali to je za njih suviše. Zato žele da mi otmu dokaze i tada da mi mirno pošalju »profesora«. A ja se čuvam, skrivam stanove i uspevam da im otmem poneku žrtvu i stvorim hrpicu briga. Došlo je dotle da A.D. za ubistva može odlučiti da žrtvuje ta četiri »bosa« i likvidira mene, kao smetnju - objasni Evans.

- Šta o svemu zna taj Lankardo? - upita Lun.

- Najbolje je da se sada malo zabavimo njima, pa neka sam kaže šta zna - odgovori Evans.

III

Obučen u novo plavo odelo Dik Turner se zadovoljno posmatrao u ogledalu. Bio je to visoki lepotan plavih očiju i svetlosmeđe kose. Njegovi kao sneg beli i zdravi zubi, jamica na bradi, fino izvijene duge obrve i glatko izbrijano pravilno lice, bili su ukrašeni osmehom koji se mogao smatrati neodoljivim. Nije bio mali broj devojaka i žena koje su maštale o ovom čoveku.

Pažljivi posmatrač bi primetio samo jedan prikriveni izraz nesigurnosti i rezignacije. Turner je bio čovek bez poziva i životnog temelja. Počinjao je nekoliko puta da studira, ali je uvek prestajao. Lak život mu je omogućavalo nasledstvo koje je dobio posle majčine smrti. Ali novac je brzo odlazio. Skoro se bio odlučio na

»očajnički korak« da počne da radi. Tada ga je sreo jedan čovek, kome nikada nije saznao ime. Predložio mu je da zavede jednu ženu. Dik je uspeo i dobio prvih trista dolara. Posao mu se svideo i nastavio je da prima novac od nepoznatog.

Dva meseca je išao sa bogatom vlasnicom tvornice rublja, čiji je muž bio ljubomoran i dosadan. Od nje je dobio nekoliko skupih poklona, ali nepoznati mu je jednog dana naredio da se sa tom ženom više ne viđa i da dane provodi u svom klubu. Žena je posle bila pod sumnjom da je nekako pripremila ubistvo svog muža. Ali dokaza nije bilo. Saslušavan je i Dik Turner, ali nije pronađen nikakav dokaz protivu njega

- Sada je išao sa Terezom Grin. Iako već u četvrtoj deceniji života, Tereza je bila privlačna. Kad bi njen muž Tod Grin bio odsutan. Tereza je izlazila sa Turnerom. Vozili su se novim dvosedom po okolini Njujorka ili odlazili u noćne lokale i klubove. U početku je za Dika to bio »posao« koji mu je plaćen pet stotina dolara. Tereza se zaljubila u njega, ali ni on nije ostao ravnodušan. Došlo je dotle da više nije hteo da prima od nje skupe poklone. Budio se u njemu ponos čoveka koji voli.

- Poklonila si mi automobil, kupila odela i namestila stan. To više ne može tako. Osećam se bedno i molim te da mi više ništa ne poklanjaš - govorio je Dik.

- Dobro, dragi... Ipak ćemo biti srećni. Ti me voliš i nećeš me napustiti - odgovarala je Tereza.

- Zaista te volim i nikad te ne bih napuštao da nije sve ovako - odgovarao je Dik.

- Sve će se urediti. Jednoga dana nam ništa neće smetati - govorila je Tereza i postajala zamišljena.

A sada, već dva dana, Dik nije smeo da ide k njoj. Poznati glas nepoznatog čoveka mu je telefonom naredio da ne vidi voljenu ženu. Morao je da posluša, misleći da će to proći. Ali tek što je bio ustao, Tereza ga je pozvala. Molila ga je da dođe i da se za ručak izvezu njenim kolima do brda kod Irvingtona. Rekao je da će doći i spremio se

da prekrši obećanje, jer će se uskoro vratiti Terezin muž s juga, pa će im biti teže da se sastaju.

Dok se posmatrao u ogledalu zazvoni telefon. Dik uze slušalicu i javi se. Zvao je poznati glas.

- Jeste li u kuci, Turneru?

- Jesam

- Sami?

- Da.

- Šta ćete da radite danas°

- Otići ću u svoj veslački klub Dogovorio sam se s prijateljima da veslamo u zalivu Njujork Tamo bih i ručao i ostao do večeri.

- Je li to sigurno?

- Zar sam nekad lagao?

- Niste. Ipak, pazite da uradite kako ste rekli. To je za vas važno .Uskoro ćete imati nov, još prijatniji posao - zaključi glas i veza se prekinu.

Turnerovo lice se smrklo i on je stajao zamišljen. Rešavao se da ode k Terezi i da joj sve prizna, a onda da joj se zakune na ljubav i vernost. Završiće studije visoke trgovačke škole i početi da radi. Onda neće morati da živi od čudnih i nečasnih zarada, ili od poklona bogatih žena. Njegove misli prekide ponovo zvonjenje telefona. Javljala se Tereza Grin.

- Dolaziš li, dragi?

- Imam iznenađan poziv . Mislim da ću biti slobodan uveče.

- Preklinjem te, Dik! Moram da te vidim. Izvešćemo se mojim kolima, pa ću ti reći nešto važno. Moram da te vidim!

- Zar ne bi mogla da sačekaš veče?

-Bilo bi mi strašno... Preklinjem te, dođi odmah. Imam neko čudno predosećanje... Hoćeš li da dodeš? - postresenim glasom je govorila Tereza.

- Zar mogu da ne dođem, kad ti to moliš? - odgovori Dik Turner.

Odlučno spusti slušalicu i iziđe.

Pošto se doveze do blizu Terezine kuće, on nađe mesto na kome je mogao da ostavi svoja kola, a zatim pođe ka kući.

Tereza ga dočeka zagrljajem. Bila je već obučena i oni krenuše. Ona mu pruži ključeve od garaže i kola. Sidoše u dvorište i Dik otključa garažu Tereza stade uz otvorena vrata, gledajući kako on ulazi i seda u blistavi automobil tapaciran crvenom kožom. Divni mladić i lepa kola činili su je ponosnom. On se spremao da upali i istera kola.

Mislila je o tome da još niko, sem nje i Dika, nije seo za taj volan. Ona neće nikom drugom ni dozvoliti da to učini.

U toku tom trenutku se dogodilo.

Nešto je eksplodiralo i Tereza je posrnula. Udarila je o metalni dovratnik i pala na beton.

Osvestila se u rukama jednog policajca. Pogledala je u garažu. Otuda su izvlačili raskrvavljeno telo Dika Turnera. Sirena kola za spasavanje je zavijala. Oko dvorišne ograde skupljao se radoznali svet. Tereza se opet onesvestila.

*

U »Arhivu« su pristizale starice. Viki je pričala o napadu gangstera. Starice su uzbuđeno slušale.

- Kako ste se spasli? - pitala je jedna starica.

- Umešao se jedan divan čovek. Ali to je tajna i ne mogu vam je reći - odgovori Viki.

- Zagonetna si kao da je bio sam Lun, kralj ponoći - upade ona ista starica. - Ali ako je tajna, nećemo da govorimo o tome.

Baš u tom momentu stiže još jedna od članica »Arhiva«.

- Oprostite mi, ali morala sam da se zadržim. Čekala sam pred vratima sobe onog mladića. A nešto sam i čula - poče starica.

Objasnila je da Turnerov stan ima malo predsoblje u kojem se nalazilo veliko ogledalo, garderoba i telefon. Stajala je u hodniku i osluškivala. Čula je delove razgovora Dika Turnera. On je obećao nekome da neće ići k Terezi, nego u veslački klub, a posle ga je pozvala ljubavnica i on joj je obećao da će doći.

Viki se trže.

- Nešto se događa. Moram odmah da odem - reče brzo i otrča sitnim koracima, uz čuđenje ostalih članica.

Tri četvrt sata kasnije stigla je pred kuću Grinovih. Videla je okupljeni svet uz ogradu, iznošenje Turnerovog tela i Terezino padanje u nesvest. Pokušala je da se umeša, ali ju je jedan policajac zamolio da ne smeta.

Ostalo joj je jedino da prati kola kojima su odvezli Terezu u bolnicu. Videla je da nepovređena Tereza izlazi iz automobila i u pratnji jednog policajca, koji ju je pridržavao, ulazi u bolnicu.

Viki se vratila na mesto zločina. Ugledala je inspektora Hardvika i sklonila se da je ne primeti. Nije želela da se sada susretne s njim, jer bi trebalo da objasni sinoćnji nestanak iz one kuće.

Požurila je natrag u »Arhiv«.

*

Evans je saslušavao Lankarda, a Lun je samo ćutao i posmatrao zarobljenika Moul je takođe ćutao. S vremena na vreme bi promrsio kakvu psovku i pretnju. Detektiv pokuša nešto da postigne i sam pretnjama, ali Moul ponovo opsova i zaključuje:

- Ako budem govorio ono što vi želite da znate. onda mi je smrt sigurna.

- Možda bi uspeo da se spaseš... Ovako će policija biti obavestena da se u nekoj kući dešava nešto čudno. Patrola će stići i provaliti. Naći će mene i Viki vezane, a tebe mrtvog. Reći ćemo da nas je neko još tamo uhvatio i doveo vezane. Bilo ih je mnogo... Na kraju su ubili

»jednog« Lankarda. Biće uverljivo, zar ne? - objasni mu Evans.

- Neću nestati! Znam da me ti nećeš ubiti. To nije tvoj stil - cinično se smejući odvрати Moul.

- Baš zato, krtičice! Niko neće posumnjati u Pitera Evansa i Oktaviju Dulitl. A nas neće gristi savest zbog jednog ubice kakav si ti, Lankardo - nastavi da govori Evans.

- Onda napred, njuškalo! Da vidim hoćeš li me ubiti, ili ćeš potražiti onog ko brzo popušta. Lankardo nije od te vrste - odgovori Moul.

Bilo je očito da Moul dobro poznaje protivnika i da će istrajati u svojoj odluci.

Tada se umeša Lun.

- Ostavi ga meni, Piteru. Ti se spremi da zabeležiš njegovu izjavu. Otkucaćeš je mašinom, pa će je Moul lepo potpisati - reče on mirnim glasom, iz koga se naslućivala sigurnost.

Moul se glasno nasmeja. Posmatrao je neznanca siguran da bi ga poznavao ukoliko je kakva opasna ličnost. Lun sede pred njim i poče uporno da ga posmatra u oči. Lankardov smeh poče da se prekida, a onda mu se lice uozbilji i nekako čudno smiri.

- Slušaj, Fjori Lankardo! Ti ćeš nam sve reći. Ti treba da govoriš... Reći ćeš nam istinu - poče Lun prvo skoro uzvikujući sve mirnije i sugestivnije.

Ponavljao je tvrdnje da Lankardo mora da govori, a zatim ispruženim rukama poče polako da prelazi ispred Moulovih očiju.

- Sklopi oči... Tako... A sada ćeš govoriti istinu... Gangster skopi oči i klimnu glavom. Već se nalazio u potpunosti hipnozi.

- Kako se zoveš? - upitao je Lun.

- Fjori Lankardo... U organizaciji me zovu Moul

- Koja je tvoja dužnost u organizaciji?

- Ja sam.. Kapetan »komandosa.«

U tom odgovoru osetio se mali otpor i Lun pojača sugestivne zahteve da Moul govori istinu. Ovaj opet lako klimnu glavom. Svaki otpor se gubio. Evans je zapanjeno gledao šta se događa, iako je bio čuo da je Lun jedan od najvećih majstora hipnoze.

- Zašto ste napali Evansa i gospođu Dulitl?

- Dobili smo nalog da ih nateramo da daju dokumenta.

- I šta ste još hteli da učinite?

- U svakom slučaju smo morali da ih ubijemo.

- Zašto baš sada?

- Umešali su se u slučaj Grin.

- Šta se sprema Grinovima?

- Tod Grin je spreman da plati više.

- Od koga više?

- Više nego što je spremna da plati gospođa Grin.

- Jeste li joj postavili mamac?

- Sasvim se uhvatila za Dika Turnera.

- Da li ste poslali mamac Todu Grinu?

- Jesmo...

- Ko je ženski mamac za Toda?

- Sandra Česters.

- Je li sasvim »zagrizao«?

- Ona ga ima potpuno u svojoj vlasti.

- Vi ste isprobavali ko će od njih da plati više?

- Da... Tod plaća više.

- Kako će biti ubijena Tereza Grin?

- Paklenom mašinom pod sedištem njenog automobila. Kad okrene ključ. odleteće u vazduh.

- Kada će biti postavljena mina?

- U noći između petka i subote.

Evans se trže tek kad napisa Moulov odgovor. Setio se da je već subota. Ustade i jurnu prema vratima. Trebalo je da pozove Terezu Grin i opomene da ne ulazi u svoj automobil

U hodniku Evans nalete na Viki koja je žurila od ulaznih vrata.

- Imam novosti - reče Viki
- Pričaćeš posle. Sada morani da sprasavam Terezu
Grin - odgovori Evans.

- Misliš na mine u kolima?
- Ti znaš!?
- Pre pola sata je u njenim kolima eksplodirala
paklena mašina.

- Znači, ona je mrtva?
- Nije. Desilo se da je njen ljubavnik, »mamac« Dik
Turner prvi seo u kola. Tereza je u bolnici zbog straha
šoka od eksplozije.

Evans uzdahnu s olakšanjem. Brzo reče starici šta
se događa u sobi kod Moula i oni uđoše.

Čulo se kako Lun pita Moula:

- Ko je vođa?
- Bos.
- Kako je gazdino ime?
- Niko ne zna.
- A ko je tvoj neposredni bos? - Ne znam.
- Kako dobijaš naloge?
- Zovnu me telefonom, pa se sastanem sa
nepoznatim koji zna lozinku.

- Kakva je lozinka?
- Glasi: »Imam pozdrav od prezidenta«.
Usledilo je još nekoliko pitanja, ali bilo je uzalud.
- Šta ti misliš, ko su vođe?
- Možda Norman Filiber... Rodžer Elson... Dani
Karo... Niko ne zna.

- Oni se lično ne mešaju u poslove?
- Ne, oni ne! Mi sitniji radimo sve.
Lun počuta kratko vreme, a zatim nastavi:
- Koga si ti likvidirao sa svojim komandosima?
- Raula... Peterson... Kerija Smita... Džeka Sojgla...
- Pa, Sojgl je bio gangster. Zašto njega?
- Bio je radoznao i hteo je da sazna ko su gazde.
Za sve vreme Evans je zapisivao. Sada mu Lun
šapnu da se ne može saznati ništa novo. Sve podatke

dobijene od Moula trebalo je otkucati mašinom tako da se ne vide pitanja, nego samo iskaz. Evans požuri u svoju sobu.

- Pitajte tu krticu ko je Bela Maska - reče Viki.

Lun se vrati pred hipnotisanog gangstera i ponovi pitanje.

- Niko ne zna. Uvek pomogne kad je teško. Spasava iz zatvora.

- Zar on ne spada u neku grupu?

- Ne. Njega se svi bojimo. On je duh...

- Znaju li bosovi ko je Bela Maska?

- Niko ne zna. Ne zna se ni ko je naredio da se Maski ne sme ništa dogoditi, ali svi slušaju.

- Gde se skriva Maska?

- On se ne skriva... Maska je duh... Pojavi se iz mraka... U mraku nestane...

- A gde su skloništa komandosa?

- Zajedničkih ima šest. Po jedno u Bruklinu, Manhatnu, na brodu-hotelu na Hadsonu, u Džersi Sitiju, na Long Ajlendu i u Maunt Vernonu.

- Koje su adrese?

- Znam samo ovu na Long Ajlendu i četiri telefona za pozive.

- Kaži nam ih - zatraži Lun

Lankardo izdiktira brojeve telefona i adresu jazbine iza jednog noćnog lokala u Grusendu na Long Ajlendu. Lun pokuša još nešto da sazna, ali odgovori nisu bili vredni pažnje.

Zadržavao ga je u stanju hipnoze sve dok nije došao Evans sa otkucanim iskazom. Kad Evans donese listove papira, Lun privuče stočić i odveza ruke gangsteru. da potpiše. Stavi mu pero u ruku i reče:

- Potpiši ovde, Lankardo .. I ovde... Tako... Sada ovde...

Gangster je ispisivao svoje ime dok mu je Lun postavljao ruku na pravo mesto. Zatim ga je Lun oslobodio hipnoze.

Fjori Lankardo je začuđeno zurio u Luna, staricu i Evansa.

- Šta ste mi učinili?... Jesam li spavao? - pitao je sumnjičavo.

- Šta je tebi, čoveče?! Pa ti si lepo dao izjavu. Zar misliš da vredi igrati novu igru. Sve si rekao i potpisao - odgovori Lun i pruži mu papir.

Moul uze papir, ali prvo je buljio u svoje ruke.

- Kad ste me odvezali?

- Čitaj to što si potpisao - odvrati Evans.

Gangster je čitao menjajući boju lica. Prvo je pobledo, zatim pomodrio. Završivši čitanje on vrisnu i pade u grčeviti plač.

- Nije istina!... Nisam smeo da kažem sve to!... Ja sam uništen... Preklinjem vas... To ne može tako... Ubice me na najstrašniji način... - izgovarao je sav u suzama.

Pri tome je na sitne komadiće kidao kopiju svog iskaza, a zatim pokuša da dohvati i ostala dva primerka, ali vezane noge mu ne dozvoliše ništa, sem da tresne na pod.

- Dakle, da ovo odnesem novinarima? - reče Viki.

- Ne! Samo to ne smete. Sve ću učiniti! Ne smete to da objavite! - vriskao je gojazni Moul i pokušavao da ustane.

- Dobro, momče. Daćemo ti šansu. Kad padne mrak, odvešćemo te opet vezanih očiju. Telefonom ćemo te pitati ono što nas bude zanimalo. Od danas nisi »krtica« nego naš »trojanski konj« u tvrđavi A. D. za ubistva - smejući se reče Evans.

- Šta?! Trojanski?!... Šta mislite time? - pitao je gangster podrhtavajući i jecajući kao dete.

- Znaš li šta je bio trojanski konj? - upita Viki.

- Nikad nisam čuo - odgovori gangster

Nastade smeh. Najslađe se smejala starica Oktavija Dulitl.

- Krtica se pretvara u trojanskog konja! Oh! Ne mogu više? - vikala je gušeći se od smeha. - To je divno!

Kad ispričam u »Arhivi«!...

IV

U luksuznom bungalovu na strmini između obale i Koral goblea iz popodnevnog sna budili su se Sandra Česters i Tod Grin. Platinirana lepotica bila je ponosna što se sve mere njenog tela poklapaju sa merama Džejn Mensfild. I njen lik je podsećao na Džejn, a šminka i podržavanje načina češljanja činili su to da su je ponekad čak i poznati foto-reporteri zamenjivali, misleći da je pred njima filmska diva.

- Ja sam lepša od Mansfildove - govorila je Sandra.

- I lepša i vatrenija! - hvalili su je prijatelji.

Sada se Sandra Česters spremala da ode pod tuš, a Tod Grin ju je pratio nekakvim pogledom koji je značio: »Eto, to je sada moja ženska.« Trgovčić je uzdisao od nekakve unutrašnje prenapregnutosti. Uživao je ovde na plažama Mijamija. U njega je bila platinirana lepotica predimenzioniranih draži i veoma izazvana, a uz sve to je očekivao da se nešto dogodi. Zato požuri da zatraži prvo večernje izdanje novina. Kelner uskoro donese hrpicu novina, koje Tod prihvati u hodniku.

Njegovu pažnju privuče naslov:

*U BOSTONU UHAPŠENI I VEĆ PUŠTENI UZ KAUCIJU
DEVOJKA LUNA, KRALJA PONOĆI I NJEGOV PRATILAC
MAKFERSON*

Poče da čita, ali ga prekide dolazak Sandre Česters. Ogrnuta samo penastim, ali providnim ogrtačem, ona se ispruži na krevet i oduze novine svom ljubavniku.

- Ja ću ti čitati - reče ona i baci pogled na stranicu koju je Grm čitao.

On sede pored nje i počeo da je miluje gubeći interes za senzaciju dana. Ali Sandra je čitala postajući neosetljiva na Grinovu igru.

- Oh. taj čudni čovek! Volela bih da ga jednom sretnem uzdahnu ona.

- Šta je tu zanimljivo? Nas se ne tiče - reče Grin i zagnjuri lice među Sandrine grudi.

- Opet nisi obrijan, ti moj pegavi, riđi majmune! - uzviknu devojka braneci se. - Budi miran koji trenutak, da pročitam. Slušaj šta piše:

»Kao eksplozija odjeknula je u Bostonu vest da su uhapšeni Džejn Vittington, nekada poznata naučnica i lepotica Čikaga, i Samjuel Makferson, čudni mornar i pratilac misterioznog Donalda Sikerta poznatog pod nadimkom Lun, kralj pomoći.

Stotine ljudi okupilo se pred zgradom državnog tužioca. Svi su vikali da se hapse gangsteri, a puste iz zatvora njihovi gonici. Tužilac je morao da odgovori, jer je moglo da dođe do nereda. Odgovorio je da će Džejn i Makferson biti pušteni čim bude plaćena kaucija od dvadeset pet hiljada dolara.

Odnekud se saznalo da je kaucija već ponuđena od najuglednijeg advokata Njujorka, koji će zastupati uhapšene.

Već u podne, Džejn Vittington i Samjuel Makferson su pušteni uz obavezu da ne napuštaju grad. Agenti su ih nadzirali, ali oni su na čudan način nestali iz hotela »Kejn«, već nakon jednog sata.

Veruje se da ih je na neki poseban način odveo njihov Lun.

Svi su izgledi da je državna kasa obogaćena sa dvadeset i pet hiljada dolara i da policija neće više videti Džejn Vittington i Samjuela Makfersona. Slavni advokat Bermisen navukao je na sebe malo gneva policije i suda, ali je stekao mnogo popularnosti. On je izjavio:

- Nisam kriv za njihov nestanak, ali sam radostan zbog toga. Verujem da će se tako otkloniti opasnost da zbog formalno pravnih razloga budu osuđeni oni koji su pomogli da se razobličie mnogi gangsteri. Možda bi se moralo priznati da su i lično uništili ponekog zločinca. Time su prekršili zakon. Kad budu pronađeni, ja ću opet biti njihov advokat.

Gde se sada nalaze dvoje nestalih? Da li će uspeti da sa Lunom nestanu iz Ujedinjenih Država? Hoće li se još jednom na našem tlu sukobiti sa gangsterima? To su pitanja na koja bi želeli da damo odgovor. Možda ćemo ga uskoro imati...«

- Hoćeš li sada da ostaviš te proklete novine? - upita Grin.

- Ne, riđi moj majmune. Obrij se prvo... - odgovori Sandra.

Njene reči prekinu zvonjenje telefona. Grin ustade i ljutim pokretom prihvati slušalicu.

- Zovu vas iz Njujorka, imate vezu - reče telefonistkinja hotela kome je pripadao usamljeni bungalov.

Grin se javi i upita:

- S kim govorim?

- Jedan prijatelj je ovde. Imam vest, koja nije prijatna - odgovori neznatac.

Grin sav uzdrhta. Nekakav osmeh praćen bledilom, ukoči se na njegovom licu. On se strovali u fotelju i jedva izgovori:

- Recite šta se dogodilo?

- Vaša žena...

- Je li mrtva? .

- Nije... Poginuo je neki mladić od eksplozije u njenim kolima. Ona je bila pred garažom i samo je odbačena eksplozijom.

- Je li teško povređena?

- Već se oporavila i napustiće bolnicu - čuo se odgovor.

- Šta da radim? - nehotično upita Grin.

- Vratite se u Njujork, ali sami. I to odmah! Vi ništa ne znate! Ništa ne shvatate! Bili ste na odmoru! To je sve što ćete ponavljati! Jeste li razumeli?

- Jesam... Ali...

- Šta »ali«?

- Ispitivaće... Ovde sam sa jednom osobom...

- Neka ona ostane tamo. Recite da ćete joj javiti, a slobodno priznajte da ste bili s njom. To je mali flert... Svako će razumeti, a policija će i inače doći do toga, pa ne skrivajte ništa. Hoćete li biti čvrsti?

- Hoću! Siguran sam u sebe - odgovori Grin.

Veza se prekide.

Grin ispriča Sandri kakvu je obavest dobio.

- Dakle, tvoja žena je imala ljubavnika - zaključila Sandra.

- Možda... Ona je histerična, veruje da je lepa, ali je nepodnošljiva. Meni treba žena kakva si ti - odgovori Grin pokušavajući da se osmehne.

Zvonjenje na vratima prekide njihov razgovor. Tod Grin otvori vrata i nade se pred policijskim narednikom. Odvede ga u sobu za dnevni boravak, a Sandra požuri da se obuče.

Narednik pokuša oprezno da obavesti Grina o događaju, ali ovaj ga prekide.

- Obavešten sam o događaju vezanom za svoju ženu.

- Ko vas je obavestio? - upita narednik.

- Ne znam... Bio sam uzbuđen i zabrinut, pa sam propustio da pitam, i veza se prekinula.

- Jeste li sami ovde?

- Nisam... Znate... Nedužan boravak sa jednom osobom...

- Neka devojka?

- Da.. To je gospođica Sandra Česters.

- Šta mislite da učinite?

- Prvim avionom ću otputovati. Moram k svojoj ženi.

- Da li biste imali nešto protivu toga da vas ja pratim na tom putu? - upita narednik.

- Naprotiv... Spreman sam da snosim i trošak našeg puta - odgovori Grin.

U svojoj kuci. Tereza Grin je ležala u spavaćoj sobi. Iz bolnice ju je dopratila bolničarka, koja je ostala da je neguje. Bolničarka je poslovala u kuhinji spremajući jelo i čaj.

Bilo je već mračno u sobama. Tereza proviri kroz prozor i ugleda nekog čoveka u senci drveća preko puta kuće. Znala je da to mora biti čovek iz policije. Ipak, strah i očajanje su je pritiskali.

»Dakle, to se dogodilo - mislila je kršeći ruke, dovedena na ivicu živčanog sloma.. - On je platio... platio je više, lukavi, prokleti trgovčić! Šta da učinim? Oni će me ipak ubiti...« Njene misli prekide zvonjenje telefona. Ona uze slušalicu kao da će prihvatiti glavu žive zmije otrovnice.

- Je li to gospođa Grin? - pitao je nepoznati.

- Ja sam... Ko zove?

- Vaš muž je bio galantan. Shvatate li stvar?

- Shvatam...

- Jeste li kome rekli bilo šta o tome?

- Nisam... To je strašno... Bilo bi za mene strašno.

- Dakle, hoćete li da se branite od opasnosti?

- Kako?... Ja sam očajna...

- Pedeset hiljada više od njega. Prihvatate li?

- Koliko je on bio »galantan«?

- Sto hiljada.

- Ali to je... Ne mogu da shvatim... To je skoro sve što imamo. .

- Znamo tačno kako stoje stvari. Ostaće vam još uvek dosta. U protivnom ćete propustiti priliku da potrošite čak i koju stotinu dolara. Muž će sada biti još galantniji.

- Preklinjem vas... Ne mogu sada da kažem... Kasnije... Ne znam ništa...

- Nećete stići da razmišljate.

- Vi pretite?

- Ne, nikako! Mi vas obaveštavamo kao poslovnog partnera da prihvatite ili odbijete »posao«. Mi ćemo izvršiti

svoju obavezu prema partneru koji prihvati.

- To je nemoguće!... Vi ćete.. Ja moram... Zar mi ne date da se saberem?

- Odgovorite odmah, ili očekujte posledice. Onaj agent pod drvetom nije nikakva zaštita.

- Vi ste negde tu?

- Prekinuću razgovor i nikad više se neću javiti.

- Ne prekidajte. Prihvatam posao!

- Imajte u vidu da sam snimio naš razgovor na traku. Ne pokušavajte da izvrdate.

- Neću pokušavati.

- Kad vas budu ispitivali, recite da shvatate ko su neprijatelji i ko je hteo prvo da vas ubije, a onda... Vi shvatate?

- Sve... - prozbori Tereza i klonu, još uvek sa slušalicom u ruci.

Veza se prekide, a na vratima se pojavi bolničarka sa poslužavnikom u rukama.

- Sklonite to! Odlazite!... Ne, bolje ostanite! Dajte mi neko sredstvo... Hoću da umrem! - vrištala je Tereza Grin.

Zatim pade na krevet i zajeca nekakvim plaćem praćenim grčevima tela.

Bolničarka pozva dežurnog lekara i upita da li da joj da injekciju za umirenje i san.

- Učinite to odmah, a zatim je naterajte da popije čašu mleka - objasni lekar.

*

Detektiv Piter Evans je pričao Lunu:

- Iz Mijamija mi je jedan prijatelj, tamošnji detektiv, javio da je Tod Grin bio tamo sa Sandrom Česters. Ta dvojica Džejn Mensfild ni sama ne zna da je »mamac« A. D. za ubistva. Grin ju je ostavio i u pratnji narednika stići će avionom u dvadeset i tri časa noćas. Trebalo bi toga novopečenog bogataša naterati da prizna sporazum sa A. D. za ubistva.

- Trebalo bi ga nadzirati - reče Lun.

- Zbog toga i govorim - nastavi detektiv. - Moram opet da se »pojavi« legalno. Zato ćemo Viki i ja otići do inspektora Hardvika da mu ispričamo celu priču.

- Ja ću ostati ovde, za slučaj da stignu naši iz Bostona - reče Lun.

U tom momentu stiže Viki. Ude korakom vojnika koji se sprema da raportira.

- Uspela sam! Nisam znala da su to tako zgodne stvarčice. Baš kad je taksi sa Terezom Grin i bolničarkom stigao pred kuću i kad su one izašle, ja sam prošla ispred njih. Pala sam i bolničarka me podigla. Pomogla joj je i uplašena Tereza. Prikala sam ono zrnice mikrofona na Terzin kostim - pričala je još uvek stojeći.

- Sedi, Viki draga - reče Evans nameštajući joj fotelju. - Nadam se da Tereza nije bacila taj kostim negde daleko.

- Imala sam sreće. Mora da ga je stavila negde blizu telefona, jer sam jasno čula zvonjenje i svaku njenu reč.

- Zvala je nekoga - upita Lun.

- Nije. Zvali su nju. Čula sam sve što je ona govorila. Stajala sam u senci drveća pazeći da me ne primeti policijski agent, koji stražari pred kućom. Slušala sam prijemnik i beležila. Evo njenih reči. Viki počeo polako da čita:

»Ja sam, ko zove?... Shvatam... Nisam... To je strašno... Bilo bi strašno za mene... Kako?... Ja sam očajna... Koliko je bio galantan?. Ali to je... Na mogu da shvatim... To je skoro sve što imamo... Preklinjem vas... Ne mogu sada da kažem... Vi pretite?... To je nemoguće... Vi ćete... Ja moram... Zar mi ne date da se saberem?... Vi ste negde tu?... Ne prekidajte, prihvatam posao... Neću pokušavati... Sve...«

- Posle se čuo glas bolničarke. Nudila je ranu, Tereza je vrištala, a bolničarka je tražila savet od lekara. Na kraju je sve utihnulo i ja sam se vratila - završi Oktavija Dulitl.

Tek tada skide svoj šeširić sa ljubičastim perom, koje je treperilo i u sobi. Lun ju je radoznalo gledao.

- Očito je to bio razgovor sa nekim iz A. D. za ubistva.

Ona je prihvatila posao. Sve to bi moglo da znači kraj Toda Grina - izloži detektiv Evans.

Lun je uzeo beležnicu Oktavije Dulitl i prepisivao je one nepovezane rečenice. Između njih je upisivao, precrtavao i neke druge rečenice. Konačno glasno pročita ceo tekst pretvoren u dijalog. Bio je vrlo sličan onom stvarnom.

- Ona je, dakle, pristala da plati veću cenu da bi se oslobodila muža, koji je hteo da ona nestane - zaključio Lun.

- Kakav košmar i kakva drama tih Grinovih! - uzviknu Viki.

Počutaše svi nekoliko trenutaka pod utiskom događaja koje su počinjale da shvataju i onog što je moglo da se dogodi, a što su naslućivali.

- Treba pronaći inspektora Hardvika i objasniti mu naš nestanak, da bismo mirno radili dalje - reče Evans.

Viki pokuša da ustane, pade u fotelju i ponovo pokuša. Izgledalo je da starica ne može više ni da se pokrene. Preplašeni Evans potrča k njoj, ali ona tada pršte u smeh i poskoči. Zavrte se po sobi koracima nekakvog starinskog plesa.

- Aha! Još uvek misliš da bi se moglo desiti da nešto ne izdržim. Nećeš dočekati - smejala se starica.

Lun nehotično pomisli da Viki sa svojim smežuranim vratom i licem stvarno podseća na kornjaču, koja je stekla sposobnost da se oslobodi oklopa i sporosti. pa igra i poskakuje kao ptica.

*

Inspektor policije Mark Hardvik je taman nameravao da napusti svoj biro. Razmišljao je o tome

kako naponi i kasna odlaznja na počinak nisu u srazmeri sa njegovim uspesima. Tada narednik Valton uvede Viki Dulitl i Pitera Evansa.

- Vi?!... Šta se to događalo? Nestali ste pod sumnjivim okolnostima - reče inspektor ustajući

- Oh, inspektore! Toliko smo se nadali da ćete nas osloboditi! A od policije ni glasa. Jedva smo živi - odvrati Oktavija kočoperno, prilazeći fotelji.

Evans počeo da priča kako su njega i Viki napali gangsteri i kako ih je oslobodio jedan nepoznati čovek koga opisao kao riđeg deliju sa nosom kao krompir. Posle ih je taj neznani gost naterao da povedu jednog od gangstera. Bili su negde zatvoreni i danas pušteni i ništa nisu shvatili. Tek, eto ih ovde.

- Vi niste shvatili? Šta to mutite, Evanse? - upade inspektor.

- Mute gangsteri i ubice, a mi smo pokušali da štitimo gospodina i gosodu Grin - odgovori Evans.

Inspektor se trže, kao da mu je neko stavio živog pacova u čakšire.

- Vi ste umešani u taj slučaj? - vrisnu zapanjeno.

- Nešto malo - odvrati Viki i zagladi svoje pero uz obod šešira.

- Šta znate o tome?

- Malo, jer smo bili onemogućeni.

- Ipak, nešto znate - insistirao je inspektor Hardvik.

- Samo slutimo - odgovori Evans.

- Izgleda da im je ogromni dobitak zavrteo pamet. Umešalo se A. D. za ubistva. Verujemo da su i mužu i ženi ponudili da se smaknu uzajamno. Podmetnuli su im »mamce«.

- Opet vi sa svojom pričom o mamcima, doktorima, pedagozima i komandosima«. To su koještarije! - ljutito reče inspektor. —

- A nije i vama počeo da smeta »miris« tih stvari? - izazovno odvrati Evans.

- Jednom ćete me naterati da sasvim izgubim strpljenje. »Miris« imaju i metodi kojima se vi, služite, Evanse. Pripazite se! - zapreti inspektor.

- Onda nemamo šta dalje da tražimo ovde. Mislili smo da će vas zanimati. .. - reče Evans.

- Šta će me zanimati?

- Ništa. Mi odlazimo - reče starica i podiže glavu uvređeno. - Moramo da razgovaramo sa svojim advokatom.

Bili su postigli ono što su smislili: da obaveste inspektora o svom oslobođenju i da ga naljute kako ih ne bi dalje ispitivao.

Požuriše ka automobilu.

*

- Gde ste, čoveče? Ostavljate da čekam i strepim! - jedva prikrivajući osmeh počeo da grdi advokat Bermisen.

- Oprostite nam najveći advokate svih vremena. Trudili smo se, ali smo bili progonjeni i nismo hteli ništa da rizikujemo na vašu štetu - pravdao se detektiv Evans.

- Telefonom nismo smeli da se služimo, iako smo čuli vest da ste stigli avionom odmah posle uspeha u Bostonu - dopuni ga Viki.

- Šta mislite time da kažete, zašto niste smeli da upotrebite telefon? - upita advokat Bermisen.

- Sigurno ga nadzire policija, jer vidim da agenti i sada osmatraju vaš stan. Sreća je što ste vi naš stalni advokat i tako neće biti mnogo sumnje - objasni Evans.

- Baš me briga šta radi policija. Ja sam brinem o onoj divnoj gospođici Džejn Vitington, jer onaj medved s broda je spreman da počini kakvu nesmotrenost. Već je u Bostonu razjurio novinare, koji su počeli da navaljuju na njih dvoje - priča je advokat.

- Kako ste uspeali da ih tako brzo izvedete iz hotela u Bostonu da je najmanje tuce policijskih agenata bilo na straži - reče

- Oni su priglupi - smeškao s. advokat. - Jednostavno sam podigao galamu da su moji klijenti otišli iz hotela. Za to vreme je Džejn sedela u posebno iznajmljenoj sobi, a mornar pijuckao viski u hotelskom baru. Istina, bio je malo maskiran.

- I policija je pojurila da ih traži ? - upita Evans.

- Dao sam koju stotinu dolara jednom momku koji odnosi hotelski veš na pranje. On je policiji ispričao da ga je Makferson naterao da njih dvoje izveze iz hotela. Iskrcao ih je, tobože, na suprotnom delu grada, pa požurio sve da prijavi - pričao je advokat.

- A kako su njih dvoje izašli ? - upita Viki.

- Sasvim jednostavno. Džejn je sišla u bar i sa Makfersonom otišla iz hotela. Ono malo prtljaga nisu morali ni da odnesu. Brzo su se našli u velikom skladištu nameštaja - objasni advokat.

- Šta su radili u tom skladištu? - upita začuđeno Evans.

- Tamo sam imao dva sanduka skupog nameštaja. Već su bili pregledani i primljeni od kompanije za vazdušni transport. Bili su ugovoreni naročiti uslovi rukovanja. Naime, da se sanduci ne smeju okretati, da se ne deformišu skupoceno krzno, kojim su obloženi kauči i fotelje. Džejn i Makferson su se udobno smestili, a dva sata kasnije su bili u transportnom avionu. Za to vreme ja sam čekao kod iznajmljenog aviona za šest osoba. Pravio sam se da sam zbunjen i nervozan i da nešto očekujem. Policija me je pratila u stopu - pričao je advokat ne bez ponosa.

- Čekali su da nekoga uzmete u avion - primeti Viki.

- I dočekali su da vide kako »očajan« uzlećem sam sa pilotom. Policijski avion nas je pratio sve do iznad Voterberija. Na aerodromu nas je dočekala policijska patrola iz Njujorka. A sad Džejn i mornar čame svako u svom sanduku u skladištu. Treba da dam odredište predaje pošiljke. Istina, oni moraju da iziđu iz tih

sanduka, jer se otvaraju iznutra. ali ne znaju kuda da pođu - završi advokat Bermison.

- Možemo li »pošiljku« da preuzmemo u ovo doba? - upita detektiv Evans.

- Skladišta su otvorena cele noći, jer avioni dolaze i odlaze tokom svih dvadeset i četiri časa. Požurite i uzmite što pre vaše premorene prijatelje - objasni advokat i pruži otpremnice, već uredno potpisane.

Viki ih zgrabi.

- Požurimo već jednom, umesto što brbljamo! - reče ona i potrča vratima.

- Brbljamo, je li? Tako mi i treba - gundao je advokat Bermisen.

Evans sleže ramenima i požuri za staricom.

Dok su sedali u automobil, on reče:

- Ne možemo sve da uradimo istovremeno. Treba da idemo po njih dvoje, a već je vreme da požurimo na aerodrom kod Elizabeta. jer avioni s juga ateriraju tamo - dvoumeći se reče Evans.

- Onda požuri! Ostavi me kod prve taksi-stanice. Uzeću taksi i otići ću po »pošiljku«, a ti i Lun idite na aerodrom. Posle ću uzeti svoj stari Ford i doći ćemo tamo - odlučno reče starica.

Evans prihvati i zaustavi uz jedan prazan taksi. Viki iskoči i on vide kako se stanca već smešta u taksi. Po tome kako taksi krenu svom snagom motora iz mesta, zaključio da je Viki obećala veliku napojnicu za žurbu.

*

- Noćas treba da obavimo vraški gadan posao - govorio je Fil Barker svojim momcima.

- Koliko je »težak«? - upita Den Veler škiljeći po običaju levim okom.

- Svakom po pet hiljada. Novaca je puno, ali je posao smrdljiv - odgovori Klaimbor.

- Kad Fil Barker Klaimbor kaže da je neki posao smrdljiv, onda je on gadan - primeti Al Klajp smrknuto - Je li to neka presuda?

- Jeste. Dve presude - odgovori Klaimbor.

- Onda nemamo šta da bismo Zar može biti govora o tome da ne prihvatimo? - upita Veler. - Nego, kaži šta treba da se radi?

- Prvo Moul...

- Dani! Dani Lankardo osuđen? - poskoči Veler.

- Sumnjiv je njegov izostanak iz Evansovog »društva«. Noćas će poći s nama i izbacićemo ga u baruštinu blizu Elizabeta. Odatle idemo na tamošnji aerodrom. Dočekaćemo nekog Toda Grina, koji će doputovati iz Majamija - ispriča Klaimbor.

- Dakle, to je došlo... Moramo da izvršimo - smrknuto reče Klajp.

- Kako ćemo prepoznati tog Toda? - upita mirno Veler.

- Meni je prikazan film u kome je mnogo puta i iz svih uglova snimljen taj trgovčić - objasni Klaimbor. - Prepoznaću ga čim izađe. A sada krećemo. Ukradena i prebojena kola se lažnim brojem su nam ostavljena u blizini.

Uskoro su bili pred stanom Fjori Lankarda. Klaimbor pode unutra i dovede ga do kola

- Šefe preuzimaš komandu. Poruka je: sprečiti nekog Grina da sa aerodroma stigne u Njujork. Mašinske puške su ovde - objasni Klaimbor.

- Nikad nismo kretali ovako... Uvek sam ja prvi znao šta treba... - progunđa sumnjičavo Moul.

- Zar nisi dobio poruku?! - tobože iznenađeno upita Veler.

- Onda ne bismo morali... Možda taj Grin nije važan - reče Klajp.

- Meni je javljeno da prenesem zadatak šefu, a on odgovara za izvršenje. Šta da radimo, Dani? - dodade Klaimbor.

- Vozite do što đavola - odvrati Moul.
- Baš tako... Vozi Klajp - zaključí Klaimbor.

Oko dvadeset i dva časa oni jurnuše ka Hadsonu. Vozili su ka zapadnu do Njuvarka, a zatim skrenuše na jug pored močvara, koje se nalaze između Elizabeta i Veverli parka.

U jednom momentu Klaimbor uzviknu:

- Šta je ono tamo? Zaustavi Klajp!

Kola stadoše i Klaimbor pode ka močvari. Moul pode za njim gledajući s čuđenjem.

- Šta si to video, čoveče? Tamo nema ništa - reče pristížući Klaimbora.

Ovaj se okrenu. Držao je u ruci revolver sa prigušivačem.

- Bio je to trik Moule... Osuđen si i ja moram da izvršim nalog. Zato samo pošli ovim starim putem - reče Klaimbor.

- Šta?!... Ne, Klaj! Preklinjem te! Imam pedeset hiljada! Uzmite ih i nestanite! Preklinjem te, File! Prijatelju...

Njegove reći prekidoše šištavi pucnji prigušenog revolvera. Đani Lankardo pokuša da trgne svoj revolver, ali suviše kasno. Sedam kuršuma ga pogodiše i on pade uz put. Klaimbor ga povuče kroz trsku i gurnu u vodom nalivenu ruću. Zatim se brzo vrati u automobil.

- Vozi! - uzviknu nervozno.

Nastaviše ćuteći ka aerodromu.

Barker je mazao lice nekakvom tamnom tečnošću. Pretvarao se u crnca. Obuće i stare platnene pantalone. Spremno se da kao nosač može da švrlja oko izlaza sa aerodroma. Stavi i kapu s brojem registrovanog nosača.

Parkiraše se na pogodnom mestu. Klajp i Veler ostadoše u kolima. a Klaimbor iziđe.

Komandosi su bili spremni da napadnu.

- Pogledaj, ono je inspektor Hardvik - skrenu pažnju Evans pokazujući na kola koja su dolazila.

- Dolazi li on zbog Grina? - upita Lun.

- Mislim da je to razlog - odgovori detektiv.

Još uvek su sedeli u automobilu, jer je bilo tek dvadeset dva i trideset minuta. Avion je trebalo da sleti tačno u dvadeset i tri časa.

- Nije dobro što je inspektor ovde - reče Lun. - To nas može omesti da zaštitimo Grina.

- Hardvik je oprezan, on će paziti da mu niko ne otme tog čoveka - glasno je razmišljao Evans.

- Moguće je... Međutim, gangsteri ne žele da Grin dugo bude u rukama policije. Pored toga, plaše se da se Tereza Grin ne pokoleba i pokaje. Verovatno će pokušati, da se odmah dočepaju njenog muža. Kad Tod Grin nestane, Tereza će im biti lak plen - dodade Lun.

- Ostaje nam jedino da budemo tu i da se nađemo blizu Grina - nastavi Evans.

- Gangsteri će upotrebiti mašinske puške, ili bombe, a mi nismo spremni za sve to.

- U kolima imam jednu mašinsku pušku. Na njoj su otisci Moulovih ljudi. Upotrebićemo je, ako zatreba, štiteći ruke rukavicama - objasni Evans i presamiti se da odigne zadnje sedište i izvuče mašinsku pušku.

Držeći je rukama u rukavicama on proveri doboš, pa spusti oružje do Lunovih nogu.

Bilo je prošlo dvadeset i tri časa kad ugledaše uniformisanog policijskog narednika i riđeg čoveka. Izlazili su sa aerodroma. Inspektor Hardvik im pođe u susret sa narednikom Valtonom a zatim ih pozva u svoja kola.

- Pratićemo ih - reče Evans Lun ćuteći klimnu glavom.

- Pogledaj! Stiže Viki u svom starom fordul! - reče iznenada Evans

Lun je video stara crna kola, koja su odudarala od svega što je u okolini moglo da se vidi. Ali njegovoj sposobnosti posmatranja nije izbeglo to da velika stara

kola dobro stoje na tlu i da se lako okreću, naglo smanjuju brzinu i uopšte imaju čak i veće sposobnosti od mnogih novih automobila.

- Ta kola nemaju baš staru mašinu - primeti on.

- Naprotiv, 10 je aždaja sa specijalnim motorom - osmehnu se Evans.

I on je s uzbuđenjem posmatrao kako se kola približavaju. Ugleda poznati profil Džejn Vitington, koja je sedela pored Viki, dok je Samjuel Makferson bio za volanom.

- Eno parkiraju se blizu. Otrčaću da im se javim - reče Lun i otvori vrata.

- Kasno je. Hardvik već kreće - reče Evans.

Spremao se da krene za inspektorovim kolima, a tada primeti ševrolet koji se ubacio za njima. U jednom trenutku jasno je primetio već poznato lice Fila Barkera.

- Ubice su već za petama inspektoru i Grinu! - uzviknu on i krenu iz mesta najvećom brzinom.

- Da li nas je Viki primetila i hoće li doći za nama? - upita Lun.

- Eno već svetle farovi njenih kola - odvrati Evans. - Ako Makferson ume da vozi, on će nas čak i prestići.

- Sam vozi kao da pred njim nije drum, nego glatka površina mora. Taj čova zna mnogo i o brodovima i o automobilima. Vozi jednako levom i desnom stranom* - odgovori Lun. (** misli se na engleski sistem vožnje levom stranom puta*)

Već su pristizali gangsterski automobili. Obuzeti osmatranjem ispred sebe, nisu ni primetili da jedan svetlosivi bjuik dolazi za njima, trudeći se da im oстане za leđima. Ali ta kola je primetila Oktavija Dulitl.

- Malo pare, kapetane! - uzviknu ona oduševljena zamršenošću događaja. Inspektor je zgrabio Grina, njihova kola prate gangsteri, za ubicama su Lun i Piter, a za njima je neko nepoznat. Mi smo peti!

Već je bila ispričala osnovne stvari o događajima koji su ih doveli ovde pred aerodrom.

U trećim kolima Lun i Evans su se savetovali šta da urade.

- Pristignimo gangstere i ne dajmo im da napadnu - predloži Lun.

- Spremi mašinsku pušku! Čim iziđemo iz gužve, pucaj im u gume - složi se Evans.

Povećao je brzinu, ali su je povećavala i dvojica kola ispred njih.

- Pa taj Hardvik je lud! - odjednom viknu Evans. - Eno ga skreće na sporedni put, koji vodi preko TauMija. Misli da će tuda mirno voziti.

- Skreću i gangsteri! - dodade Lun i spusti staklo na svojoj strani.

Evans naglo poveća brzinu.

- Čim iziđemo iz zavoja, pucaću! - odgovori Lun i isturi mašinsku pušku.

U tom momentu kola se zanesoš e i nastaviše da krivudaju, tako da Lun umalo ne ispusti mašinsku pušku. Iza sebe su čuli pucanje.

Evans jedva smiri kola i zaustavi uz ivicu obraslu žbunjem. Jedna kola projuriše pored njih. Za volanom je sedeo čudan vozač. Videla se samo bela mrlja.

- Bleda Maska! - viknu Evans i maši se da uzme mašinsku pušku, ali bilo je kasno.

Svetlosiva kola nestadoše u zavoju.

U tom momentu uz škripu guma i kočnica stadoše stara kola s Makfersonom za volanom.

- Jeste li povređeni? - upita Makferson.

- Nije nam ništa! Nastavljamo! - viknu Lun i upade na prednje sedište.

Evans se smesti uz Viki i Džejn, a Makferson naglo krenu i poveća brzinu.

- Zdravo Džejn! Zdravo stari! - doviknu Lun.

- Zdravo dragi! - odvrati Džejn i obgrli ga nagnuvši se napred.

Makferson uspori.

- Da potražim kakav hotelčić tamo uz potok? - upita on mirno.

- Vozi brže tu... aždaju! - smejući se odvrati Lun. - Ispred nas će biti gužve, a Viki želi da se vidi šta znače dobra stara kola.

Makferson pritište papučicu gasa i kola pojuriše opasno se naginjući u krivinama. Već su videli siva kola. Lun pripremi mašinsku pušku.

- Eno i gangsterski automobil! - uzviknu Viki.

Makferson ubrza. Bilo je čudno kako stari ford bez napora grabi napred.

- Ova kola su pravo čudo! - oduševljavao se Lun.

- Ona su baš kao i ja: izgledaju stara, ali im je srce mlado - odgovori Viki ne bez ponosa.

- Stižemo! Veliko svetlo! - uzviknu Lun.

U sledećem trenutku pusti prvo kratak, a zatim duži rafal - Svetlosivi bjuik se zanese, skrenu na levu stranu i preskoči plitak kanalčić. Povalja nekakvo šibljje i izvrnu se na bok.

- Uspori da iskočim! Vi ometajte ubice! - viknu detektiv i otvori vrata.

- Vratićemo se po tebe! - odvrati Lun.

Makferson ukoči i detektiv jurnu u noć.

*

- Neko nas prati - reče inspektor Hardvik osvrćući se.

- Da preprečim kola na pravom putu, pa da proverimo? - upita narednik Valton.

- Zar se nešto događa? Oni hoće... To može biti .. - počeo Tod Grin, ali odjednom učuta.

- Ko to ne želi da stignete živi u Njujork? - upita inspektor.

- Zašto? Ne verujem. Ne znam ja ništa - promuća Tod Grin.

- Videćemo reče inspektor. Ripe, postavi kola kao prepreku.

Narednik naglo smanji brzinu. Priđe pravo desnoj ivici puta, a zatim kolima zatvori prolaz. Kola iza njih su naglo dolazila.

- Uхватite zaklone –naredi inspektor i s revolverom u rukama iskoči i stade za zemljinu izbočinu.

Narednik iz Majamija povuče Grina u jarak, a Valton ostade pred kolima. U levoj ruci je držao revolver, a desnu podiže kao znak zaustavljanja.

Gangsteri upališe velika svetla. Približiše se usporavajući. Valton se naglo prebaci iza kola baš u pravi trenutak, jer pucnji odjeknuše i kuršumi zadobovaše po kolima.

Inspektor Hardvik opali u farove i odmah pogodi. Trenutno svi su bili kao slepi, ali pucnji mašinskih pušaka i revolvera se nastaviše

A tada iza zavoja sinuše snažni snopovi svetla. Bili su to farovi Vikine »aždaje«. Inspektor Hardvig ugleda gangstere oko automobila. Nepredviđeno svetlo ih je otkrivalo i oni su bežali u zaklone. Jedan gangster posrnu i ostade nogama na drumu, a glava i ruke mu skliznuše u jarak.

Na časak se sve utiša. Izgledalo je da gangsteri beže kroz šibljak. Ali tada odjeknu eksplozija. Oni su bacali ručne granate, jer su malom jarugom puzala preostala dvojica.

Bili su to Fil Barker i Al Klajp.

- Što mu đavola. Pošlo je kako ne treba. Baksuz nas goni zbog Moula! - viknu Klajp.

- Čuti, budalo Baci tu bombu i gledaj da nam Grin ne izmakne! - odvrati Klaimbor.

Odjeknu i druga eksplozija, zatim brza paljba mašinki.

Narednik iz Majamija jauknu i svali se na otvoren prostor, a preplašen Tod Grin ga gurne beži ka dolinici prema pruzi. To je bio najluđi korak u njegovom životu, ali

zato i poslednji; rafal gansterske mašinske puške ga izrešeta. On se zgrči. Nakon još nekoliko trzaja se smiri.

Sve to događalo se pred snopovima svetla.

Sada je Makferson obišao grmlje i stigao gangsterima iza leđa. A tada se više opkoljenim zločincima nije bilo spasa.

- Bacite oružje i podignite ruke!

- Šta, ko ste vi?... – okrećući se reče Klaimbor.

Pokuša da opali, ah ga kratki rafal iz Lunove mašinke zauvek spreči u tome. Čudno je umirao, gledajući kako Al Klajp diže ruke pa bacajući prvo mašinsku pušku, a zatim revolver i preostalu ručnu bombu. Klaimbor se smejao.

- Eto... i ja idem... za Moulom – komandosko đubre!- krkljao je i zagreba noktima orošenu travu.

Lun priđe Klajpu iza leđa i snažno ga udari po potiljku, a zatim ga povuče ka drumu.

- Imaš g! Divno! - vikala je Oktavija dolazeći i vitlajući velikim revolverom.

- Idite napred do inspektora - reče joj Lun.

- Idem da ga spasem! Jadni Hardvik. Ispašće mu oči kad vidi da sam to ja - reče Viki i ode sredinom puta.

Lun je bio u senci šiblja. Odnekud stiže Makferson, koji je bio pošao da preseče put gangsterima.

- Lupeška flota je potonula, tri joj smrdljiva vetra, a ja nisam stigao ni da kažem šta mislim o svemu tome - reče on kao da je žalio što se nije našao u najvećoj gužvi.

- Gledaj kako maršira Viki - skrenu mu Lun pažnju na staricu, koja je išla prema izrešetanom policijskom automobilu.

- Halo, inspektore! Dolazi stara Viki! Ne dozvoljavam ja da mi gangsteri ubiju jedinog inspektora s kojim ponekad mogu da se svađam - govorila je starica.

Inspektor Hardvik je uzdizao rukav na levoj ruci i pokušavao da previje ranu na podlaktici.

- Zar ste ranjeni?! - uzviknu Viki. - Ja ću vam pružiti stručnu prvu pomoć.

- Do đavola, niste valjda vi sami u tim kolima - reče inspektor.

- Ja sam voda pomoći, a imam tu i neke prijatelje - odgovori Oktavija. - Jedan gangster je ubijen, a drugog držimo uhvaćenog.

Iz kola izađe narednik Rip Valton. Već je bio poslao radio poruku.

- Patrola iz Njuvarka je na putu - javi on inspektoru.

- Šta je sa Grinom? - upita Viki.

- Mrtav je i leži tamo. Poginuo je i narednik iz Mijamija - odgovori Valton.

Oktavija otrča do policijskih kola i otvori sandučić prve pomoći. Donese zavoj i poče da previja inspektorovu ruku.

- Znaite, inspektore, sva policijska kola imaju sandučić prve pomoći. Zato ranu nikad ne treba vezivati maramicom, ako su već kola u blizini - poučavala ga je pri tome.

- Oh, gospođo Dulitl, zbog vas ću napustiti policiju i otići u trgovačke putnike - reče inspektor ljutito.

- Ne verujem da biste postigli mnogo više - smejući se odvratila Viki.

Njeno ljubičasto pero na šeširu u noći je izgledalo crno i treperilo je na povetarcu. Ona potapša inspektora po ramenu i okrenu se prema Lunu i Makfersonu.

- Halo momci! Dovedite Alfreda ovamo! - viknu ona.

- Ko je Alfred? - upita inspektor Hardvik.

- Zovu ga Al Klajp, a pravo ime mu je Alfred. On je poreklom Nemač. Oh, priča se da ubija iz zadovoljstva - objasni Viki.

Makferson beše vezao gangsterove ruke pozadi pre nego što se ovaj osvestio. Sada ga je gurao pred sobom i gundao:

- Hajde morski šakale, morska hijeno!

- Zar postoji i morski šakal? - upita Lun.

- Postoji. To je pseći izrod iz roda ajkula. Pravi morski pas je nešto malo više za poštovanje od ovakvog ljudskog izroda vrste hijena - pričao je mornar.

- Vrlo su zamršene te tvoje pomorsko-zemaljske kategorije - smejući se reče Lun.

U susret im je dolazio narednik Valton.

- Pa to je jedan od »nevinih« iz grupe koju smo zatekli kad su nestali Evans i gospođa Dulitl! Jesu li i ostali u blizini? - reče on stavljajući lisice oko Klajpovih zglavaka.

Gangster je ćutao.

- Odgovaraj kad te gospodin policajac pita - opomenu ga Makferson i zvrnu ga prstom po ustima, od čega gangsteru naglo nateče gornja usna.

- Ja... šta da odgovaram?... Veler je tamo na ivici puta, a Klaimbora ste ubili u šiblju - odgovori Klajp, i povuče se tako da bude dalje od mornara

Narednik ga odvuče ka kolima. S druge strane se ukazaše farovi policijskih kola.

- Sad bismo mogli da nestanemo - šapnu Viki Lunu.

- Ne smemo dozvoliti da nas ispituju - odgovori Lun.

Oktavija klimnu glavom i ode bliže k inspektor. Odatle viknu:

- Momci, treba priterati naša kola bliže! Hajdemo!

Inspektor nije shvatio šta to znači i obrati pažnju na približavanje policijskih patrolnih kola.

Makferson sede za volan, ugasi farove i okrenu kola. Lun i Viki uđoše i sedošu pitajući Džejn je li sve u redu.

- Hej! Odlaze! Stojte! Šta se to događa? - vikao je inspektor Hardvik.

- Gume su prazne, a motor ne radi. Ne mogu da sklonim kola - reče narednik Valton, misleći na to kako ne može brzo da propusti patrolna kola da bi zaustavio svedoke.

Detektiv Piter Evans je bio brzo pronašao maskiranog. Ležao je u kolima u nesvesti. Bio je to čovek četrdesetih godina. Maska je bila napravljena od gušćeg i

ređeg belog materijala i prekrivala mu je celu glavu, koja je zbog toga podsećala na veliko jaje. Maskirani je bio u nesvesti. Leva ruka mu je bila iskrenuta i nije bilo teško zaključiti da je slomljena, ili iščašena.

Evans ga izvuče iz kola i pregleda pod svetlom džepne lampe. Utvrdi da ima samo lake posekotine na čelu i bradi i da mu je povređena ruka. Brzo ga je pretraživao, ali ne nađe nikakva dokumenta kod njega sem vozačku dozvolu na ime Rodžera Elsona. Ali to je bilo dovoljno. Dakle, Bleda Maska je čovek za koga se verovalo da je glavni »mislilac« i direktor »A. D. za ubistva«.

Za Elsona se moglo reći da izgleda sasvim pristojno. Čak se smatralo da je šarmantan, intelingentan i u mondenskim krugovima omiljen čovek.

Detektiv je očekivao da se Lun i ostali vrate.

U jednom momentu Elson se pokrenu i jeknu. Evans je grozničavo razmišljao šta da uradi, jer je shvatio da je obračun u daljini završen, iako se nije znalo za ishod. Zato naglo odluči i postavi glavu maskiranog tako da ga opet »uspava«. Opipa mu potiljak, pa ga tresnu gumenom petom svoje cipele, koju brzo beše skinuo. To je bilo najbezbolnije produžavanje nesvestice maskiranog.

Izdaleka Evans ugleda farove i siđe na put. Makferson zaustavi i skrenu na uski puteljak.

- Zaklonimo kola dublje među šiblje - reče Lun.

Čim oni iziđoše iz dobro sklonjenog forda, detektiv ih sustiže i ispriča šta je našao.

- Mi ga ne možemo odvesti, jer bi to bila neka vrsta otmice. Da ga predamo policiji? - upita Viki.

- Postoji jedna šansa... Možda bismo uspeli... Imam još jedan mikro-odašiljač - reče Lun.

- Ali gde da mu ga okačimo? - upita Viki.

- Nosi li oružje? - upita Makferson.

- Ima futrolu pod pazuhom, a revolver mu je u kolima - odgovori Evans.

- Stari medved se još uvek dobro služi glavom - nasmeja se Lun svom drugu. - Gangster se ne odvaja od

svoje futrole i revolvera. Požurimo!

Pridoše onesvešćenom. Lun zaseče kožu futrole tako da dobro utvrdi mikro-odašiljač, ne veći od zrna pasulja. Džejn se udalji sa prijemnikom i oslušnu. Čula se svaka reč koju izgovaraju oni uz onesvešćenog.

- Izbrišimo tragove i sklonimo se odavde - reče Lun.
- Tamo na što jardi s donje strane puta ima staza. Odvezite se svi tamo i čekajte. Ja ću osmotriti našeg novog poznanika.

- Ostaću ja s tobom - reče Džejn.

- I ja bih, ako neću smetati... Ipak, mislim da se ukotvim malo dalje - šeretski dobaci Makferson.

- Budite bez brige, Viki je u blizini! - osmehnu im se oduševljena starica.

Za nekoliko minuta automobil opet siđe na cestu i skrenu onom stazom, pa se sve utiša.

Lun i Džejn se popeše dvadesetak jardi uz strminu i nađoše mesto u rascvetalom grmu. Sedoše zagrljeni. Usne im se spojiše. Prema istoku se ukaza deo meseca, koji je izlazio kao da izranja iz treperavog svetla velikog grada.

- Opet smo zajedno... Volim te Džejn, draga - šaputao je Lun.

- Tako sam se plašila... Mnogo je strašnog oko nas, ali kad sam uz tebe, sve postaje lakše .. Da znaš koliko te volim! - odvrati Džejn šapatom, i opet mu pruži svoje tople usne.

Zagrljeni nastaviše da osmatraju. Videli su belu mrlju maskirane glave Rodžera Elsona. Malo dalje su bila prevaljena svetlosiva kola.

Konačno začuše ječanje povređenog. Elson sede i bela mrlja se pokrenu što je bio znak da osmatra. Videlo se kako brzo skida masku. Leva ruka mu je nemoćno visila, ali on je naprezao snagu da obavi nekoliko poslova. Na mesečini se videlo kako prilazi izvrnutim kolima.

Pronašao je svoj revolver i stavio ga u futrolu. Zatim iz kola donese nekakve novine. Kresnu upaljač, pa ih zapali. Na njih stavi okrvavljenu masku, koja poče da gori.

Kad sve izgori, on pogazi pepeo i teturajući se pođe k drumu.

Farovi blesnuše. Lun i Džejn videše kako Elson diže ruku da zaustavi kola. Bila je to policija.

- Šta se dogodilo - pitao je policijski narednik.

Džejn i Lun priljubiše glave uz mali prijemnik. Lepo su čuli svaku reč Blede Maske.

- Bio sam napadnut, Neka kola su htela da me prestignu, ali ja se nisam odmah uklonio. I zamislite, pucali su na mene iz mašinske puške. Kola su se zanela i prevrnula. Povređen sam. Eno, moja kola su tamo - govorio je Elson.

Jedan policajac pode ka kolima i osvetli ih džepnom lampom.

- Tačno je, ima više pogodaka! - doviknu on otuda.

Elson se dalje obraćao naredniku:

- Molim vas da me prebacite do neke bolnice, jer mi je ruka slomljena.

- Vi ste povređeni i po licu - reče policajac.

- To su ogrebotine... Jedino ruka... Užasno me boli - odgovori Elson.

- Zašto ste išli ovim putem? - upita policajac.

- Imam prijateljicu u Sejvbruku, a ovuda je najbliže. U toku dana sam pregledao blagajne u hotelima u Elizabetu - objasni Elson.

- Vaše zanimanje?

- Ja sam direktor »Kompanije Filiberza hotele« - odgovori Elson prilično mirno.

- Odvešćemo vas u bolnicu, a iskaze o napadu ćemo tražiti kad dobijete pomoć - zaključi neko od policajaca.

Povređenog čoveka policajci smestiše u svoja kola. Još neko vreme Lun je čuo njegov razgovor sa policajcima, pa požuri ka skrivenom starom fordu.

- Sad požurimo. Treba da se držimo blizu policijskih kola - reče Lun.

- Pa oni baš nas traže - primeti detektiv Evans.

- Ne smemo izgubiti trag Maske - odgovori Lun.

Uskoro su opet čuli prijem preko mikroodašiljača, što je značilo da su blizu policijska kola. Crveno svetlo ugledaše iza prvog zavoja.

Sledili su ih do Elizabeta, i sve do bolnice.

Čuli su razgovor sa noćnim lekarom, rentgentskim snimateljem i bolničarkom.

- Za nekoliko minuta imaću snimak, a onda ćemo staviti gips - zaključí lekar.

- Ovde vam je orman da ostavite odijelo, pa se obucite u bolničku pidžamu. Hoćete li da vam pomognem da se svučete? - pitao je neki ženski glas, verovatno bolničarka.

- Znate... Lako ću se skinuti jednom rukom - kao da se stideo reče gangster.

- Pokušajte. Ionako moram hitno do jednog bolesnika. Vратиću se, pa ako ne bude išlo, pomoći ću vam - zaključí bolničarka.

- Šta sada? - upita detektiv Piter Evans, dok su svi sedeli sanjivi i umorni u starom fordu.

- Ja ću se pobrinuti da Maska ne ode bez kontrole. Može li moj prijemnik da hvata njegov odašiljač? - upita Viki.

- Treba samo da ga podesim - odgovori Lun.

Nije hteo da se odvoji i od ovog drugog minijaturnog prijemnika, jer je njime mogao da čuje Makfersona i Džejn, koji su još uvek nosili ugrađene mikroodašiljače, Džejn u ukrasnom brošu, a mornar u dugmetu na rukavu košulje. Istina, uređaj je funkcionisao samo u prečniku od pet milja, ali i to je često bilo od neprocenjive koristi.

- Prepustite meni, i Maska će biti stalno pod nadzorom. »Arhiva« će ga pratiti na svakom koraku - reče Viki.

- Vi se noćas morate odmoriti, a sutra preuzimate nadzor - usprotivi se Lun.

- Misliš: baba će krepati, ako ne ode u krevet? E, baš nije tako! Ostavite mene u mom fordu, a vi ostali se

gubite. Nadite taksi i idite na odmor. Valjda ja zapovedam u svom fordu - tobože ljutito reče Viki.

- U ovakvim slučajevima ja joj se obično pokoravam - reče detektiv Piter Evans.

Ostali su uzalud pokušavali da nađu neko drugo rešenje.

- Dosta je bilo uzaludnih priča. Piteru, evo ti ova dva broja telefona. Odmah iz prve govornice pozovi gospođu Klaudiju. Reci joj da ovde stigne najduže za jedan sat. Neka se doveze svojim kolima. Zatim zovi Barbaru i reci joj gde se nalazim. Ona neka stigne u šest ujutru - naredi Viki.

- Biće izvršeno! - kratko odgovori detektiv i izađe iz kola.

Za njim pođoše Džejn, Lun i Sam. Brzo nađoše telefonsku govornicu i detektiv izvrši dati nalog. Starice koje beše pozvao samo kratko odgovoriše da će biti urađeno sve kako treba.

Kada naiđe jedan prazan taksi oni ga zaustaviše. Detektiv dade adresu i sede pored vozača. Lun i Džejn sedoše s Makfersonom na zadnje sedišta. Taksi nije bio odmakao ni hiljadu jardi, a detektiv i mornar su već spavali na svojim sedištima. I umorna Džejn pade u san oslonivši glavu na Lunove grudi. Jedino je Donald Sikert bio budan. Osmehnu se vozaču, koji se osvrnu.

- Društvo se umorilo - reče Lun.

- U ovo doba svi putnici lako zadremaju. Još malo pa će zora - odvrati vozač.

Viki beše pomerila sedište, izvukla debeli pokrivač i spustila se na dno kola. Držeći kutijicu prijemnika uz uho, trudila se da je ne uhvati san. Čula je kako odvođe Rodžera Elsona iz sobe, a zatim skoro čitav sat ništa. Konačno se opet čulo šuštanje praćeno sa nekoliko prigušenih jauka.

Moglo se zaključiti da je Elson stavio revolver u futrolu pod jastuk, ili u ormarić pored kreveta. Čulo se kako na kraju kaže:

- Sestro, molim vas da pozovete ovaj broj telefona. Tražite gospodina Normana Filibera i kažite mu da sam povređen u saobraćajnoj nesreći. Nek me poseti čim bude mogao... Da, kažite da se zovem Rodžer Elson i da nije ništa tragično... Hvala vam.

- Odmah ću to učiniti. Trudite se da spavate. Mislim da prelom ruke nije težak. Gospodin Šemli je odličan lekar i on vam je ruku namestio kako treba - čulo se kako govori bolničarka.

Govor se prekide i čulo se samo retko šuštanje posteljnog platna, pomešano s nekoliko uzdaha. Viki počeo da se dosađuje, ali odmah se uz ford zaustaviše jedna mala kola. Neka starica priđe i pokuca na staklo. Bila je to Klaudija, jedna od starica iz »Arhive«.

Bez okolišanja Viki joj objasni kako se rukuje prijemnikom i zaključio:

- Ja ću malo da spavam, a ti pamti i beleži sve što čuješ.

- Odmori se, draga Viki. Ali pre toga popij čaja iz termos. Tu je i parče pihtijaskog kolača od žitnih pahuljica. Uzmi makar malo i spavaj - odgovori Klaudija.

Viki nešto progundao, ali otpio čaja, pojede pola kolača i opet proguta malo tečnosti. Dobročudno zevnu i nestade pod vunanim pokrivačem.

Ona druga starica ostade na čudnoj straži. Obradova se kad nebo poče da se plavi.

*

Bilo je već osam sati kad se iz prijemnika začuše glasovi. Bila je to poseta lekara, koji utvrdi da Rodžer Elson nema temperaturu i da će sve biti u redu, pa zaključí:

- Jedan vaš prijatelj je zabrinut i čeka da vas poseti. Želite li da ga primite?

- Neka dođe - odgovori Elson.

Čulo se kako se vrata zatvaraju i opet otvaraju, a zatim neko reče:

- Šta se to dogodilo, direktore?

- Sedi, Normane. Molim te odmah uzmi moj revolver i futrolu. Jedva sam uspeo da ga skrijem od policije i bolničarke - reče Elson.

- Kako se dogodilo da se nađeš na onom mestu? Već sam čuo jutarnje vesti. To je čitava zbrka - reče Norman Filiber.

- Išao sam u malu kontrolu naših ljudi u akciji. A tada je neko iz jednog starog forda pucao u moje gume. Učinilo mi se da je za upravljačem neko sa belom maskom preko lica - poče da objašnjava Elson.

- Opet Bleda Maska! Ali kako to da je ovog puta protivu nas?

- Možda je primetio da pratim Barkera i njegove, pa mu je nešto postalo sumnjivo. A kakve su vesti?

- Beker i Veler su mrtvi, ali pre toga su likvidirali Grina i nekog narednika iz Mijamija. Ranili su i inspektora Hardvika. Pre toga su, izgleda, obavili posao sa Moulom. Njegovo telo je već otkriveno na ivici močvare.

- Kako to da su Barker i ostali stradali? - upita Elson.

- Pojavila se ona fantom baba Oktavija Dulitl. Mora da je tamo bio i detektiv Evans. Oni su naišli Barkeru i momcima s leđa i osvetlili prostor. Neko od njih je ubio Barkera. Sve novine su pune vesti o tom slučaju. Neki listovi pominju »naručeno ubistvo« Toda Grina.

- Da li je moje ime dovedeno u vezu sa tim događajima?

- Na neki način... Evo šta piše:

»U trci da sustignu kola inspektora Hardvika, gangsteri su pucali i u kola gospodina Rodžera Elsona, koji je tuda prolazio. Smetao im je i sporo se sklanjao, pa su ga zbrisali. To je još jedan znak da su to bili ubice rešene na sve...« i tome slično.

- Pa, to je sve tačno - reče Elson i začu se kako se smeje.

- Ima li šta važno da se učini? - upita Filiber.

- Slušaj, Francuz! Ne smemo dozvoliti da Nemca dugo cede. Klajp neće govoriti, ali čovek nikad nije siguran šta sve on zna. Dobro bi bilo da se pobrinemo... I sam znaš šta je najbolje.

- Sastaću se sa Kingom i Bazilom. Reći ću šta ti misliš o svemu.

- Dobro. Ja ću već sutra tražiti da izađem iz bolnice. Policija će me saslušati, ali nema nikakvih razloga za sumnje. Ipak, obratite pažnju na to šta se događa sa mnom, jer nije nemoguće da onaj dosadni detektiv, koji nam nekim čudom izmiče, ipak nasluti da sam i ja u nekoj vezi sa događajima. Ne shvatam zašto jednom ne osudimo to njuškalo i onu sasušenu kornjaču Dulitl - zaključi Elson.

- Opet ću od Kinga Harigena tražiti da se jednom odluči o smrti detektiva i starice - odvrati Filiber.

- Požuri. Treba ispitati i ko je to spasao Evensa i kornjaču. Još neko se umešao.

- Zar? Do sada je svako izbegavao da se nade uz Evensa, sem što se ta starica plete svuda.

- Još neko je sada s njima. U tom drugom automobilu, za koji se kaže da ga je vozio detektiv Evans, koji je nestao, bio je još jedan muškarac. Za mnom su naišla kola tog maskiranog u starom fordu, ali i još neko. Jer, kako bi se inače detektiv i kornjača našli na mestu obračuna Barkerove grupe s policijom i Grinom?

- Pokušaćemo da ispitamo stvar - odvrati Filiber i začu se kako se pozdravlja.

Još neko vreme se čulo zujanje automobila. Posle koraci po zemlji i konačno pljusak po vodi. Dogodilo se to baš kad je stari ford grabio za kolima Normana Filibera prema Njujark Beju. Vozeći pored obale ka podzemnom tunelu za prelaz u Manhatan, Filiber se jednostavno oslobodio oružja. Zaustavio je kola, prišao obali i bacio revolver s futrolom.

- Prokleti gad! A kako je bilo lepo slušati šta sve govore... Platiće! Taj Elson je nekoliko puta pomenuo reči baba, kornjača i slično. Zar to nije nepravda, draga Klaudija? - gundala je Viki.

- Nepravda, strašna nepravda! - složi se Klaudija. - Manje pričaj! Zar ne vidiš da nam onaj nestaje u tunelu?

- Pun gas! - požurivala je Viki.

Ali, sve je bilo uzalud. Na izlazu iz tunela u Manhatanu, Elsonova kola se više nisu videla.

- Izgubili smo ga - uzdahnuvši reče Viki. - Vozi u »Arhiv«. - Jesmo li makar nešto korisno saznale iz onog razgovora? - upita Klaudija.

- Nekoliko imena... Možda će to biti sasvim dovoljno. Čudno je što Bleda Maska laže svog prijatelja, onog Filibera. I među sobom gangsteri vode neku igru - odgovori Viki.

- A šta bi danas trebalo da počnemo u »Arhivi«? - upita Klaudija.

- Pročitala sam sve što si zabeležila Dakle, ovako: saznati sve o tom koji se zove King Harigen, zatim videti ko je Bazil, i nije li to reč o Fieru. Na kraju sve o

Normanu Filiberu. Ti ćeš podeliti poslove. Barbara je ostala pred bolnicom Neka je neko kasnije zameni. Treba stalno paziti na Bledu Masku. Pratićemo ga kad bude odlazio iz bolnice - objasni Viki.

Uskoro stigoše pred dom starica i Klaudija izade iz kola, a Viki se premesti za volan i poveze dalje. Na jednom mestu zaustavi kola, izvadi kofer iz prtljaga i vrati se na sedište.

Navuče nekakve zavese i u fordu se očeshlja i promeni haljinu. a zatim izade ostavljajući kola gde je bila stala.

Nastavila je pešice, zatim autobusom, i na kraju opet pešice, sve do skloništa u kome su bili Piter i ostali.

*

Samo jedan kratak razgovor, koji su uspeli da prisluškuju, otvorio je Lunu, detektivu Evansu i ostalima put do šefova jezivog preduzeća, čiji je biznis - smrt nedužnih.

Kuća kod Hajglend parka pretvarala se u naročiti štab priprema za obračun sa A. D. za ubistva, ali niko nije slutio šta se pre toga dogodilo.

Vozeći se prema Njujorku, posle sastanka sa Rodžerom Elsonom, gangster Norman Filiber je primetio da ga prati stari, ali brzi ford. Za svaki slučaj se oslobodio Rodžerovog oružja, jer nije znao da li se možda u nečijem telu ne nalazi kuršum iz tog revolvera.

Odmah iza tunela je uspeo da se zakloni iza velikog kamiona za opravke podzemnih uređaja, koji je stajao na ulici obezbeđen znacima opasnosti. Kad je stari ford prošao, Filiber ga je pažljivo sledio. Video je kako iz njega izlazi starica i ulazi u dom. Zabeležio je tu adresu, a zatim nastavio za fordom. Uspeo je da vidi i prepozna Oktaviju Dulitl.

Dakle, ona je na tragu i Rodžeru i meni, pomislio je i odlučio da je uporno prati. Uživao je u toj promeni

uloga.

Crnokosi Francuz, poznati monden, bonvivan i sportsmen Norman Filiber u nekim krugovima njujorškog podzemlja bio je bolje poznat pod nadimkom Skaundl*.

**Scoundrel (skaundl) - engl. = nitkov*

Zaista, Filiber je taj svoj nadimak nosio s punim pravom. Nitkov je i sada ispoljio sve svoje lukavstvo. Pratio je Viki i uspeo da je drži na oku i pored sve njene opreznosti. Tako je došao do kuće kod Hajglend parka.

Udaljio se do prve telefonske kabine i nekome javio gde je novo skrovište Oktavije Dulitl i, verovatno, detektiva Pitera Elsona. Zatim je otišao, zagledajući devojke i lepe žene, sve do prve taksi-stanice. Dovezao se do svog ostavljenog automobila, a zatim nestao u reci vozila prema Manhatanu.

*

- Taj razgovor nam daje dosta posla. Treba videti ko su King Harigen i taj Bazil. Imamo ime Francuza i konačno Blede Maske - govorio je Lun.

- Mogao bih se zakleti da je Bazil, u stvari, jedan na izgled prijatan i uvek nasmešen »džentlmen«. To je Bazil Fiero, na koga se odavno sumnja da je jedan od vođa podzemlja. King Harigen je to sasvim sigurno. Zvanično, on je bogataš, vlasnik izvoza nafte i mnogih hotela, naročito na Floridi. Nekoliko hotela u okolini Njujorka i u Džersi Sitiju pripadali su Harigenu, ali sada su vlasništvo Normana Filibera. U Filiberovo ime, kao njegov direktor, hotelima upravlja Rodžer Elson. Veruje se da je hotelsko društvo »Filiber« u stvari samo paravan A.D. za ubistva, govorio je detektiv Piter Evans.

- Pa ti već sve znaš o tim ljudima - upade Lun.

- Ali to je ipak malo. Jedva je dovoljno da ih sprečava da me ubiju onako »u šali«. Samom Harigenu, koji ima vilu, pravu tvrđavu u Montani, pisao sam šta

sve znam o njemu i ostalima. Rekao sam da će se u slučaju moje smrti na njih baciti policija, jer će joj u ruke doći dokumenta koja imam - nastavi detektiv.

- Da li stvarno postoje takva dokumenta? - upita Džejn malo iznenađena.

- Postoje - odgovori detektiv - Ali ono što ih tereti, donelo bi Harigenu neznatne neprilike i samo nekoliko meseci zatvora. Slično je sa ostalima.

- Čudno je da nisu ništa preduzeli - primeti Lun.

- Preduzeli su oni mnogo toga - reče Viki. - Rešili su da uhvate mene i Pitera, pa da onda uzmu i ona dokumenta. Pokušali su to nekoliko puta, a nedavno su skoro i uspeli. Trebalo je još malo pa da skončamo. Slučaj je hteo da si ti naišao, dragi prijatelju. Sada znam da svet ima pravo kad kaže da je kralj ponoći uvek baš tamo gde treba.

- Ima tu mnogo preterivanja - odvrati Lun.

- Ne, shvatila sam u čemu je stvar. Biti tamo gde se stvari događaju, biti prisutan na pravom mestu, to je prvi deo i osnov uspeha. Onda dolaze hrabrost, umešnost i nadmoćnost poštenog protivu zločinaca - nastavljala je Viki.

- Nije li to objašnjenje i uspeha gospođe Dulitl? - osmehnuvši se upade Lun.

- Laskavče! - odvrati Viki.

- Piter je pomenuo tvrđavu Kinga Harigena u Montani. Nekad sam lutao oko planina i po njima. Otuda sam bio doneo i svoj kolt, koga više nemam. Otišao bih da nađem jedno takvo džepno topče i pogledam jazbinu te hulje - reče Makferson.

- Harigen živi ovde, u Čikagu i u Montani. Zapadno od Big Belt planine, na gornjem toku Misurija, blizu Ist Helen jezera nalazi se Harigenovo imanje. Tamo on ima i hotele, privatni deo aerodroma uz grad Helena i preko hiljadu kvadratnih milja imanja. Priča se da veliki »bos« ima čitavu diviziju lepotica na svom imanju. Pre nekoliko

dana u novinama je izašla fotografija uz članak o »kralju nafte i hotela, koji ima najlepšu gardu od svih vladara sveta«. Tamo se vidi ogromni Harigenov automobil, pred kojim na motociklima voze šest devojaka u kratkim suknjicama, a prate ga još šest - pričao je Evans.

- To bi trebalo videti, tako mi svih mora i okeana! - uskliknu Makferson.

- Misliš, devojke u mini suknjicama i na motociklima - zadirkivala je Džejn.

- Taj četrdesetogodišnji razvratnik ima sobarice, kuvarice i radnice za sve poslove, koje bogato plaća i koje su birane ne samo na našem, nego i na nekoliko drugih kontinenata. Računa se da »zapošljava« najmanje hiljadu lepih devojaka, pa je »sultan« sa najvećim haremom na svetu. U stvari, sve te jadne devojke drži u ropstvu. Ako neka pokuša da nađe sopstvenu sreću, brzo oseti sultanski bes gospodara - završi detektiv.

- Ovaj svet je još uvek luckast! - reče mornar i ućuta gledajući u jednu tačku na podu.

- Dakle, hoćeš li požuriti da nađeš dobar kolt od pola inča u zbirci »sultana« Montane? - zadirkivao ga je Lun.

- Tako mi sedam miliona milja koje sam preplovio širom svih mora i okeana, jednom ću zaviriti kod tog kralja Harigena - odvrati Makferson.

- Bolje bi bilo da ponesesh svoj džepni top, a ne da tražiš drugi tamo - smejao se dalje Lun.

- Ja imam skromnu zbirku revolvera. Mislim da se ovde nalazi nekoliko sasvim očuvanih koltova od pola inča - reče detektiv Evans.

- Pa što to odmah ne kažete, prijatelju? Dajem pet dana Harigenovog života za dobar kolt od pola inča! - odvrati Sam.

- Zbirka je u sanducima na tavanu. Ima i municije, pa izaberite sami. Hajdemo gore - odgovori detektiv.

Ostali su se smejali gledajući kako Makferson odbacuje automatski revolver, tako da ovaj pade na kauč u uglu, a zatim požuri za Evansom.

Njih dvojica se popeše na tavan i otvoriše tri sanduka. Razni, decenijama stari revolveri tipa »Bantlajn«, »Smit i Veson« i serijskih koltova. Bilo je tu i evropskih nagana, azijskih klofena, italijanskih pištolja i novih policijskih koltova.

Makferson izabra dva odlično očuvana kolta od po pola inča (12,5 milimetara). Gledao je čas u jedan, a čas u drugi. Nije mogao da se odluči.

- Uzmite oba - reče detektiv.

- Mogu li? Stvarno smem da uzmem oba? - uzbuđeno upita Makferson.

- Možete, čoveče. Stajala su zajedno svega osamdeset dva dolara. Toliko mi dugujete. Četiri kutije metaka sa po pedeset komada vam poklanjam - smejao se detektiv.

- Ali ja nemam osamdeset dolara - skrušeno reče Makferson.

- Dugovaćete mi tu sitnicu - još više se smejući reče detektiv. - Sem ako mi nećete učiniti čast da ih primite na poklon.

Makferson ga bolje pogleda i tek onda shvati detektivovu šalu. Nasmeja se i zadenu revolvere za pojas, a kutije s mecima potrpa u džepove. Jednu bolje zagleda.

- Tako mi zore na Haitima, ovo je municija proizvedena prošle godine! - uskliknu iznenađeno.

- To nije čudno. Takvi revolveri su još uvek u upotrebi širom Država - objasni detektiv.

- Pokupovaću najmanje dva tuceta ovakvih ozbiljnih i pravih stvarčica sa dosta municije. I tako mi trideset i dva imena mog zarobljenog broda, preneću sve to u staru Englesku! - oduševljeno je govorio mornar silazeći s tavana.

Za to vreme detektiv je gledao kroz tavanski prozor. Nešto je bio primetio.

- Hej, Samjuele! Vratite se ovamo! - pozva on mornara.

- Šta se vidi odatle? - upita Makferson.

- Dva tipa motre kuću s ove strane, a u onom automobilu se nalaze još dvojica. Pogledaj s druge strane - reče detektiv.

Makferson pride suprotnom krovnom prozorčiću i osmotri.

- Tamo je nekakvo ograđeno dvorište. Dva tipa sede u zaklonu garaže i vire ovamo - javi mornar.

- Požurimo dole! - pozva detektiv.

Strčase niz stepenice i podigoše tihu uzbunu. Makferson je već punio koltove i proveravao da li funkcionišu.

- Očito su nas nekako otkrili - reče Lun. - Može li biti da je to policija?

- Nikako! - odgovori detektiv. - To nije njihov metod. Džimeni bi dojurili s čitavom brigadom i uz pisku sirena provalili u kuću. To mislim u slučaju da znaju ko je ovde. Zbog mene i Viki oni ne bi morali da pošalju više od jednog inspektora. Naš je princip da »zaobiđemo« policiju, ali nikad da joj pružamo otpor.

- Ja ću izići da se dogovorim s tim momcima - predloži Makferson.

- To će biti pravi »dogovor« - smejao se Lun. - Dobro, Same prošetaj do njih. Mi ćemo osmatrati. Ako dođe do gužve, gde je mesto sastanka?

- Pozvaćemo policiju čim Makferson utvrdi šta se događa. Vi uzmite neki taksi i izgubite se zajedno sa Džejn i Samom. Sastaćemo se uveče u »Roma« baru na Koni Tajlandu. Kažite vlasniku kako mu ja poručujem da vas ugosti i da ću naknadno stići. On ima nekoliko pogodnih sobica za odmor tamo iznad bara - objasni detektiv Lunu

- Sve je u redu - odgovori Lun.

- Uzmite i ovo - reče detektiv i pruži hrpicu novčanica. - To je za sitne potrebe, dok se ne susretnemo.

- Kreći Same! - reče Lun

Mornar polako iziđe iz kuće.

Pljucnu preko zuba i šutnu nekakvu zgužvanu hartiju. Izgledalo je da kreće bez cilja, kao da šeta Nade se blizu dva čoveka, koja su se neprimetno osvrnula ka automobilu.

- Hej, gospodine' Mogu li nešto da pitam? - reče Sam.

Oba čoveka mu priđoše srećni što im olakšava posao.

- Šta želite? - upita jedan od njih.

- Ja sam stranac u ovom kraju - reče Makferson. - Kako bih stigao do groblja Keder Grou?

- To nije teško. Mi baš treba da idemo u tom pravcu. Odvešćemo vas do vašeg groblja, budite bez brige - prikrivajući podsmeh reče jedan od njih.

- Naš automobil je onaj onde - dodade drugi.

Postaviše se s obe strane »naivnog« mornara i krenuše ka automobilu. Svaki njihov korak motrili su Lun i ostali iz kuće.

Bilo je uživanje videti kako se Makferson naglo trgao i istog momenta udario obojicu. Dok su se zaneli od prvih, lakih udaraca Makfersonovih šaka, pogodila su ih još po dva munjevita udarca. Najmanje po četiri funte teške pesnice su ih bacile na pločnik.

Makferson primeti kako ona dva gangstera iz automobila otvoriše vrata i pojaviše se s revolverima u rukama.

- Hej, vi morska prasadi! Bacite to! - viknu Makferson.

Ali napadači ne uzviknuše »u ime zakona«, nego samo počеше da nišane. Kao u rukama mađioničara,

koltovi već behu u Makfersonovim šakama Pucnji se udvojiše i gangsteri se zanjihaše. Ruke im podoše ka rupicama na glavi. Bili su mrtvi još na nogama, jer mornar je gađao pravo u glavu.

Iz kuće istrčaše Lun i Džejn. Makferson je već sedao u automobil iza mrtvih gangstera. Motrio je okolo i kad dočeka Luna i Džejn, htjede da krene.

- Eno Evans trči da uhvati onu dvojicu. Štitimo ga još malo! - reče Lun.

Videli su kako detektiv dotrča s dva para lisica i poveza onesvešćene jednog za drugog što im stavi jedan par na ruke, a drugi na noge. Nisu mogli da umaknu.

Evans potrča natrag u kuću, a Viki je za to vreme alarmirala policiju. Kad spusti slušalicu, dotrča do prozora prema dvorištu. Tamo ugleda, zbunjene, onu drugu dvojicu gangstera. Posla im nekoliko kuršuma iz svog velikog automatskog revolvera i oni nestadoše iza garaže.

- Šta ćemo reći policiji? - upita Viki.

- Reci da su ovde bili neki novi naši prijatelji. Zovu se Stiv Bardžes, Stela Bardžes i Džim Bardžes. O njima znamo jedva toliko da su simpatični. Neko ih je napao i oni su oteli automobil, a zatim nastavili da gone druga napadačka kola - objasni detektiv.

- Dakle, Stiv Bardžes, Stela Bardžes i Džim Bardžes - smejući se ponovi starica.

Policijske sirene zaurlaše iz daljine i jedan minut kasnije čitavo tucе detektiva, policajaca, tehničara i lekara sjati se oko mrtvih i uhvaćenih gangstera.

Gužvu povećaše radoznali, a zatim galamu dopuniše novinari listova i radio-stanica i snimatelji televizijskih kompanija.

- Tražićemo da nas odvedu sobom - reče Piter Evans.

- Ne volim da se vozim s policajcima, ali ako moram... odvrati Viki, uze svoj šeširić i zagladi

ljubičasto pero.

Tek je bila gurnula revolver u futrolu pod pojasom široke suknje, a jedan policijski inspektor i dva policajca uđoše.

- Ove stvari veoma interesuju gospodina Hardvika. Zar ne biste mogli da ga obavestite? - reče mirno Evans.

- Gospodin inspektor Mark Hardvik je lako ranjen. Ja ga zamenjujem - odgovori mladi inspektor.

- Onda ćemo vama dati prvu izjavu. Molimo vas i da nas odvedete sa sobom - reče Viki.

- To je najbolje. Mislim da bi s vama rado razgovarao inspektor Hardvik, naročito posle sinoćne pomoći i vašeg zagonetnog nestanka - zaključio mladi inspektor.

- Ja sam spremna. Molim da se moja kućica uredno zaključa i zapečati - reče Viki.

Izašla je zaklanjajući lice novinama koje je držala u ruci. Evans je takođe zaklanjao lice, ali svojim šešikom.

- Jesu li i oni umešani? Ko su stara dama i taj čovek? Čekajte! Otkrijte im lica! - vikali su novinari pokušavajući da naprave snimke.

Ali, policajci im ometoše pristup i gurnuše detektiva i Viki u jedan automobil, koji odmah krenu.

- Šta sve mora da trpi jedna stara dama! Tako sam drhtala od te pucnjave. Htela sam da padnem u nesvest, ali sam bila radoznala da što više vidim - pričala je Viki

- Sreća što su tamo bili Bardžesovi. Oni sada gone preostale zločince. Da li su Bardžesovi iz policije? - upita Evans.

- Ne znam nikakve Bardžesove. Njihovo prisustvo i njihov nestanak treba vi da nam objasnite - reče neljubazno inspektor.

- Zar i vi tako? To je nečuveno! Vređate jednu damu! - rogušila se Viki.

- Smirite se, gospođo - reče inspektor.

- Vi opet vređate. Tako mladi, a vređate dame! Ja sam gospođica Oktavija Dulitl - tobože ljuteći se galamila je Viki.

- Izvinjavam se, gospođice Dulitl. Nisam znao... - pravdao se inspektor.

- Niste znali? Zar se na meni to ne vidi? - odvrati Viki i prsnu u smeh.

Evans je potapša po ruci.

- Draga tetka - reče - sve je u redu.

- Tek ponešto je u redu - ispravi ga Viki.

Vozeći se prema jugu preko Bruklina, Lun, Džejn i Makferson su razgovarali.

- Same, bio si u svom elementu - reče Džejn s dozom gorčine u glasu.

- Uzeli su mi brod, uzeli kolt, ispraznili džepove. Zar da čovek ne zaželi malo pravog života? - branio se mornar.

- Došli smo ovamo radi sasvim drugih stvari, a zakačili se sa dve velike gangsterske bande. Dobro, ona prva zbog ubistva našeg prijatelja, ali zašto nas zanima i ova druga? - upita Džejn.

- To je Akcionersko društvo za ubistva. Videla si kako su suvernjivi kad osete da im neko smeta. Misliš li da treba da ih ostavimo? - blago reče Lun.

- Kada bi se radilo samo o meni... Ali teško podnosim strah zbog vas. Kako mi je lupalo srce dok sam gledala Sama kako ide prema onim ubicama! Koliko sam brinula za tebe kad si nestao u Bostonu.

Lun je zagri i poljubi.

- Sve to znam, draga Džejn. I uvek želim da ostanem u svojoj laboratoriji, da sa tobom rešavam naučne probleme... Ali, eto, desi se da čovek sretne ljude koji ubijaju bez milosti, koji su mučitelji čovečanstva... Teško je zatvoriti oči pred svim tim zlom - govorio je Lun.

- Znam, Donalde... Uvek ću biti s tobom. Ali, ponekad zaželim mir i sigurnost - reče Džejn i čvršće se

privi uz njega.

Ćutali su neko vreme, a onda Makferson reče:

- Ovde na sedištu pored mene je nekakva torba. Pogledajte šta je u njoj.

Lun pruži ruku i uze torbu. Opipa je spolja, a zatim otvori. Izvuče svežnjeve novca u novčanicama od po jednog i dvadeset dolara. Nade i dva Klivlenda (novčanica od hiljadu dolara). Ocení da tu ima preko petnaest hiljada dolara

- Mi smo oteíi kola i opljačkali pare - nasmeja se pokazujući novac devojci pored sebe.

- Tako? Onda ću moći da platim dobru večeru i da popijem čašicu za dušu onih momaka - nasmeja se mornar.

- Nadi pogodno mesto i parkiraj - reče Lun.

Makferson posluša i skrenu u slepu ulicu, nađe mesto i parkira kola.

- Izlazimo - reče Lun. - Treba nabaviti neke sitnice i produžiti taksijem.

Džejn i mornar poslušaše. Znali su da je dobro napustiti kola, koja, možda, traži cela njujorška policija. Lun ugleda rentakar i zatraži od Džejn jednu od legitimacija načinjenih pre dva meseca, baš ovde u Njujorku. Svi pregledaše kola za iznajmljivanje u halama rentakara. Nađoše jedan novi ševrolet neupadljivog izgleda.

- Ovo je prostrana i udobna lađica - reče mornar.

Lun isplati zakupninu tek zaplenjenim novcem, a zatim sedoše. Trebalo je nabaviti tehničke uređaje. Hemikalije i mnogo onih sitnica koje je Lun koristio za svoje trik oružje. Bilo je prošlo podne kad se odvezoše obali prema Koni Ajlendu. Istočnim mostom pređoše na ostrvo i pronadoše »Roma« bar.

Lokal je bio zatvoren, ali posle drugog zvonjenja portir otvori prozorčić na velikim vratima. Sasluša

poruku za vlasnika i ode nekud unutra. Malo kasnije nasmešeni gazda bara ih uvede unutra.

- Piter mi je najdraži prijatelj iz vojske. Koga on pošalje taj je moj dragi gost. Dakle, ručak, muzika, malo šala i dobar podnevni odmor? - raspriča se vlasnik lokala.

- Vi znate šta treba ljudima - odgovori Lun.

- Može li biftek da bude kao moji dlanovi zajedno? - šapatom upita Makferson.

Vlasnik bara pogleda ogromne mornarove dlanove i smejući se odgovori:

- Mislim da će za to biti dovoljan jedan dobar but. Biftek je nešto manji, ali ćete dobiti dodatak - odgovori domaćin.

Pokaza gostima mali salon, a onda vrataru dade ispisanu narudžbinu za susedni restoran.

- Tako, dragi moji - zaključi Makferson. - Ovde u susednoj sobi se može prileći. Dozvoljavate li?

- Zaroni, stari! - odgovori Lun.

- Obećajte da ćete me probuditi kad stigne onaj moj biftečić - osiguravao se Makferson.

- Obećavamo - uglas odgovoriše Džejn i Lun.

*

Detektiv Piter Evans i Oktavija Dulitl se iznenadiše, videći da ih u svom birou očekuje inspektor Mark Hardvik. Ruka mu je bila u zavojima i utvrđena maramom vezanom oko vrata. Pri susretu nije pokušavao da se rukuje, niti je šta rekao. Samo je seo za svoj sto i sačekao da Piter i Evans zauzmu svoja mesta u foteljama.

Gledao ih je ćuteći i s nekakvim strogim prekorom.

- On hoće da nas hipnotiše - obrati se Viki Piteru.

- Da li ste povređeni još negde, sem u ruku?... Mislim da nije bilo povreda po glavi - upita Piter skrivajući podsmeh.

Bore oko usta inspektora Hardvika se produbiše:

- Govorite! Prevršili ste meru, i sada govorite! - reče on glasom koji je ličio na režanje.

- Govori, Viki - reče Piter.

- Mi smo ovde, a bilo je strašno.

Htela sam da padnem u nesvest. Uvek nas napadaju zlikovci. A šta smo im mi krivi. Oni su vrlo rđavi. Nemaju mere, i to treba videti. Jedva ostajemo živi, Piter i ja. Zar policija neće da povede računa... - brzo je govorila Viki, a Hardvik je bledeo i crveneo, da bi na kraju postao plav.

- Dosta! - vrisnu gubeći vlast nad sobom. - Dosta, do što đavola! Ja znam sve, i to ćemo sada da raspravimo.

- Čim znate sve, onda nema šta da se raspravi - upade Piter.

- Ko je bio sinoć sa vama? Nećete da odgovorite? - nastavi Hardvik.

- Ah, sinoć? Pa da, nismo vam ni rekli, a vi sigurno želite da im se zahvalite za pomoć - reče Viki. - Ti Bardžesi su divni! Kako su samo jednostavni, duhoviti i blagi ljudi! I kako su samo verni prijatelji. Inspektore, moramo vas upoznati sa Bardžesima!

Inspektor šumno ispusti vazduh.

- Bardžesi? Ko su ti Bardžesi? - upita cinično.

- Prvo zlatna Stela Bardžes, pa muževni Stiv Bardžes, i na kraju veseli snažni div Džim Bardžes - nabrajala je Viki, otpuštajući jedan po jedan prst iz stisnute šake.

- Mogao bih i ja da vam kažem. Možda će vam se dopasti ovo: Džejn Vitington, Donald Sikert koga zovu Lun, kralj ponoći, i na kraju glomazni mornar Samjuel Makferson. Šta kažete? - pobedonosno izgovori inspektor.

- Bardžesi Lun i njegovi? Govorite koješta, inspektore - reče Viki, koja beše ustala prva, da prikrije iznenađenje. - Kako bih bila srećna da je to istina!

- Ležeći tamo u bolnici rešavao sam zagonetke. Sve mi se otvorilo pred očima kad sam čuo prijavu očevidaca i opis ono troje što su bili u vašem stanu. Setio sam se priča da je Piter upoznao Luna pre nekoliko godina i da je odbio ponudu Skotland Jarde da učestvuje u njegovom hvatanju. Dakle, prijatelji. Piterov advokat juri u Boston da oslobodi Džejn Vitington i mornara Makfersona. Pre toga je Lun spasao vas dvoje. Odveli ste Moula i saslušali ga. Mislio sam da ste ga vi ubili. Ali, Alfred Klajp je ispričao šta se dogodilo. Dakle, uzalud mi skrivate činjenice, koje ja dobro znam - ispriča inspektor.

- Tu ima nečeg... Čak mi je nešto bilo sumnjivo - reče Evans. - Ako su Bardžesi stvarno Lun i Džejn sa Makfersonom, onda se sve uklapa. Sad mi je jasno zašto sve policije sveta ne uspevaju da ih uhvate, iako to žele, istina bez razloga.

- Kakva je to sad igra, Evanse? - jeknu inspektor.

- Nema igre. Oni su ili stvarno Bardžesi i vaša priča o Lunu je plod čiste mašte, ili su genijalni u menjanju izgleda i glasa. Uopšte mi je i sada teško da poverujem u vaše pretpostavke - hladnokrvno je govorio Evans.

- Gde su oni sada? - pokusa inspektor na prepad da čuje ono što ga je uzbuđivalo.

- Ko bi to znao! Rekli su da će nas posetiti kad budu opet došli u Njujork - odgovori Evans.

- Šta? Oni odlaze iz Njujorka? - skoro jeknu inspektor Hardvik.

- Govorili su nešto između sebe o Floridi - reče detektiv.

Inspektor Hardvik nešto progunda, a zatim klonu u stolicu.

- Ispričajte mi šta se dogodilo sinoć - reče tiho.

Evans je pričao pominjući stalno imena Bardžesovih. Kad pomenu Bledu Masku, inspektor se trže.

- To znači da je Rodžer Elson u stvari taj maskirani fantom! - viknu mršteći se od bola u ruci, zbog naglog pokreta.

- Ništa ne možemo da dokažemo, ali ima još nekoliko podataka, koji bi trebalo da vas zanimaju - reče Evans.

- Verujem da je Rodžer Elson poslovni direktor A. D. za ubistva. Ostali šefovi trebalo bi da budu King Harigen, Bazil Fiero i Norman Filiber. Slučaj Grin je jedan od njihovih »poslova«, kojih ima na stotine. Grinovi su dobili na lutriji, a A. D. za ubistva je stavilo u pogon svoj zločinački mehanizam da otme veći deo tog novca. Posledice znate, i sami ste ih osetili.

- Vi ste lukavi, netolerantni prema policiji i ne tražite pravu saradnju - reče inspektor uzdahnuvši. - Znate mnogo više nego što kažete.

- Treba li da mučim policiju svojim pretpostavkama? Vi sami možete da izmislite dosta stvari - smejući se odgovori Piter Evans. - Kad budem imao dokaze, sve ću ih staviti u vaše ruke.

- Zar ne mislite da ste odgovorni za mnoge nesreće ? Da ste sarađivali sa nama, možda bi sada bili živi narednik iz Mijamija, Tod Grin i Dik Turner.

- Da. Možda... Ali bi, možda, bili živi i Lankardo, Veler i Klajp. Bili bi neuznemiravani veliki gospodari A. D. za ubistva i ucene bi mirno donosile milione. Mrtvi bi bili drugi ljudi, nedužni, neopomenuti, nesvesni opasnosti koja im preti - oštrim naglaskom svake reči odgovori Evans.

Inspektor je ćutao neko vreme.

- Zašto ne dozvolite da vas štitimo? - upita na kraju.

- Mi smo to čak tražili. Večeras smo se stavili pod zaštitu policije i došli ovamo - odgovori Viki i opipa svoje pero na šeširiću.

- Obećavate li da ćete nas obavestiti gde se nalaze tobožnji Bardžesovi, čim to saznate? - upita inspektor.

- Nismo mi mali policijski dostavljači! Nikada ne izdajemo prijatelje? Trebalo bi da vam izgrebem oči zbog takvog zahteva! - ljutito je vikala Oktavija Dulitl.

Naborano lice joj postade tamno, a mnogobrojne žilice nabreknuše. Stiskala je staračke, suhe i blede šake.

Inspektor nemoćno odmahnu zdravom rukom.

- Umirite se, gospodo Dulitl. Ja sam zahvalan za svaku pomoć.

Ipak, neću moći da vas ne optužim, ako prekršite zakon - reče na kraju.

- Možemo li da napustimo policiju, u kojoj nas vređaju i potcenjuju? - upita Viki.

Evans je skrivao osmeh, tobože trljajući lice.

- Možete da idete, jer nemam osnova za tužbu. Molim vas da date potpun iskaz o sinočnim i današnjim događajima. Uzeće ga inspektor s kojim ste došli - odgovori inspektor i podiže slušalicu telefona.

Objasni svom zameniku da dođe i preuzme goste, a zatim sastavi detaljan zapisnik i učini šta treba. Ovo poslednje je značilo da ih stavlja pod nadzor.

- Mislim da vaši ljudi neće uspeti dugo da nas prate - reče Evans ljutito. - Ne okrivljujte ih zbog toga.

- Ko je govorio o praćenju? - tobože čudeći se upita inspektor Hardvik.

- Mislim da smo se u svemu razumeli - odvrati Evans i uze Viki pod ruku.

Iziđoše uzdignutih glava i ozbiljni, a jedva su se uzdržali da ne prsnu u smeh.

*

Kad je sve bilo gotovo, oni iziđoše.

- Moramo da kupimo nova kola i da potražimo skloništa - reče Evans.

- Ja ću naći svoj ford, a dotle ćemo izmaći Hardvikovim momcima. Ti ćeš kupiti kola posle ručka. Treba prvo da svratimo u »Arhiv« - odgovori Viki.

Evans se složi. Vozili su se malo autobusom, zatim jurnuli u jednu robnu kuću, izišli na suprotna vrata, uzeli taksi i naložili da ih odveze do Prospekt parka. Tamo su se sklonili u šumu na severnoj padini parka i posle pola sata umešali se u gomilu južnoameričkih turista. S njima su došli do ulice na zapadnoj strani parka i šetajući proveravali da li ih neko prati.

- Sve je čisto! - uskliknu Viki.

Taksijem se odvezoše do starog forda i njime pravo pred »Arhiv«. Viki pozvoni, ali niko se nije javljao. Ona zabrinuto pogleda Evansa.

- Čudno, ne javljaju se, a mora da ima nekog unutra - reče tiho i dade znak da odu dalje.

»Arhiv« je imao jedan tajni prolaz iz susedne zgrade, gde je u prizemlju imala stan jedna članica društva starica. Prolaz je vodio kroz podrum, pa skrivenim tunelčićem u podrum »Arhiva«.

- Imaš li ključ od tog stana° - upita Evans.

- Ne treba ključ. Brava je šifrovana. Šifru znaju sve članice Tamo ima i telefon - odgovori Viki.

Ona brzo okrenu jabučastu dršku brave po jedva vidljivim zarezima, a zatim namesti pokretni prsten postavljen uz drvo i na kraju gurnu vrata, koja se otvoriše.

Evans požuri k telefonu i pozva »Homa« bar. Javi se vlasnik i on ga zamoli da gostima da novaca koliko im treba, a zatim zatraži da pozove jednog od njih.

Javi se Lun. Evans mu brzo ispriča da inspektor Hardvik shvata ko su oni i da to otežava mogućnosti zajedničkog rada.

- Vlasnik bara će vam dati potreban novac - reče Evans.

- Već imamo neophodno - odgovori Lun. - Nego, kako ćemo se naći?

- Smestite se negde, a zatim tražite obaveštenja od ovog domaćina. Njemu ću se javiti i reći gde nas možete naći. Ja i Viki smo sada kod »Arhiva«. Adresu znate. Nešto se čudno događa i mi ćemo tajnim prolazom ući da pogledamo. Ako se ne javimo u roku od jednog sata, onda se dogodilo nešto zbog čega smo onemogućeni - objasni Evans.

- Budite oprezni. Kao što su iz A. D. otkrili naše sklonište kod parka, tako su možda shvatili da i »Arhiv« ima neku svoju ulogu - reče Lun.

- Bez brige! Žurim! Do viđenja! - zaključio Evans.

Iz stana je bio uređen prolaz ka pregrađenom delu podruma i njih dvoje se spustiše. Ukloniše paravan i otkriše uski prolaz. S revolverima u rukama pođoše njima i stigoše u podrum »Arhiva«.

Popeše se tiho stepeništem i zastadoše. U hodniku su se nalazila dva čoveka s revolverima u rukama.

- Zvonili su i osetili opasnost. Trebalo je odmah da im otvorimo - reče jedan od njih.

- Sad su pobegli i mogu da pozovu policiju. Bolje da i mi nestanemo - odgovori drugi.

- Biće najbolje da dignete ruke i budete mirni! - viknu Evans.

Gangsteri se okrenuše i digoše ruke. Evans ih potera prema sali »Arhiva«. Ukaza se čudna slika. Jedanaest starica bilo je vezano i poređano po podu. Usta su im bila vezana iscepanim zavesama i raznim krpama. Kolutale su očima da žele da daju nekakav znak.

*

A tada se dogodio ono što je bilo prava skrivena opasnost.

- Gore šape! Ne mrdaj ti, kornjačo! - viknu neko iza Evansovih i Vikinih leđa. Iza zavese na suprotnim vratima izađe jedan gangster sa mašinkom u rukama. Evans se osvrnu i ugleda još dva napadača iza svojih leđa. On i Viki podigoše ruke ispuštajući revolvare Tek zarobljeni zlikovci ih zgrabiše.

- Ptičice su ipak uletele u kavez! - reče jedan od naoružanih zločinaca. - Opremite ih i krećemo!

Evans je gledao oko sebe Sve je bilo ispreturano i pretraženo.

- One će se ugušiti, ako ostanu dugo ovako - reče on obraćajući se Viki.

- Doći će neko da ih oslobodi - šapnu ona.

- Ćutite vas dvoje! - viknu jedan gangster i dotrča.

Brzo vezaše Evansa i Viki, pa ih povedoše prema dvorištu. Tamo se nalazila garaža, a dvorište je bilo visoko ograđeno i gangsteri nisu morali da se plaše da će ih neko videti. Detektiva i staricu gurnuše u velika tamnoplava kola i nateraše ih da legnu na pod automobila. Pokriše ih, a dva gangstera sedoše iza njih.

Baš kad je automobil izlazio iz garaže, jedna starica je dolazila k »Arhivu« Ona s čuđenjem osmotri kola i požuri u zgradu. Uzalud je zvonila, pa se i sama odluči da prođe tajnim hodnikom iz susedne zgrade.

Uskoro se nađe među vezanim staricama i brzo se dade na posao da ih oslobodi. Sve ustadoše i zagalamiše, ali jedna ostade nepomična. Bila je mrtva.

Treba skloniti razbacana dokumenta i kartoteke, a onda pozvati policiju i stanicu hitne pomoći - reče jedna od prisutnih.

Dadoše se na posao rastužene smrću svoje prijateljice, koju je, vezanu, pogodio srčani udar.

Te večeri novine i radio javiše senzacionalne vesti:

»Napad na dom starica... Otmice detektiva Pitera Evansa i njegove pomoćnice Oktavije Dulitl...«

Ali vrhunac senzacije bila je vest:

»Lun, kralj ponoći opet u Njujorku, izjavio inspektor Mark Hardvik. Lun je već stupio u sukobe s gangsterima. Veruje se da je to obračun sa Akcionarskim društvom za ubistva. Policija traga za zločincima, ali i Luna smatra čovekom van zakona...«

Njujork je vrio prepričavajući istoriju Donalda Sikerta, čoveka koji je od siročeta i gangsterskog »pitomca« postao veliki neprijatelj svih zločinaca, a ujedno i naučnik svetskog glasa.

Čuli su se zahtevi da se skinu sve optužbe protivu Luna, ali mnogo češće su se javljale sumnje u sve što on čini i zahtevi da »policija uzme stvari u svoje ruke i onemogućiti tog avanturistu najgore vrste«.

VI

Stara i lepa kuća ograđena visokom ogradom i opkoljena vrtom punim starih stabala bila bi na lepom mestu da nije gledala na staro groblje Flešinga. Blizina aerodroma La Gvardija s jedne strane i aerodroma Internacional s druge, činili su je još nepogodnijom. Huka mnogobrojnih aviona koji su sletali i uzletali, čas s jedne čas s druge strane, smetala je čitavom kraju oko Flešinga.

Ipak, Lun i Džejn su izabrali baš tu kuću. Bila je već dugo nuđena na prodaju i iznajmljivanje, ali niko je nije hteo. Vlasnik je bio presrećan što je iznajmljuje za što dvadeset dolara mesečno, iako bi dobio petostruko više da je bila negde južnije od groblja i dva aerodroma.

Oduševljeni službenik agencije predveče je dopratio Džejn i Makfersona do ogromne kapije ka kojoj je vodio mostić preko potočića. Džejn je sada bila »crnka« sa izmenjenom linijom obrva. Makfeson je imao kosu obojenu sasvim belo. Njih dvoje bi teško prepoznali čak i Evans ili Viki, koji su se od njih rastali pre manje od sedam časova.

Makferson je iz iznajmljenog automobila iznosio mnogobrojne kutije, pakete i kofere, a Džejn je razgledala zapušteni, ali kao stara šuma divni vrt.

- Ne čujem ništa! - vikala je Makfersonu, koji ju je nešto pitao.

Baš u tom momentu su se odjednom iznad Flešinga našla dva velika putnička aviona. Jedan je sletao, a drugi uzletao.

Makferson se približi i uzviknu:

- Čovek iz agencije za izdavanje kaže da kuća ima veliki podrum!

- Valjda se tamo neće čuti ovo strašno hućanje aviona - odvrati Džejn i pode u kuću.

Trebalo je urediti nekoliko od dvanaest soba i ona se dade na posao. Službenik agencije primi zahtev da se sutra pošalje nekoliko radnika da pomognu, a zatim ode klanjajući se bezbroj puta.

*

Lun je bio ostao u Bruklinu. Koračao je pognut. Kosa mu je bila obojena tako da je skoro sasvim seda odgovarala »staračkom« licu ispunjenom lažnim modrim žilicama i veštačkim borama.

On je još u »Roma« baru pripremio sve što je bilo potrebno da njih troje izmene izgled. Kupljene hemikalije i kozmetička sredstva dozvolili su im da prvo maskiranje obave u kolima, a zatim su ga završili u hotelskim sobama, koje su bili iznajmili samo zbog toga, ali i da im posluže kao rezervno sklonište.

Sada je Lun već znao novosti o Evansu i o otkriću policije da su Lun, Džejn i Makferson opet u Njujorku. Zabrinjavalo ga je samo to što su oteti Evans i Viki. Bio je siguran da će ih zločinci likvidirati. Da li odmah? To je bilo jedino pitanje.

Izvanredno Lunovo pamćenje pomoglo mu je da počne od nečega. Bio je zapamtio brojeve telefona. U

imeniku pored tih brojeva nađe imena Klaudije Lej i Barbare Grinem. Zapamti adrese i uze taksi.

Smrkavalo se kad stiže pred veliku zgradu u kojoj je stanovala Klaudija Lej. Pozvoni i sačeka pred vratima njenog stana. Otvori mu žena sedamdesetih godina, koja je držala ruke u krznenom mufu, iako je bilo leto.

- Šta želite? - upita starica nepoverljivo.

- Ja sam prijatelj Oktavije Dulitl i molim vas da me saslušate - reče Lun.

- Ne poznajem nikakvu Oktaviju! - naroguši se starica i htjede da zatvori vrata, gurajući ih laktom.

- Ali ja znam da je poznajete. Bio sam sinoć u njenom starom ford u pred bolnicom u Elizabetu. Ona je rekla da pozovemo vas i Barbaru Grinem. Evans mi se javio pre nego što je ušao u »Arhiv«. Sve mi je poznato. Moram da učinim nešto za Pitera i Viki. Vi mi možete pomoći - objasni joj on zadržavajući vrata nogom.

Starica se kolebala.

- Znam i to da u mufu držite revolver. Možete me stalno držati na nišanu, ali mi omogućite da vas pitam dodade Lun.

- Ulazite! - reče starica uklanjajući se od vrata i vadeći ruku s malim revolverom u njoj.

Lun ode u sobu i spusti se na staru fotelju, čije opruge zaječase kao na klaviru. Starica mu stade iza leđa.

- Govorite! - reče kratko.

- Vi i Barbara ste pomagale da se uhodi povređeni Rodžer Elson. Trebalo je da se prikupe podaci o Harigenu, nekom Bazilu i o Normanu Filiberu. Zločinci su oteli Evansa i sada ga treba osloboditi. Želim da mi pomognete. Šta znate o tim ljudima? - objasni Lun

- Ko je bio sa vama još u kolima tamo u Elizabetu? - upita starica.

- Bili su Viki, Piter, ja, moja verenica i naš prijatelj - mirno odgovori Lun.

- Onda ste vi... Zar je moguće! - uskliknu starica.

- Ne verujete policijskim senzacijama. Verujete samo da sam Evansov prijatelj - osmehnu se Lun.

Starica ga je pažljivo gledala nekoliko trenutaka, a zatim spusti revolver i gurnu ga pod jastuk ležaja, obiđe oko Luna i sede.

- Moram da vam verujem, jer ono što ste ispričali ne bi niko drugi mogao da zna. Evo šta znam, ako vas ne zanima šta se dogodilo u našem domu - poče starica.

- Štampa je pisala mnogo o tom napadu i mislim da sam shvatio šta se tamo dogodilo. Recite mi šta znate osim toga - upade Lun.

- Jutros smo saznali da je u Njujorku boravio King Harigen. Odleteo je avionom prema Čikagu. Sastao se sa Bazilom Flerom u hotelu »Koneskenk« na Manhatanu. Flero se posle sastao sa Filiberom, a ovaj je posetio Elsona, koji se vratio u svoj apartman na osmom spratu hotela »Sendi Huk« u Elizabetu. Posle toga je usledio napad na »Arhiv« - ispriča starica.

- Gde se sada nalazi Filiber?

- Napustio je svoj stalni stan u Elizabetu, ali se nije zadržao ni u onom u Njuvarku. On ima kuću na samom vrhu Elm Pointa, blizu obale. To je rt uz Long Ajlend, Sund i mislimo da je to njegovo tajno sklonište. Ipak je jedna od mojih prijateljica uspela da ga prati i da osmotri kuću.

- Ima li još novosti?

- Prikupljeni su podaci o mamcima A.D. za ubistva. To su Eva Majler, devojka sa sto zanimanja, Sandra Česters, koja je bila sa Grinom u Mijamiju, neka Luara Farli, izvesna Klara Navoni i Dik Turner, lepotan Patrik Okam, sportista Leon Sentijeri, hipnotizer Dejvid Bukin i još skoro dečak, Vil Farlou.

- Pa vi ste im pohvatali mnoge konce - osmehnu se Lun.

- Znamo i to da su verovatno dostavljači smrti neki SteMi Majbridž i Ol Lajt, što zvuči kao ol rajt. Sumnjamo da je »pedagog« neki Bak Hadžins. Jedino nam je zagonetna uloga jednog nastranog i čudnog tvorca mnogih patenata. To je Horas Spargo. Njegova i sve ostale adrese su ovde - reče starica i pruži mu papirić u koji je zagledala dok je govorila.

Lun uze gusto ispisan papir i baci pogled na njega.

- Imate li ove podatke i negde drugde? - upita zatim.

- Sve je to u našoj tajnoj kartoteci, a znaju i imaju zapisane podatke i ostale zadužene prijateljice - odgovori Klaudija.

- Dok ne bude oslobođena Viki, može li jedna druga, istina mlađa žena, da održava vezu sa »Arhivom«? - upita Lun.

- Znam na koju mislite. Ona može. Bićemo počašćene. Ali »Arhiv« je sada pod prismotrom policije, a i gangsteri iz A.D. ga znaju. Održavajte vezu preko mene i ove tri adrese - objasni starica - Vas lično ću rado uvek sresti.

- Pružili ste mi ogromnu pomoć

- reče Lun. - Ja sada moram da požurim. Javićemo vam se čim budemo mogli.

- Idem i ja napolje, jer moram da se sastanem sa dve prijateljice - reče starica i dohvati svoj muf i grunu revolver u njega.

Starica ode ka svojim malim kolima, dok je Luna čekao taksi. Osvrtao se da vidi ne pratili ga slučajno radoznala starica, ali nje nije bilo u blizini. Njena kola su nestala prema zapadu Bruklina.

Lun je u iznajmljenu kuću stigao pešice, jer je hteo da bude siguran da ga niko ne prati. Nije stigao ni da razgovara sa Džejn i Makferansom. Trpao je mornaru pakete u ruke. Noseći i sam čitavu hrpu pozva ga da siđu u podrum.

Spojio je duge kablove za instalaciju i doveo električnu struju u podrum. Od starih sanduka je napravio dugački pult, prekrio ga plastičnim materijalom i počeo da reda aparate, hemikalije, alatke i delove raznih tehničkih uređaja. Za nepun sat on i Makferson su uspeli da u podrumu stvore pravu laboratoriju. Džejn im je pomagala postavljajući minijaturne destilatore i jaku centrifugu.

- Sada me ostavite samog, jer brzo moram da napravim gasne ampule, specijalne preparate i nekoliko jakih bombi - reče Lun.

- Smem li ja da odspavam malo dok ti to radiš - upita Makferson.

- To treba da uradite oboje, jer ćeš ti ići sa mnom, a Džejn će morati da ostane budna sve dok se ne vratimo. Održavaćemo radio vezu. Sada imamo dovoljno mikroodašiljača i prijemnika - objasni Lun ne dižući glavu.

Džejn i mornar poslušашe, jer je to bio običaj u ovakvim trenucima. Pitanja i predlozi bi samo oduzimali dragoceno vreme.

Makfreson očisti i podmaza svoje koltove i opet ih napuni, a zatim leže i odmah zaspа. Džejn pokuša da spava, ali nije uspevala da se preda snu, pa pođe da spremi nešto jela i jaku kafu.

Bilo je već dvadeset i tri časa kad veliki najmljeni ševrolet iziđe kroz kapiju, koju Džejn zatvori. Ona se vrati i pozatvara sva vrata, a zatim se smesti u malu sobu na spratu, gde beše postavila prijemnik. Ali avioni su i noću doletali, pa se ona spusti u podrum, gde pripremi ugodan kutak za čekanje.

Vest agenata da je Norman Filiber otišao u svoje skrovište na Elm Pointu izmamila je inspektora Hardvika da i sam pođe na tu stranu. Naredio je da se prikriveno opkoli Filiberova vila i da se duže osmatra.

- Vjerujem da je oteti detektiv Evans sa svojom »tetkom« Viki doveden ovamo - govorio je inspektor Hardvik svom naredniku Ripu Valtonu.

- Zašto odmah ne pretresemo tu jazbinu? - upita narednik.

- Čekaćemo do ponoći. Možda će naići još neka riba u mrežu. Sada su dvadeset i dva časa. Treba biti strpljiv. Ako su otete hteli da ubiju, mogli su to da učine u onom domu za starice. Ako su hteli da ih ubiju negde drugde, onda su to već učinili. Nadajmo se da žele da ih imaju u rukama - objasni inspektor.

- Možda ih muče - progunđa narednik.

- Postaješ sentimental, Rilp! Ne bi škodilo da malo pritegnu Evansa; svima nam je dojadiio svojim veštinama. A starica je prava veštica - odvrati ambiciozni inspektor, koji je želeo veći uspeh.

Dobro zaklonjeni agenti bili su raspoređeni tako da drže na oku svaku stopu oko kuće, ali su bili skriveni u kapijama, jednom noćnom restorančiću i pet automobila parkiranih u senkama drveća.

Nekoliko njih, zajedno sa inspektorom i narednikom, ugledaše kako prilazi veliki ševrolet. Pratili su pogledima dva čoveka koji su donosili putne torbe i pošli ka kući. Obišli su je i preskočili ogradu.

- Ovi ulaze ne javljajući se domaćinu - primeti narednik.

- Pustimo ih da vidimo šta hoće. Kuću spolja niko ne čuva, ali prizemlje je opremljeno jakim rešetkama, a gore su najmanje dva Filiberova telohranitelja - šapatom je govorio inspektor.

Videli su kako ona dva čoveka prilaze kući. Bili su to Lun i Makferson.

Lun osmotri jedan otvoreni prozor na spratu i baci kroz njega nekakav meki predmet. Sačeka nekoliko trenutaka, pa zatraži da Makferson baci čeličnu kuku sličnu sidru, koja je bila obložena gumom. Za kuku su

bile vezane lestvice od upredenog sintetičkog tkiva, čvrstog poput čelične žice.

Prvi pokušaj odmah urodi plodom i Makferson počne da se penje brzinom i veštinom neobičnom za njegovo glomazno i preterano snažno telo.

Držeći kolt u jednoj ruci, a pridržavajući se drugom, mornar se nađe u prozoru. Odatle mahnu Lunu. I ovaj se pope i nestade u mračnom kvadratu prozora.

- Mislim da sada znam ko su ona dvojica - šapnu inspektor.

- Jesu li iz tog društva za ubistva? - upita narednik Rip Valton.

- Ni govora. Naprotiv, oni napadaju Filibera i mi ćemo se pojaviti u pogodnom trenutku. Idi do radiokola i javi da se pošalje pojačanje od još četvoro najbližih patrolnih kola - naredi inspektor Hardvik.

Pridržavajući improvizovane, ali sigurne maske uz lice, Lun i Makferson lampicom osvetliše sobu. Na jednom kauču ležao je krupan čovek go do pojasa. Na stočiću pored njega bio je revolver, a uz zid prislonjena mašinka.

- Zadremao je, jadnik - šapnu Lun skidajući masku, jer je dejstvo naročitog gasa već prestajalo.

- Da ga vežem? - upita mornar.

- Ne treba - odvrati Lun i uspavanom gangsteru gurnu u usta dve crvene tablete. - Biće miran najmanje osam sati.

- Spavaće taj sin morske krave, a neće ni imati prilike da se uplaši - žalio je mornar.

Podošle dalje i otvoriše vrata. Pregledaše sprat i podošle prema prizemlju. Pogledaše, radi sigurnosti, svaku prostoriju i konačno se uputiše ka svetlu, koje je pokazivalo put. Bilo je to svetlo nad unutrašnjim stepeništem k podrumu.

- Idi ivicom - šapnu Lun.

Zatim pođe prvi i nađe se na dnu stepeništa. Pred njim se nalazio kratki hodnik, a zatim se ispod teških metalnih vrata ukaza trak svetla. Čuli su se glasovi i psovke, a zatim jecaji ženskog glasa.

- Nemaju mašte. Uvek muče u podrumima. To je pacovska psihologija zločinaca - šapnu Lun.

- Da jurnem na vrata? - upita Makferson.

- A ako su zaključana iznutra? - upita Lun.

- Onda da preduzmemo sve - složi se Makferson i pođe natrag uz stepenište.

Trebalo je da ostane na straži dok Lun uspe nečujno da upumpa ispod vrata uspavljujući bezmirisni gas. Lun je klečao pred vratima spustivši svoj revolver na dohvrat ruke i otvorivši torbu. Pričvrsti dve providne cevčice na metalni valjak i odvrnu slavice. Pokri lice maskom natopljenom neutralizatorom gasa. Pri tome je slušao glas čoveka koji je pretio:

- Još malo i pacov u tegli na njenom trbuhu će početi da gubi kiseonik. Onda će joj progristi utrobu, a ti ćeš to gledati, prokleta njuškalo. Hoćeš li da govoriš?

- Skinite mi tu strašnu životinju. Gadim se! - cvileći je govorila Viki.

- Govorite, ili ćete pretrpeti užase mučenja, pa tek onda ćemo vas ubiti - pretio je dalje zločinac

- Šta želite da znate? - upita Evans.

- Ono isto što je hteo da zna Moul. Gde su dokumenta?

- Oslobodite Viki i govoriću. Brzo je oslobodite, jer se životinjica uznemirila! Brzo!

Viki je jauknula.

- Prvo kaži gde su dokumenta, a zatim sve što znate o našim poslovima. Ko je otkrivao podatke? Šta ste javili policiji i ko još zna nešto o nama? Brzo govori, jer pacov će sada početi ludački da grize.

- Ne govori, Piteru! Prokleti bili! Trpeće stara Viki. Ionako će nas ubiti i kroz ovaj kanal gurnuti u dubine

zaliva - poslednjim snagama je vikala Oktavija Dulitl.

- Prestaćeš tako da govoriš, stara veštice. Eto, pacov već. Šta je to?... Ne mogu... Klife, ti spavaš... - uzbuđeno je gundao zlikovac.

Ućutaše i glasovi otetih.

Lun pokuša da otvori vrata. Bila su zaključana. On gurnu nekakav paketić između ragastova i vrata, a onda se izmače. Sa stepeništa nanišani u paketić i opali. Eksplozija muklo grunu i vrata se otvoriše. Lun potrča unutra još uvek držeći masku na licu. Ugleda staricu vezanu za niski pult, koji je nekad služio za burad. Na njenom staračkom i razgolićenom telu bila je vezana ogromna staklena tegla, u kojoj je bio krupan pacov. Životinja je izbezumljeno počinjala da kida njeno telo.

Lun revolverom udari po tegli i ona se raspršte, a pacov ciknu i pobeže. Lun brzo posu prahom tek načinjenu ranu, koja još nije bila duboka i poče da previja staricu. Uzgred se osvrnu na ostale uspravane. Piter Evans je bio vezan uz nekakvu rasklimatanu stolicu, a ispred njega je ležao čovek u kome, po opisu, Lun poznade Normana Filibera. Malo dalje je uz praznu kartonsku kutiju ležao čovek kratko podšišane kose, i ožiljcima izrovašenog lica. Preko nogu mu je ležao automat.

- Policija! - začu se Makfersonov uzvik sa stepeništa. - Provaljuju u kuću.

- Neka im bude! Baci ove dve gasne bombe gore u hodnik i uđi ovamo - odgovori Lun i priđe Evansu.

Preko lica mu stavi maramicu natopljenu tečnošću neutralizatora, pa to učini i Viki.

Makferson beše obavio svoj deo posla i sada je podupirao vrata. Čulo se kako policajci pretresaju kuću i kako nekoliko njih silazi niz stepenice.

- U ime zakona, otvarajte! Ovde je policija! Nemate nikakvih šansi! Kuća je opkoljena! - čuo se glas

narednika Valtona, li odmah zatim sve se utiša. Čuše se nekakvi laki udari o tle.

Inspektor Mark Hardvik beše i sam ušao u kuću. Kad je osetio da ga hvata san i malaksalost, on pokuša da istrči, ali pade pre nego što stiže do vrata.

Jedan policajac na vratima, videći kako njegove kolege padaju, ustuknu i glasno javi:

- Svi su pokošeni! Niko se ne javlja iz kuće!

Odred agenata i policajaca oko kuće zurio je u otvore vrata i prozora. Stravične slutnje su ih obuzimale. Poručnik policije, koji beše ostao napolju, naredi da se izvesti centrala i zatraži pojačanje.

A u podrumu Piter Evans i Oktavija Dulitl dođoše svesti. Zurili su u nepoznata lica Luna i Makfersona.

- To smo mi, Donald i Samjuel - objasni Lun.

Evans i starica su još uvek gledali u njih kao u sablasti. Pogledaše uspavane gangstere, a Viki opipa ranjeno telo i zavoj na njemu.

- Dakle, opet nas vadite iz podruma - reče Viki i čudno se zakikota.

Makferson ih je već odvezivao. U tom momentu gangster s ožiljcima se osvesti i ustade. Vide svoju mašinku podignutu sa poda i stavljenju na prašnjavu policu, pa se baci k njoj.

Makferson ga preduhitri i odgurnu, ali gangster navali pesnicama. Samjuel ga pogodi snažnim udarcima, no zločinac je i sam bio žilav i izuzetno snažan. Kratka borba ih odvede u ugao.

- Izmetu morskog psa! Izrode najgorega izroda koga su na ovom svetu opasivali mora i okeani! - psovao je Makferson udarajući.

Nije ni pomišljao da upotrebi oružje. Gangsterovo lice se izobličilo, obli krvlju i zlikovac jeknu, pljujući zube. Ali još je uvek bio na nogama. U jednom trenutku se baci preko velikog sanduka i odatle se pojavi s revolverom izvučenim ispod pazuha.

Makferson poteže i opali iz kolta, koji grunu kao da je podrum odleteo u vazduh. Gangster nestade iza sanduka. Dok je Makferson brisao ruke i vraćao se, Lun je vezivao Filibera.

- Opkoljeni smo od nekoliko desetina policajaca - reče Lun.

- Probićemo se vatrom oružja, ako drugačije ne može! Dva im puta tri, neće oni mene više ukrcavati iza rešetaka! - odvrati Makferson.

- Imamo dimno-gasnih bombi tek da otvorimo prolaz na jednom mestu - skrenu mu Lun pažnju i dade mu znak da podigne Filibera.

- Da li možemo da pomognemo? - upita Evans.

- Ti ćeš otići napolje i reći da smo mi nestali i da se Filiber zabarikadirao u podrumu - odgovori Lun.

- Neću reći ko ste vas dvojica, a posle ćemo pokušati nešto da smislimo - dodade Evans.

- Naprotiv! Kaži da smo verovatno nas dvojica maskirani Lun i mornar Makferson. Kaži da je Viki u nesvesti. Ona će to već »odigrati« - odgovori Lun.

- Svakako ću se onesvestiti. Pa, već je vreme da ciknem i izgubim svest zbog onog pacova - reče Viki i zauze odgovarajuću pozu.

Smejući se iziđoše u hodnik i popeše se u prizemlje kuće. Makferson je nosio Filibera pa ga spusti među usnule policajce. Lun osmotri oko sebe i naglo se odluči.

- Same, nadi najkrupnijeg policajca, pa se brzo obuci u policijsku uniformu! - naredi kratko. I sam počeo da svlači jednog onesvešćenog.

- Ovaj narednik je momčina - reče Makferson odmeravajući usnulog Ripa Valtona.

Začas dva policajca ostadoše u vešu, a Lun i Sam su zakopčavali poslednju dugmad.

- Sklonimo ih negde, da se ne otkrije prevara pre vremena.

- Predlažem kupatilo Posle mogu da se istuširaju - odvrati Makferson.

- Ne zasmevaj nas, nego požuri! - uzviknu Lun i povuče »svog« svučenog policajca prema kupatilu.

Makferson smesti narednika tako što mu je oslonio glavu na onog što ga je Lun preneo, a ovom opet gurnu pod lice veliki čupavi ogrtač.

- Buji-baji, pajko-paji! - šalio se mornar pri tome.

Detektiv Evans se toliko zaneo smehom, da je zaboravio šta treba da uradi.

- Iziđi podignutih ruku i zovi, da slučajno ne pucaju na tebe - opomenu ga Lun.

Dok je Evans izlazio, Lun dade znak Makfersonu da mu priđe.

- Stavi Filibera iza unutrašnjeg krila vrata, a ti lezi licem prema zemlji. Ja ću učiniti isto. Drži spremne gasne bombe za zadimljavanje. Kad policija nahrupi unutra, mi ćemo se podići, uzeti Filibera i mirno ga izneti napolje. Ući ćemo u najbliži policijski automobil, i odvesti se dalje. Je li ti plan sasvim jasan? - upita Lun, izgovarajući rečenice veoma brzo.

- Sasvim razumem. Oblaci nestaju! Mi ćemo isploviti po mirnom moru! Dečko moj, reći ću Džejn da ima razloga da te poljubi tri hiljade trista trideset tri puta! - zanovetao je Makferson zauzimajući mesto.

Već u sledećem momentu je ležao s natučenom policijskom kapom, i okrenut podu. Isto učini i Lun, ali se postavi tako da je imao pregled situacije i da ako ustreba, brzo ustane.

Evans je polako izlazio na vrata i podizao ruke. Napolju su zavijale sirene policijskih kola, koja su pristizala. Policajci su istrčavali i zauzimali zaklone. Time su pravili i nešto nove zbrke. Poručnik je izdavao glasna naređenja.

- Pažnja, pažnja! Ja sam detektiv Evans! Oslobodio sam se! Ulaz je slobodan! - vikao je Piter Evans.

- Dodite ovamo podignutih ruku! - pozvao ga poručnik policije.

Detektiv posluša i nekoliko trenutaka je uzbuđeno pričao, još uvek hodajući:

- Gangster Filiber nas je bio zarobio! Viki je povređena! Jedan gangster je mrtav! Filibera su odneli Lun i Makferson!

- Kako su ga odneli? - viknu poručnik.

- Ne znam. Možda kroz podrum. Ima jedan kanal tamo iz podruma prema obali. Ili su kroz dvorište...

- Nemoguće! Dvorište je potpuno zatvoreno!

- Je li i prolaz ka garaži? - upita Evans.

- Možemo li da prodremo u kuću? - upita poručnik.

- Nema smetnji! Ja ću ići napred. Moramo da žurimo, jer je Viki u opasnosti - odgovori on i okrenu se.

Ulazio je u kucu, a policajci krenuše za njim.

- Samo ekipa s gas maskama! Ostali pazite! Patrola tri hitno kod izlaza odvoda na obalu! - naređivao je okretni poručnik.

Policajci su u hodu navlačili maske i pripremali oružje. Evans je već bio unutra.

- Nema više gasa! - doviknu iz hodnika.

Na to se i poručnik odluči da uđe. Povede još pet pratilaca. Ulazeći, policajci osmotriše uspavane kolege, a zatim se razidoše da pregledaju sobe. U tom momentu u podrumu vrisnu Viki i svi policajci pogledaše na tu stranu.

Lun ustade i prođe pored Makfersona.

- Ustaj - šapnu mu i stade u senku.

Dva najbliža policajca su stajala iznad inspektora Hardvika. Lun im doviknu.

- Vas dvojica, nosite na vazduh inspektora! Pazite, ima povređenu ruku!

Policajci poslušашe. Nosili su inspektora pazeći da mu ne prignječe ranjenu ruku. Lun dade znak

Makfersonu i oni iza vrata uzeše još uvek uspavanog i vezanog Filibera.

- Prolaz, molim! - vikao je Lun pognut i noseći gangstera za noge.

Makferson ga je pridržavao ispod ramena.

- Prema onim kolima levo - reče Lun.

Jedan policajac htjede da im pomogne.

- Možemo i sami. Pomognite unutra - reče Lun.

Niko nije bio primetio varku. Nekoliko policajaca u civilnim odelima se okupiše oko inspektora, a samo jedan pride Lunu.

- Ko je taj? - upita.

- Uhapšenik. Treba izneti zatrovane iz zgrade - odgovori Lun.

- Ubacite ga u ona kola i jedan neka ostane s njim - reče agent.

- Znamo - reče Lun. - Imate priliku da vidite kralja ponoći. Ne propustite je nikako!

- I neću! - odvrati agent i otrča.

- Uh! A mene je toliko svrbela pesnica, te umalo ne ispustih ovu mrtvu ribu - huknu mornar.

Nadoše se kod automobila, iza koga je čučao jedan policajac. Njih dvojica pustiše Filibera iza kola i Lun reče:

- Možemo li da ga ubacimo unutra?

- Ako vas ne mrzi - progundā policajac.

Lun se osvrnu, a zatim drškom revolvera mlatnu policajca, pa prvo njega gurnu u kola. Uvukoše i Filibera.

- Sedi uz njih, a ja ću voziti - reče Lun.

Krenuše naglo prema prvom uglu.

- Hej! Kuda? - vikao je jedan policijski narednik.

- Ne zadržavaj, hitno je! - odvrati Lun i opet uvuče glavu.

Zaplenjeni policijski automobil poveća brzinu. Bili su van opasnosti.

- Ala brodimo! Ne gine ti onih tri hiljade trista trideset i tri poljubaca! Ako ti ih Džejn ne da, ja ću ti ih

nadoknaditi - smejao se Makferson.

- Brr! Cmokni ti tog jadnog policajca - odvrati Lun veselo.

Odvrtu radio-prijemnik. Čuo je policijske poruke, ali još nije bilo otkriveno kako su njih dvojica umakli odvođeci zarobljenika.

Brzo se dovezoše do Flešinga i istočnom ivicom pored usnulih kuća skrenuše ka groblju. Makferson odmah iza kapije uze Filibera, a Lun uspavljujućim gasom produži nesvesticu policajca. Zatim se vrati vožnjom unazad na put i odatle krenu napred ka Kvins bulevaru.

Vozio je tako dve milje, a onda parkira kola u uličici prema Midl Vilidžu. Napusti kola i krenu pešice natrag. Tu uhvati autobus koji je vozio Kvins bulevarom prema Internacional aerodromu. Tako stiže blizu Flešinga i nastavi pešice.

Blizilo se svitanje kad za sobom zatvori tešku kapiju. Na vratima kuće ga je čekala izmorena, ali vesela Džejn Vittington.

- Duguješ mi tri hiljade trista trideset i tri poljupca - reče Lun.

- Zašto? - upita Džejn.

- Pitaj Makfersona - odgovori Lun.

- On već hrče i smeje se u snu - reče Džejn.

- Onda mi veruj na reč - nasmeja se Lun i čvrsto je zagrlj.

Zatvoriše vrata za sobom. Tek sada novonaseljena kuća utonu u mir poslednjih senki noći. Blago letnje jutro su kidali urlici aviona, ali ovoga puta stanovnike stare kuće to nije budilo.

VII

Osvesti se vezan i postavljen na staru fotelju u uglu iste one prostorije u koju je Lun bio improvizovao svoju laboratoriju i radionicu. Užasnut saznanjem,

Norman Filiber je zurio u alate, retorte, destilacione aparate i njemu neshvatljive uređaje. Koliko god nije razumeo čemu to služi, toliko je shvatao kome pripada.

Da, to je Lun! Samo je on mogao tako brzo i tako iznenada da se umeša u sve poslove. Taj strašni čovek od koga su nekoliko puta pretrpeli poraz podzemlja Londona, Pariza, Čikaga i Njujorka, Lun, nerazumljivi avanturista, čovek od koga se ne može pobeći, grozničavo je zaključivao Filiber.

Bio je uhvaćen u otmici, a to je značilo električnu stolicu i zbog toga se Filiber u mislima uhvati za jednu maglovitu nadu: možda će se nagoditi s Lunom. Daće mu šifru sefa u njujorškoj banci, ali njemu će ostati pare u Čikagu i Švajcarskoj.

Samo neka me pusti i ja ću otići u Čikago, uzeti svoj novac i dragocenosti, i preći u Kanadu... Posle u Evropu i sklonjen negde pod lažnim imenom živeću povučeno... Možda je sigurnije otići u Južnu Ameriku... Tamo bih se još bolje sakrio uz pomoć bogatstva... Tražiće me Harigen i ostali... Ipak, imam šansi... Ja znam kako ću se zaštititi, grozničavo je mislio Fihber.

Pokušao je da olabavi veze, ali je brzo shvatio da je neko znalački vezao sve čvorove, koji ga čak i ne stežu, ali koji su kao čelične lisice po meri. Pokušao je da spava, ali ni to mu nije uspevalo. Svaki sat proveden ovako u saznanju da je u rukama Luna, kralja noći, majstora hipnoze, psihologa i naučnika, topio je njegovu otpornost.

Naviknut da druge muči, sam je teško podnosio čak i pomisao na muke. Kriv za smrt mnogih ljudi, sam je doživljavao ogromni strah od pomisli na sopstvenu smrt. Zar umreti kad ima skrivenih preko dvanaest miliona dolara? Bogatstvo je povećavalo strah od smrti. Koliko lepotica bi mogao još da grli zato što je bogat i lep! Koliko uživanja je smišljao i žudeo, znajući da će ih ostvariti krvavim novcem! Zar da sve to nestane? Zar da

sedne na električnu stolicu? Zar da ga ugasi nečiji kuršum i otme mu sva uživanja?

Nekad je Filiber brzo potrošio malo nasljedstvo od roditelja, koji su se doselili iz Francuske i otvorili perionicu rublja. Napustio je školu i rad i trošio. A jednog dana je ostao bez novaca. Morao je da radi i prihvatio se da vodi perionicu hotelskog društva, jer je samo o tom poslu znao nešto više. Ubrzo je svojom pronicljivošću shvatio da postoje i neki drugi poslovi.

Taj prokleti, nasmešeni Bazil Fiero ga je uvukao u prve »poslove«. Tako je sreo Harigena i Elsona. Dolari su povrveli u njegove džepove. Odlučan i bezobziran, Filiber je sam predložio da lično likvidira Harigenovog suparnika Perdolija. Posle je postao voda »komandos«, ali je znao dosta i o ostalim »specijalizacijama« društva. Uživao je puno poverenje bosa Harigena i ostalih voda A. D. Tako je i sam postao član suda i uprave društva za ubistva.

A sada? Zgrabio ga je Lun! Filiber je znao sve što se u krugovima njujorškog podzemlja moglo saznati o tom čudnom protivniku. Znao je šta će se dogoditi. Lun će ga »iscediti«, pa makar on bio odlučan da umre, a da ništa ne kaže.

- Sve ću reći! Glumiću kajanje! Pomoći ću da se pohvataju svi oni koji me znaju i koji bi mi se osvetili. Glumiću, za svoj život., i Lun me neće prozreti - šaputao je sebi, a činilo mu se da više na sav glas.

Nije slučajno govorio o tome da će glumom tražiti spas. Filiber je imao talenta za glumca. Da se okušao u tom teškom pozivu, sigurno bi postigao uspeh. Čak je jednom i dobio ponudu da igra u nekom filmu.

Sada je želeo da Lun što pre dođe. Ali, njega nije bilo, a sati su slamali Filibera. Ipak je uspevao da sastavlja mrvice nade u trošni oslonac strpljenja.

Kad se Lun pojavio oko deset sati, Filiber se skoro obradovao. Pokušavao je da prozre to lice, da oceni kakav

je to čovek. Ali Lun je bio u senci. Dovukavši jaku lampu, okrenuo je prema zarobljeniku. On je ostajao nevidljiv.

- Dakle, Filiberu? - poče Lun.

- Ko ste vi? - upita gangster.

Lun se nasmeja i počuta.

- Ja znam... - mislim da znam - reče Filiber strepeći od ovog prekida razgovora.

Nije smeo dozvoliti da Lun primeni hipnozu. To bi bio gubitak šanse da iskaže kajanje i da zasluži makar i malo Lunove milosti.

- Šta ćemo sada, Filiberu? - ponovi Lun svoje neodređeno pitanje.

- O svemu sam razmislio... Shvatio sam mnoge stvari. Nikome na svetu ne bih poverovao da ću doživeti sate u kojima ću videti svu svoju bedu, sve svoje grehove. Pomirio sam se s tim da sam zaslužio smrt, pa kad bih imao što života, nikako ne bi bili dovoljni da njima okajem grehove - reče Filiber.

- To je istina, Filiberu! Ali ti ćeš i mrtav ubijati. Ubijaćeš i kad na tebe budu svi zaboravili - reče Lun.

- Kako? Ja više nikada neću ubijati! - prestrašeno viknu Filiber. - Ja ću umreti svestan da je to pravda i moja ruka se više neće dići ni na koga! Ja se kunem! Ubijte me na najgori mogući način! Ja ne tražim milost. Samo nitkov, budala i zločinac bi mi je dao. Ja tražim milost za smrt, brzu i bilo kakvu, ali smrt!

- Tvoja želja će biti izvršena - odgovori Lun - Bićeš ubijen, verovatno na električnoj stolici!

Filiberovo lice se razvuče u blaženi osmeh.

- Molim vas da o tome više ne govorimo i - da vaše reči budu prava, jedina i pravedna odluka. Imam još jednu molbu. Vi mi morate pomoći! Morate, ako ste čovek! - viknu na kraju gangster i njegovo lice dobi izraz odlučnosti i nekakvog osvetničkog sjaja.

- Da čujem i tu molbu - reče Lun.

U tom momentu se čuše teški koraci Samjuela Makfersona, koji čuteći pride Lunu, privuče nogom jedan prazan sandučić i sede na njega.

- Želim da se uništi Akcionarsko društvo za ubistva, jer sam kriv za mnoge njegove zločine - nastavi gangster.

- Hoćeš da pomogneš da se to učini?

- Hoću! Ja mogu da pomognem. Ja to moram! Tada ću mirno umreti.

- Govori onda, Filiberu. Možda u tebi ipak ima nešto ljudsko - zaključí Lun.

Gangster je govorio. Nije skrivao svoje zločine. Počeo je od dana kad je pristupio još neizgrađenom A.D za ubistva, pa neštedimice nabrajao vođe, članove, i sve podatke koje je znao

Po onome što je već bio otkrio o zločinačkoj družini, Lun je znao da gangster govori istinu. Beležio je podatke i tajne najčudnije zločinačke družine u istoriji čovečanstva. Da se čovek nije morao gnušati neviđenih razmera zločina, morao bi se diviti savršenosti organizacije A.D. za ubistva. Sve je bilo predviđeno. Hiljade brana bilo je postavljeno. Vođama ništa nije moglo da se dokaže. Čak i Filiberova priznanja nisu imala podršku sigurnih dokaza. On nije mogao da dokaže čak ni Bazilovu i Elsonovu krivicu.

Lun je sve to shvatio, ali bilo je važno znati sve što se događa i šta još može da se dogodi. Užasnu ga to da je otkrio stalni tok zločina. Baš tog dana, reče Filiber, spremaju se dva ubistva.

- Za sad je dosta, Filiberu. Proverićemo istinitost svega što si rekao. Moj drug će te nahraniti i smestiti - zaključí Lun.

Zatim odvede Makfersona malo dalje i daje mu uputstva kako da okuje i zatvori gangstera, a da ovaj može to da podnosi bez bola.

Mala prostorija uz kotao za loženje pretvarala se u zatvorsku ćeliju za stotukog ubicu. Lun i Makferson su žurili. Džejn je spremala hranu. Trebalo je sprečiti dva ubistva, svaki sat je bio dragocen. A pre toga su morali dobro da obezbede uhvaćenog zločinca. Nije se smelo dozvoliti da se on vikanjem oslobodi dok oni budu odsutni, ili da pati od gladi.

Lun je brzo improvizirao zvučni regulator, kojim bi iz boce pod pritiskom ispuštao uspavljajući gas čim bi zatočenik počeo da viče ili nečim da lupa. Regulator i uređaj su bili sa spoljne strane vrata i van domašaja zatvorenika, a mesto ulaza cevčica za gas brižljivo prikriveno.

Kad su premestili okovanog Filibera u novu ćeliju, Lun mu je objasnio da će biti uspavan ako pravi buku, ili viče. Na domaku su mu bili hrana i potrebni predmeti. - Zašto me ostavljate da živim? To nije potrebno - govorio je Filiber sa izrazom tuge na licu.

- Prvo treba da se uverimo da li si govorio istinu - objasni mu Lun

Zločinac skrušeno klimnu glavom i zauze svoje mesto u ćeliji Makferson prikači čelični lanac okova na njegovoj nozi za čeličnu traverzu koja je virila iz betonskog poda.

Kad napustiše podrum, Lun, Džejn i Makferson održaše neku vrstu malog radnog saveta. Džejn je trebalo da proveri tačnost šifri Filiberovog tajnog računa i banci i njegovog šifrovanog sefa. Lun je morao da onemogući ubistva jedne žene, a Makferson trovanje bogatog trgovca.

*

Izišli su svako za sebe. Na prvoj stanici Džejn je uzela taksi, a Makferson se odvezao autobusom Lun je koristio kola, jer je trebalo da stigne na drugu obalu

Hadsona i prođe kroz Vest Hebekn do Sakoksa, gde se nalazila vila bogatog Dejvida Marča.

Blizu obale Ist Rivera Lun svrati u telefonsku govornicu i pozva broj inspektora Hardvika. Prvo dobi njegovu sekretaricu i ona mu dade vezu tek kad joj reče da ima vest o izvesnom Filiberu.

- Ko je tamo? - upita inspektor rezigniranim glasom.

- Ovde Lun. Jeste li dobro, inspektore?

- Šta?! - viknu nehотиčno izmoreni Hardvik. - Ko se to šali.

- Nije šala. Sinoć smo se skoro sreli, ali vi ste malo spavanja pretpostavili, našem sastanku. Morali smo da pozajmimo uniforme i automobile od vaših momaka, da bismo odveli Filibeta - odgovori Lun.

- Gde ste vi sada?... Ovaj, možda pitam nešto na šta neću dobiti odgovor - zbunjeno reče inspektor.

- Imam jednu molbu, inspektore.

- Recite je, vaše ponoćno veličanstvo - upade inspektor pokušavajući šalom da prikrije svoju malopredašnju zbunjenost.

- Detektiv Piter Evans i gospoda Oktavija Dulitl su u stalnoj opasnosti. Vi ste se uverili u to.

- Jesam.

- Molim vas da ih zaštitite na ovaj način što ćete ih zadržati radi istrage, najmanje tri dana. Oni su krivi... Izmislite nešto.

- A zašto bih to učinio?

- Da biste postigli nešto korisno.

- Šta? - Obavezaćete me da vam predam gangstera Filibera i mnoge podatke o zločinačkoj organizaciji.

- Dajte mi vremena da razmislim.

- Pa da pokušate da utvrdite odakle govorim i da onda pošaljete tuce policijskih patrola na moju grbaču. Valjda ne mislite da sam preterano naivan? Uostalom, ja ionako neću sačekati vaš odgovor. Ako učinite ono što

tražim, imaćete Filibera i podatke. U protivnom, bićete isključeni iz poduhvata likvidacije A.D. za ubistva - završi Lun i spusti slušalicu

Po Evansovom pričanju je znao da inspektor Mark Hardvik čezne za uspesima u službi. Njegovu ambiciju trebalo je potpuno iskoristiti.

Ogromnu čašu koktela načinjenog od skoro pola litre viskija i neakvih likera, razblaženih tek sa nekoliko kapi limunovog soka i malo sode s ledom, Džindžer Marč je već bila ispila preko polovine. Sedela je u svojoj sobi obučena u neakvu modru haljinu, koja je bila raskopčana celom dužinom. Posmatrala je sebe u ogledalu, a zatim opet zurila u neakvu zamišljenu viziju.

Eva... To je od Evangelina... Kažu da je na jeziku tamo nekih Grka u starom svetu Evangelina vesnica. Čega je ona vesnik?... Kakav je vesnik bila ta Eva?... Đubre bolničarsko!... Šta ona ima?... Moje grudi... Takve nema ni jedna Eva... Zar mi se ne dive svi muškarci?... Kad vide moje grudi. .. Kad naslute moje oblike. Zure u mene kad sam u bikiniju i vidim... gube glavu zbog mene - gundala je Džindžer Marč i opipavala svoju kožu, a zatim opet posezala za ogromnom čašom koktela.

Već je bila pijana, iako se tek bližilo podne. Kosa joj je bila u neredu i neki pramenovi su joj padali do očiju. Gospoda Marč je pušila cigaretu i dalje jadikovala:

- Dejvid je jedno sladostrasno đubre... Da, đubre je on, i gad je on, i meni nije stalo više do njega... Namerno ću i dalje da se opijam... I više nikad neću potpisati čekove... Ne dam mu da troši moje nasledstvo!... Da vidim to đubre kad bude bez para! Neka mi kleči pred nogama, a ja ću se pijana smeјati... Ha-ha, neverniče! Platićeš mi sve, Dejvel! ..

Njeno gundanje prekide stari vratar, koji uzalud beše kucao na njena vrata, pa je morao da uđe bez

dozvole. Videći da je gospoda Marč skoro sasvim gola, on je pognuo glavu i gledao u pod.

- Gospodo Džindžer, traži vas neki gospodin - reče vratar.

- Neka se gubi! Ne želim nikoga da vidim... Slušaj, Kerni, nikoga ne želim! - odvrati gospoda Marč i opet se maši za ogromnu čašu.

- Ali on je uporan. Kaže da se radi o izvesnoj Evi i da vas on mora videti. Uzalud sam govorio da niste ovde i da nikoga ne primete - nastavi vratar.

- Neka uđe, đavoli ga odneli! - odgovori konačno Džindžer Marč i malo prikupi haljinu.

Pokuša da popravi kosu, ali brzo odustade od toga. Prevuče ružom preko usana i malo napuderisa lice, a zatim htede ponovo da otpije iz čaše. Ipak se nekako uzdrža. Pomisli da treba da ustane i obuče nešto prikladnije, ali oseti da je nesigurna na nogama, pa se izvali nazad na široko kanabe, među izgnječene jastuke.

Vratar uvede visokog prosedog muškarca i brzo nestade. Posetilac je bio Lun.

- Gospodo Marč, molim vas da me saslušate - počeo Lun

Pijana žena ga je posmatrala nekoliko trenutaka, pa instiktivno pokuša da popravi kosu.

- Sedite, gospodine...

- Sikert, gospodo. Važno je da me saslušate. ,

- Pokušaću da vas saslušam... Eto, nisam baš u formi, ali morate mi oprostiti, gospodine Sikerte.

- Ja vas razumem - reče Lun i sede.

- Vratar reče da ste pomenuli Grkinju...

- Ne nikakvu Grkinju. Pomenio sam izvesnu Evu.

- To je isto... Kažu da na grčkom Evangelina znači vesnica... Tako ja... zamišljam da je Grkinja... Malo sam pila - isprekidano je govorila Džindžer Marč i suze joj potekoše.

Bila je ispustila krajeve nezakopčane haljine, i njeno golo telo je podrhtavalo dok je jecala. Lun nije mogao a da ne primeti bujne i čvrste grudi, duge i lepe butine i pravilno izvajane noge. Zato je gledao u svoje šake i nastavljao da govori:

- Kad je vaš muž bio bolestan, za kucnu negu mu je poslata izvesna Eva Majler.

- Čujem da ona nije nikakva bolničarka nego, striptizeta, zavodnica i igračica...

- Zovu je devojka sa što zanimanja. Ona je bila uhoda zločinačke družine.

- Ne znam... Uhoda, kažete... Ona je bila zavodnica! Dejv se vuče sa njom - upade Džindžer.

- To je stvar o kojoj malo znam. Možda je tačno to što vi kažete, a možda je sve to pakleni plan zločinaca - pokuša da je smiri Lun.

- Mislite da Eva nije Dejvidova ljubavnica? - trže se pićem izmučena žena.

- Ja ne znam šta je tačno. Znam da mu je ta devojka neprijatelj i da pokušava da ga kompromituje. Postoji plan da se on nekako potćini njenoj volji.

- Mislite da već nije?

- Nadajmo se da nije.

- Kad bi to bilo istina... Šta vi smerate gospodine?

- Ništa ne smeram. Stvari su vrlo ozbiljne. Molim vas da ostavite tu čašu - reče Lun i preduhitri Džindžer uzevši pice iz njene ruke. - Idite i istuširajte se, a zatim pokušajte nešto .. Morate biti trezni dok budemo razgovarali.

- Ja bih to htela... Ne mogu ni da ustanem - odgovori Džindžer.

- Imate li sobaricu?

- Imam... Zvono je tu kod ogledala... Ili mi vi pomozite... Lepi ste... Zar nisam i ja? - gundala je Džindžer.

Pokušavala je da se ispravi među jastucima. Gole grudi joj se otkriše. Pružala je ruke prema Lunu.

On joj pride. Potapša je po ramenu i ona se uhvati za njega.

- Zar nisam poželjna?.. Vi ste muškarac... dokažite da jesam - govorila je suznih očiju.

Lun sede pored nje i poče da govori:

- Vi ste lepi. Divne grudi, božanstven stas, lice i oči dostojne jedne Džoane Kraford u najboljim godinama... Lepi ste i poželjni. Ja vam to kažem i morate mi verovati...

- Oh, dragi čoveče!.. Poljubite me i zagrlite... Ja to želim! - odvrati Džindžer i izazovno izvi celo telo.

- Ja vam se divim! Ipak, ne smem da vas povredim bilo kakvim postupkom koji bi značio korišćenje vašeg trenutnog raspoloženja. Dođite ovamo - odgovori Lun i povuče je za ruke.

Ona je htela da ga posluša. Pri tome je pijano zurila u njega i pokušavala da mu se baci u zagrljaj. Lun je podiže i povuče prema kupatilu.

Pomože joj da se oslobodi haljine i iskoristi priliku da pritisne određena mesta na njenom vratu i na glavi, a zatim je pritisnu ispod grudnog koša.

- Šta?... Oh, zlo mi je! - kriknu ona i baci se prema lavabou.

Lun iziđe i zatvori vrata. Smešio se osluškujući. On je znao tajnu izazivanja mučnine i intenzivnog nadražaja na povraćanje. Malo kasnije je čuo kako se žena umiva, a zatim sve zagluši šum vode.

Kad se pojavila obučena u ogrtač od crnobelog frotira, bila je upadljivo bleđa i izmučena, ali počesljana i svesnija. Lun je već bio pozvao sobaricu i zatražio jaku kafu.

- Vi ste divan kao dadilja. Uzimam vas u službu! - nasmeja se Džindžer Marč, ali odmah zatim malo porumene.

- Prilegnite tamo - reče Lun i pomože joj da se namesti među jastuke.

Sobarica uđe s kafom koja se pušila i mirisala.

- Popićemo kafu i nastaviti razgovor - reče Lun.

Žena klimnu glavom, uze šoljicu i poče da pije posmatrajući netremice Luna. Još nije bila dovoljno trezna da prikrije svoje divljenje prema nepoznatom muškarcu. Ali posle kafe se brzo treznila.

- Negde smo prekinuli razgovor - osmehnu se Džindžer Marč.

- Mislim da ste već sposobni da me slušate - reče Lun.

- Jesam - odgovori gospođa Marč.

- Onda slušajte. Danas je trebalo da budete ubijeni.

- Kakva je to šala?

- Na nesreću, uopšte nije šala. Jedan čovek će doći doneti jedan paket. Reći će da pogledate tu haljinu i da se spremite, jer će doći vaš muž. Želi da vas vidi u toj haljini i da vas onda nešto zamoli - pričao je Lun.

- Ne želim da ga vidim... Ipak ću pogledati kakvu je to haljinu izabrao. Sigurno lepšu kupuje Evi Majler - reče Džindžer Marč jetko.

- Tu haljinu vi nećete pogledati, jer je u stvari to prava paklena mašina. Kad biste dotakli haljinu, ona bi eksplodirala, a onda bi suknuo plamen toplote od hiljadu stepeni - objasni Lun.

- Vi pričate nešto strašno! Ko ste vi? - vidno pobledevši upita Džindžer.

Lun je imao policijsku kartu uzetu iz uniforme u kojoj je pobeo iz Filiberove kuće. Pokaza je brzim pokretom.

- Oh, dakle policajac! Moram da vam verujem.

- Verujte mi, jer je u pitanju vaš život. Ostanite i odmarajte se baš tu gde ste sada. Pozovite vratara i poslugu i naredite da svakom ko bi vas tražio odgovore

da ste sami. Neka puste k vama tog čoveka. Ja ću biti skriven tu iza vrata. Ova unutrašnja zavesa, kad se povuče ulevo, biće dobar zaklon - predloži Lun.

- A zašto hoće da me ubiju?

- Smetate im. Nekako će iskonstruisati da je za sve kriv muž, a onda će ga ucenjivati.

- Zaslužio je da crkne!

- O tome ćete posle odlučivati. Sada treba da uhvatimo zločinca, a zatim ćete sami videti, vredi li živeti s Dejvidom, ili potražiti sreću na drugom mestu i sa drugim čovekom.

- Zar ima za mene sreće? Ja sam postala alkoholičarka, jer me je Dejvid razočarao i uvredio.

- Vi ga volite i zato vam je bilo tako teško.

- Volim?... Istina je, volela sam ga... Sada ne znam... Uništena sam. Ne mogu bez alkohola. Pijana sam svakog dana.

- Treba da se lečite. Postoje sanatorijumi, lekovi, pa čak i hipnoza. Kad budete srećni, alkohol vam neće trebati. Može se postići da vam bude odvratno.

- Zar je to istina?

- Vama je, u stvari, alkohol i sada odvratno, ali bežite u stanje pijanstva. Vi to nećete činiti. Gledajte me pravo u oči.

Džindžer Marč je ionako koristila svaku priliku da gleda u te tamnoplave oči, iz kojih je zračila volja, sigurnost i nekakav hipnotički uticaj.

Lun mahnu ritmički rukama i nastavi da govori.

- U vama će se pojaviti mučnina čim zaželite piće... Vi nećete hteti da pijete...

Ponavljao je nekoliko sličnih rečenica, a zatim nastavi da izgovara svoju snažnu hipnotičku tiradu protivu alkohola. Džindžer ga je slušala kao skamenjena. Samo ponekad su joj telo potresali laki drhtaji.

- Obećajte da nećete piti - nastavi Lun.

- Obećavam da neću piti! - odgovori Džindžer.

- Vama će biti užasno zlo ako samo i pomirišete bilo kakav alkohol.

- Neću ni pomirisati alkohol...

Lun je polako oslobodi je hipnoze na način koji ne briše prihvaćene sugestije, koje su se duboko utisle u moždane ćelije podsvesti i psihe.

- Kao da sam bolesna... Jesam li bila zadremala?

- Vi ste se odmarali. Želite li čašicu?..

- Oh! Ne! Nikad! Mislim da će mi biti muka i od limunade - usprotivi se žena.

Lun se osmehnu i pođe rukom u džep.

- Onda ćemo grickati bombone. Izvrsne su - reče nudeći joj slatkiše iz kutije.

Ona izabra jedan u crvenom staniolu, a on uze drugi i ostavi kutiju pred njom.

- Nikada nisam probala ovakve... Hm, divan ukus! - osmehnu se Džindžer.

- Bombone su vaše. A sada je vreme da se sklonim. Kad čovek uđe, ništa se ne plašite. Ja ću biti iza njega - reče Lun i pogleda časovnik na zidu.

Bilo je pola jedan popodne.

Nekoliko minuta kasnije vratar pokuca i najavi gospodina koga sa pošiljkom i porukom šalje gospodin Marč.

- Neka ude! - odgovori Džindžer prilično sigurno.

Pojavi se krupan čovek uskog čela i lica koje se širilo prema sredini i vilicama. Oči su mu bile zelene i natkriljene isturenim obrvama.

- Gospodo Marč, šalje me gospodin Dejvid. Šalje vam mali poklon. Rekao je da je to haljina. On će uskoro doći, pa želi da vas vidi u toj haljini. Nije li danas godišnjica vašeg braka? On želi da vas zamoli za nešto...

- Oh, tačno! Danas je godišnjica... Sačekajte da pogledam haljinu, pa ću potražiti malu nagradu za vas - reče Džindžer.

- Ne, hvala! Gospodin Marč me je već dovoljno nagradio. Moram hitno da odem s vašim obećanjem da ćete ga dočekati u toj divnoj haljini - odgovori »profesor« dostavljač smrti.

Okrenu se i ustuknu. Pred njim je stajao Lun.

- Čekajte »profesore« Ol Lajt! Lukavi obijač i lupež je postao dostavljač smrti! Danas ju je doneo lično sebi - reče Lun zapanjenom gangsteru.

Zločinac se konačno povrati od zapanjenosti i maši se rukom pod pazuhu, gde je imao revolver. Ali munjeviti Lunov udarac ga pogodi u zgib ramena i Lajtova desna ruka klonu. Revolver, već izvučen iz kubure pod pazuhom, muklo lupnu o debeli tepih.

- Proklet da si! - viknu gangster i levom rukom udari Luna.

Ovaj mu vrati nekoliko udaraca od kojih se široko Ol Lajtovo lice obli krvlju. Noge mu pokleknuše i on se nade na podu. Leva ruka mu je bila pored revolvera i on pokuša da ga zgrabi, ali mu Lun nagazi šaku. Kost i krcnuše i gangster urliknu.

Dotrčаше vratar kuće i sobarica.

- Šta se događa? - upita vratar zureći u nepoznatog.

- Momak se udario o nešto. Treba mu ubrisati lice - objasni Lun i izvadi maramicu.

Pod maramicom se nalazila mala pumpica. Pritisnuvši maramicu na lice klonulog gangstera, Lun pritisnu i pumpicu. Gangster leže svom dužinom na tepih.

- Izidimo svi odavde. Treba da pozovemo policiju. Niko ne sme da dodirne onaj paket. Kad policija stigne, upozorite ih da je tamo paklena mašina. Ovo je gangster Ol Lajt. Kažite da je u službi Normana Filibera. Uostalom, ja ću ostaviti malu poruku.

Brzo napisa nekoliko redaka i adresu inspektora Hardvika. Dade to u ruke gospođi Marč, koja ga je

gledala oduševljeno.

Vratar je već bio dobio inspektora Hardvika.

- Javiću vam se jednom. Želim da vas vidim srećnu - reče Lun gospodi Marč na uho. - Javiću se lozinkom: »Sećate li se onih dobrih bombona?«. Sada moram da idem.

- Smem li da vas poljubim?... Naravno sada samo u lice - šapnu Džindžer.

Lun se osmehnu i ona ga poljubi, a zatim mu požele sreću.

Malo kasnije Lun se odmarao u malom parku na izlazu iz Vest Hebekna. Gledao je kako projuriše kola inspektora Hardvika.

- A sada do gospodina Dejvida Marča - reče Lun samom sebi i krenu ka parkiranom automobilu.

Džejn Vitington je uspevala da održi spoljni mir, ali je patila od prenapregnutosti nerava. Ušla je bila u banku očekujući neko iznenađenje. Službeniku na šalteru sefova je rekla:

- Želim da uzmem nešto iz sefa 12-Y-77-BLM.

- Izvolite, gospođice! - odvratio je službenik i izišao iz svog odeljka.

Odveo ju je kroz teška metalna vrata do uskog hodnika u kome je bio dugački red vrata sličnih onima telefonskih kabina. Džejn je znala da treba da uđe u onu broj 77. Pokrenula je brojčanik na vratima i našla se u kabini. Sela je na stolicu obloženu modrom kožom. Pred njom je bio čelični sef.

Kroz magično oko je videla kako se službenik vraća na svoje mesto. Ona okrenu komplikovanu šifru i otvori teška vratanca sefa. Pred njom su se našle hrpe novčanica i kutije s dragocenostima.

Napunila je torbu novčanicama i dragocenostima, a zatim zatvorila sef, promenila šifru i izašla. Stala je pred šalter i izdala nalog:

- Zamenite naziv sefa. Neka glasi 2Y-BLM-77-C2.

- Odmah, gospođice - odgovori službenik i na elektronskoj mašini otkuca prvo stari naziv obeleži ga da se briše i upisa novi.

Kartončići uđuše u perforatore i cela operacija se završi za manje od jednog minuta.

- Trideset dva dolara i šest centi - javi službenik.

- Molim račun i za zakup sefa za dve godine - reče Džejn i sačeka novu operaciju elektronske mašine.

- Četiri stotine i devet dolara - javi službenik.

Džejn je odbrojala novac i sef 77. sem nje nije mogao otvoriti niko za sledeće dve godine. Čak niko mu nije mogao ni prići, jer bi na stari naziv elektronska mašina odgovorila da takav sef ne postoji. Sada je Džejn shvatila zašto je na početku službenik samo otkucao prvi naziv sefa i skoro u istoj sekundi rekao da može da uđe. Računar je pokazao da je naziv ispravan.

Dakle, sve je bilo prošlo i ona se našla na ulici s gomilom novca i nakita. Išla je i činilo joj se da stotine ljudi gledaju baš u njenu torbu Zaboravljala je da oni nehotično blenu u njene divne duge noge, čiji su listovi, članci i hod oduševljavali. A ta prokleta torba je bila pored nogu.

Skrenula je iza ugla i potražila trgovinu automobilima. Dva trgovca su se rastrčala oko nje pokazujući joj najlepše modele novih kola.

- Imate li i ispostavu za brzu registraciju? - upita Džejn.

- Svakako, gospođice, svakako! Za nekoliko minuta sve će formalnosti biti uređene - odgovori trgovac.

- Onda ću svakako uzeti... Mislim da mi se sviđa ovaj ševrolet specijal, iako tata misli da to nisu kola za mene - reče ona i pogleda u svoju malu torbicu.

- Naprotiv, to je pravi ukus. Neupadljiva lepota i apsolutna elegancija! Ta kola pristaju uz vas kao nebo uz sunce! - laskao je trgovac.

- Ali ja sam zaboravila svoju vozačku dozvolu. Doći ću drugi put - reče glasom koji odaje razočarenje, ali bez mnogo žaljenja.

- Zar bismo smeli da ne verujemo na reč. U poverenju, reći ću službeniku da vas poznajem i da već imate svoje podatke o ranijoj kupovini. Samo mi ih kažete - insistirao je trgovac.

- Zovem se Helen Rozberi, Manhatan, Peta avenija 217...

Trgovac je beležio i posle nekoliko pitanja zamoli Džejn da pregleda kataloge. Ona je sedela i iz velike torbe odbrojala sedam hiljada dolara, iako su kola stajala osamdeset dolara manje.

Uskoro se trgovac i vrati predade joj koverat sa svim dokumentima za izabrana kola

- Platiću gotovinom, jer tako ne moram da se poslužim tatinim računom - osmehnu se ona trgovcu.

On odvrati izrazom potpunog razumevanja i primi novac.

- Dajte uz kola jastučić od materijala kojim su presvučena sedišta, a ostalo zadržite. Možda treba počastiti i onog momka iz biroa za registracije - reče Džejn.

- To je bilo ukalkulisano, ali vaša želja je zapovest - reče trgovac i otrča.

On odmah izveze kola i u garaži iza prodavnice naredi da se napune uljem i benzinom. Vрати se k Džejn i pruži joj značku novog automobila. Ona je zakači na svoju letnju haljinu i pode prema kolima. Gurnu torbu s novcem u prtljažni prostor i sede za upravljač.

Njen posao je bio obavljen.

*

Dejvid Marč je odugovlačio sednicu službenika svog preduzeća. Ljutio se na slab rad, tražio da mu se iznose mnogi podaci i trudio se da ponekog pohvali.

Takvima je predlagao da ostalima iznesu svoja iskustva. Na izgled sav obuzet trgovačkim kombinacijama, mislio je o nečem drugom.

Za ovaj dan je morao da ima apsolutno siguran alibi. Već je imao dva preteće pisma, koja su mu pripremili gangsteri tražeći da se »prikluči njihovoj zaštiti« i da plaća »malu taksu«. Prvo je bio pokazao policiji, a drugo je skrivao. Tobože plašio se da prihvati zahtev gangstera. Kolebao se i zakasnio. To će biti motiv gangsterske »osvete«.

Dakle, to što je trebalo da se dogodi, moralo je da spada u osvetu gangstera. On će biti čist, a nasledstvo ženinog bogatstva mu je ozbebeđeno. Tada će moći da »zapliva« u sva uživanja. Prvo Eva Majler. Ali, tu su i Laura Farli, Dijana Majls, Lili Ouklend i mnoge druge... Florida, Havaji, put u Evropu...

Iz maštanja ga trže dolazak sekretarice.

- Jedan policijski agent vas traži - šapnu mu ona.

- Je li se legitimisao? - upita Marč.

- Jeste. Zato sam i pristala da uđem dok radite - odgovori sekretarica.

- Doći ću za nekoliko minuta - zaključio Marč.

Trebalo mu je da stiša uzbuđenje. Dogodilo se... To je svršeno... Svršeno... Slobodan sam... sasvim slobodan... Samo mirno i hrabro, mislio je sakupljajući snagu.

Kad je izišao i ugledao Luna, priđe mu s osmehom bezbrižnog čoveka koji se trudi da bude ljubazan i kad to ne bi bilo nužno.

- Tražili ste me. Je li nešto važno? - upita on.

- Izvesna neugodnost... Vašoj ženi se desilo... Meni je žao što moram da vam javim - počeo Luna da govori kao čovek kome je zaista žao što mora da donese lošu vest.

- Je li joj opet pozlilo? Ili je izlazila u onom stanju?

- upita Marč i uozbilji se.

- Možemo li razgovarati negde, a da nam niko ne smeta? - upita Lun.

- Imam privatni stančić pored ovih poslovnih prostorija. Ulaz je sa istog stubišta. Samo treba da znam šta se dogodilo i da li moram da prekinem sednicu sa svojim službenicima - odgovori Dejvid Marč.

- Mislim da treba da prekinete - reče Lun.

Marč se vrati u svoj biro i raspusti sednicu, a zatim odvede Luna do stepeništa. Skrenuše u levi hodnik i nađoše se pred vratima koja vlasnik otključa. Lun primeti da su iznutra obložena debelim kožnim prigušivačima zvuka.

Bio je to tajni stan, podešen za terevenke i galamu, a da se to ne čuje napolje. Mnoštvo fotelja, ležaja, jastuka i veštačkog krzna; gramofoni, ploče, bar s mnogo skupih pića i umetničke slike vrlo blizu pornografskim mazarijama. To je bio »privatni stančić« Dejvida Marča.

Lun sede na široku fotelju i sačeka da to učini i Marč. A zatim poče:

- Vašoj ženi su doneli paket...

- Je li mrtva? - upita Marč i napreže se da zauzme pozu očajanja.

- Vi već znate šta je trebalo da se dogodi.

- Šta?... Ja ne znam...

- Ućuti, smrdljiva stenico!

- Kako vi to meni? Ja ne dozvoljavam! - usprotivi se Dejvid Marč.

Lun hitro ustade i udari ga po zubima. Dejvid Marč se svali u svoju fotelju.

- Vi ćete platiti! Tužicu!

Lun ga opet udari.

- Sklopio se sporazum sa Akcionarskim društvom za ubistva, da te oslobode žene.

- To nije... - htede Marč da poriče, ali Lunova šaka se opet podiže - Vi me optužujete?

- Sve je otkriveno. Džindžer nije mrtva i ona će opet biti normalna žena. Za tvoju vezu sa Evom. Ti ćeš sve to priznati. Reći ćeš da se kaješ i biće ti lakše - govorio je Lun.

Marč je ćutao brišući krv s kraja usne.

- Znam da je novac u donjem odeljku bara - nastavi Lun i pode preko sobe.

Iznese torbu s novčanicama.

- Dakle, Marč? Kad treba da dođu ubice po svoj prljavi novac?

- Ja ne znam... To je moj novac... Vi nemate nikakvih dokaza!... Ne možete da ih imate - progovori Marč.

- Imamo ubicu koji je hteo da usmrti tvoju ženu. Imamo svedoka koji je vodio čitav posao. Biće još nekoliko svedoka. I sama Eva Majler je svedok protivu tebe. Ona ti je podmetnuta kao bolničarka, da bi te polako pripremila na pomisao da ubiješ svoju ženu - objasni mu Lun.

- Ne verujem... Neću da znam... Neću takve optužbe - smučeno i uzaludno je ponavljao Dejvid Marč.

Lun mu se približi i tada poče jedna od onih hipnotizerskih seansi, koje Lun nije voleo, ali kojima je pribegavao kad je morao brzo da radi i da postigne nešto važno. Posle pola sata Dejvid Marč je bio doveden u stanje koje su spolja ne razlikuje od normalnog, ali je bio sav ispunjen strahom i teskobom.

Celo Marčovo telo je prosto vapilo da se oslobodi tereta. Želeo je što pre da bude u policiji, što pre pred sudom i da sve prizna.

- Dokazi su taj spremljen novac.. moj pokušaj da imam siguran alibi... priznaću sve - govorio je isprekidano.

Lun priđe telefonu i pozva Marčov stan. Javi se neki policajac i Lun zatraži inspektora Hardvika. Kad ga

dobi, reče mu da je Dejvid Marč u svom stančiću i da je spreman da sve brzo prizna i objasni.

- To ste vi, gospodine Sikerte? - upita inspektor.

- Pogadate.

- Trebalo je da pogodim i nešto drugo. Tako je logično bilo da ćete ići kod Dejvida.

- Niste zakasnili. U stvari, treba da požurite, jer je bilo ugovoreno da gangsteri dođu ovde i uzmu novac - završi Lun i spusti slušalicu.

Još jednom upozori Dejvida Marča da treba sve da prizna i mirno čeka pravdu. Zatim iziđe.

Žurio se. Nije primetio, da je dok je još išao ka automobilu, jedan čovek ušao u zgradu.

Dejvid Marč je zurio u nepoznatog čoveka, koji je držao revolver s prigušivačem u rukama.

- Gde je novac? - upita nepoznati.

Marč pokaza prema barskom ormanu. Nepoznati brzo nađe torbu i pogleda sadržinu. Zadovoljno se isceri i podiže revolver. Užasnuti Marč je zurio u cev. Prvi hitac ga pogodi u stomak i on se zgrči. Kuršumi mu izrešetaše glavu i povijena leđa.

U tom trenutku su policajci trčali uz stepenište. Inspektor Hardvik je javio najbližim patrolama, ali i one su stigle kasno da presretnu Luna. Kasno su stigle i da spasu Dejvida Marča.

Ubica im je uleteo pravo u šake. Kasno je primetio policajce i dockan posegao za oružjem. Gumena palica po potiljku ga je smirila.

Osvestio se s lisicama na rukama.

Prelazeći Ist River brodićem stalne pruge, Samjuel Makferson je razmišljao o svom zadatku. Znao je da se dostavljač smrti, »profesor« mučkog ubistva, zove SteMi Majbridž i da je to džin samo pola inča niži od šest i po stopa. Tamnokestenjastu i gustu kosu je delio na levoj strani glave i glatko je češljao, tako da mu jedan pramen

natkriljuje desnu stranu čela i dolazi do uha. Norman Filiber ga je opisao kao lepog mondena, koji rado oblači somotski sako svetle mišije boje i kockasto išarane pantalone. U džepčiću sakoa nosi crnu čipkanu maramicu. Taj gorostas je mogao da ubije malo slabijeg čoveka samo jednim udarcem pesnice.

Žrtva je trebalo da bude šezdesetogodišnji rentijer Džordž Vilijams. Bio je to čovek širokog, modrim žilicama izbrazdanog lica. Nosio je naočari za kratkovidost, koje su imale masivne tamne okvire. Uvek je išao gologlav, iako mu je paperjasta proseda kosica bila toliko proređena, da se videla samo iz blizine. Uvek je nosio leptir-mašnu modre boje i s upadljivom crvenom šarom po sredini. Sivo prugasto odelo kao da godinama nije menjao, ili je uvek kupovao istu tkaninu.

Vilijams je bio bogati rentijer, čijih se dvadeset i šest kuća za stanovanje i sa ponekim trgovačkim lokalom nalazilo u predgrađu Port Moris. Svakoga dana je Vilijams obilazio po nekoliko kuća. Izdavao je stanove, opominjao za neplaćene zakupnine i odlučivao o najškrtijim opravkama. Njegova gotovina se cenila na pola miliona dolara, a kuće su vredele još skoro toliko.

Vilijams je imao ženu Rašel, crvenokosu lepoticu snažnog tela i neobuzdanog temperamenta. Najčešće se oblačila u tanki crveni pulover i tesne crne pantalone.

- Džordž Vilijams je tačan kao sat. U jedanaest sati izlazi iz kuće na samoj obali Harlem Rivera i pešice obilazi kuće - govorio je Norman Filiber. - Majbridž će ga sačekati u jednoj od tih kuća. Lupiće ga po golom temenu i baciti niz neko stepenište. Sve će izgledati kao nesrećan slučaj.

Francuz je objasnio i razlog. Pravi mladi Apolon, mladić izuzetne lepote Patrik Okam, za kim luduju desetine žena i devojaka, postao je ljubavnik Rašel Vilijams, koja je od svog muža mlađa punih dvadeset i pet godina. »Pedagog« Bank Hadžing nije imao težak

posao da joj usadi ideju o lakom nestanku starog i škrtog muža.

Makferson stiže do kuće na Harlem Riveru i pogleda na sat. Trebalo je da čeka još pola sata Razmišljao je šta da uradi. Bilo je lako moguće da u zgradurinama izgubi svog štićenika i da ne spreči ubistvo. Zato se odluči. Pripremi policijsku kartu uzetu iz uniforme u Filiberovoj kući. Sada je mogla da mu bude od koristi.

On pride vratima kuće i pozvoni. Vilijamsovi nisu držali stalnu poslugu. Možda to nije želela ni sama Rašel, jer je svakog dana tako bila slobodna od jedanaest do četrnaest časova, kad je Džordž odlazio za rentijerskim poslom. Vrata mu je otvorila sama Rašel. Bila je baš u svojim tesnim crnim pantalonama i crvenom džemperu, koji je imao široka okca pletiva.

Odmerila je Makfersona.

- Šta želite? - upita oslonivši se na dovratk.

- Sad više ni sam ne znam. Hiljadu mi divnih morskih sirena, možda sad želim nešto sasvim drugo... Ipak, moram reći. Došao sam kod vašeg muža zbog jedne kuće - odgovori Makferson ne skrivajući svoje oduševljenje svim onim što se zvalo Rašel Vilijams.

- On je u svojoj sobi za rad. Odvešću vas - reče Rašel i samo malo se uvi da propusti širokog mornara.

Provlačeći se između nje i dovratka, Samjuel oseti čvrstinu njenog tela. On zastade i okrenu se prema njoj.

- Smem li nešto da vas upitam? - reče uzdahnuvši.

- Pitajte - reče Rašel i vragolasto se osmehnu.

- Nećete se naljutiti, pa makar šta pitao?

- Možda neću... Dobro, neću se ljutiti.

- Vaše pantalone... Kako ih oblačite, preklinjem vas kopnom i morem? Upotrebljavate li kašiku za oblačenje cipela?

- Možda pogrešno pitate... - smejala se Rašel. - Zar niste mislili kako ih skidam?

- Mislio sam ono prvo, a zamišljao drugo - odvrati Makferson.

- Vi ste čudan svat. Niste baš mladi za takva pitanja, ali imam utisak da ste snažni i za tuđe sličnih - dvosmisleno reče žena.

- Kad vidim nešto slično vama, osetim kao da sam pravi morski talas. Mislim da bih vas držao i na dlanu.

- Ne hvalite se! Imam što četrdeset funti.

Makferson ispruži ruku i zagleda dlan. Spusti ga niže i reče:

- Sedite!

Mlada žena se zakikota i stade ukoso. Oprezno je sedala na dlan. Ali kad oseti da je oslonac čvrst, ona se sasvim navali na čvornovatu Makfersonovu šaku. On podiže ruku i Rašel se poplaši, pa mu se svali u naručje.

- Oh, mislim da se niste hvalili - reče zatim i iskrenu glavu. - Možda ćete nekad tražiti mog muža i posle jedanaest sati. On tada obično nije ovde.

Ne dade Makfersonu da nastavi razgovor, nego požuri pred njim, njišući kukovima.

- Ovde pokucajte. Muž je unutra - reče zatim i odnjiha se dalje hodnikom.

Makferson ude i ugleda starca, koji ukloni naočari za čitanje da bi bolje video gosta.

- Pst! imam malu tajnu za vas - šapnu Makferson i izvadi policijsku kartu.

Pokaza je Džordžu Viliijamsu i sede sasvim blizu njega.

- Ja vas ne razumem. Kakva je to tajna? - upita domaćin tiho.

- Vas treba neko da ubije. Da li ste raspoloženi za takav doživljaj? - šapnu Makferson.

- Je li to šala, ili mi stvarno pretila neka opasnost?

- Šaljivo jeste, ali ne verujem da vi volite takve šale. Neki grubijan treba da vas sačeka, lupne po potiljku i

baci niz stepenice. Izgledaće kao da ste se okliznuli i pali na teme.

- Pa zašto ga ne uhapsite? - upita Vilijams i vidno poblede. Modre žilice po smežuranom licu mu se još više istakoše.

- To je malo teža stvar. Ne znamo gde je taj momak sada. Vi ćete obići nekoliko kuća, a on čeka u jednoj od njih. Možda će vas pratiti, možda posmatrati odnekud... Hiljadu prokletih mogućnosti!

- Onda neću ići nikud!

- Nikad više? Zatvorićete se ovde, postaviti malo bodljikave žice, nekoliko bunkera i koji mitraljez. zar ne?

- Pa to je nemoguće... Vi me zavitalavate!

- Nimalo! Ja sam zadužen da spasem dragog gospodina Džorža Vilijamsa. Treba da mu zaštitim lobanju i kičmu. Tu malenkost sam, eto, ja uzeo na sebe.

- Ništa ne shvatam.

- Reci ću vam. Imate li kakvog pića ovde u sobi?

- Imam bocu viskija.

- Dajte je ovamo.

Vilijams posluša i upita:

- Treba li i čašica?

- Sigurno! Dve čašice!

Vilijams uze i čašice iz malog bifea. Makferson usu sebi punu čašu, domaćinu pola. Popi i dodade još za jedan prst pica. Zatim izvadi tri dolara.

- Ovo je jeftiniji viski. Mislim da boca staje tri dolara i deset centi. Ovih deset centi vi čašćavate, a ostalo plaća policijska blagajna. Sada lepo prospite sav viski. Zatim glumite pijanog čoveka. Ja sam takođe pijan - objasni mornar

- Da prospem viski?! Vi niste normalni! - protestovao je Vilijams.

- Mi smo pijani. Znači, popili smo viski. Onda ga prolijte u kupatilu i počnimo igru - mirno naloži Makferson.

Vilijams pogleda ona tri dolara i gurnu ih u džep, a onda odnese viski i vrati se sa praznom bocom.

- Sada ćemo da pozovemo vašu ženu. Recite da sam vaš stari prijatelj. Hvatali smo leptirove i lovili ribe - reče mornar.

- Kakve ribe i leptirove? Ja vas tek danas vidim!

- Uh! - jeknu mornar. - Dobro, ovako će ići lakše. Plaćam vam deset dolara da pred svojom ženom i celim svetom igrate ulogu pijanca. Ja ću činiti isto bez i jednog centa. Tako ćemo obići vaše kuće i sve će biti u redu. Pristajete li?

Makferson je držao deset dolara u ruci i pružao ih škrtom bogatašu. Ovaj ih brzo zgrabi i oduševljeno šapnu:

- Pristajem! Za deset dolara vredi se pomučiti!

- Pazite sada! Platilo sam i od ovog trenutka vaša žena i svako drugo lice mora da nas smatra pijanima. U svakom drugom slučaju vratićete mi i tih deset i ona tri dolara. Čuvajte se da me ne razočarate - zaključio Makferson. obrisa znoj s lica i popi ostatak viskija.

Vilijams otvori vrata i počeo da doziva ženu. Trudio se da mu glas zvuči pijano. Ona dotrča. Osmotri muža i Makfersona, a zatim praznu bocu viskija.

- Dušo... ja i moj prijatelj... Oh. što smo lovili nekad leptirove!... A tek ribe!... Upoznaj ga, divan je! - mrmljao je stari bogataš, pridržavajući se za orman s knjigama.

Sada je za deset dolara umeo da igra kako treba.

- Ti si pijan?! Pa, nikad ne piješ. Nisi pričao ni o svom prijatelju. Šta je to s tobom? - pitala je Rašel Vilijams i sumnjičavo gledala mornara.

Makferson joj namignu i pokuša da ustane, ali se svali natrag u fotelju.

- Gospodo... Kad bi mi neko pomogao da ustanem... Posle bih ja čvrsto stajao... Na časnu reč, mogao bih da stojim, i da idem, i da plivam. Samo da

ustanem... Čak bih mogao da pomognem da se isključi kašika za obuvanje cipela - zanovetao je Makferson.

- Draga, mi idemo! Ja i moj drug iz detinjstva idemo da mu pokažem svoje kuće širom Port Morisa... Videće ih sve!... Mi ćemo još jednom loviti ribe!... Živeo moj prijatelj Sardžins!... - benavio je dalje Vilijams.

Oni krenuše k vratima pored zapanjene Rašel. Makferson je uštinu za bedra i ona lako ciknu.

- Šta se dogodilo? - upita Vilijams.

- Oh, bože Neptune!... Kakvi brodovi plove po ovom zalivu! Napred dragi Džordže! - zaglušivao ga je Makferson.

Rašel se zakikota i odmahnu rukom.

- Slomili vrat, dao svemogući bog! - doviknu ona za njima.

Njih dvojica iziđoše tačno u jedanaest sati. Batrgali su se ulicama, zastajali, pridržavali jedan drugoga i išli dalje. Makfersonu je izgledalo da je tmurni, jednolični i prazni život škrtog bogataša bio razlog što se sada Vilijams oduševio ovom igrom.

- Da mi nešto stvarno popijemo - predloži Makferson.

- Ne branim - pristade Vilijams.

Svratiše u bife, ali malo kasnije zaključiše da ne bi bilo dobro ako bi posetili još koji takav ćumez. Pola sata od početka šetnje ulicama Port Morisa, Makferson je bio prilično razveseljen, a Vilijams pijan. Obiđoše jednu kuću i Vilijams se zadovolji da ženama dvojice stanara pripreti zbog neplaćene kirije.

U drugoj i trećoj kući obiđoše prazne stanove. Kad su prilazili četvrtoj kući Makferson primeti krupnog gangstera. Ovaj se šetao drugom stranom ulice iz pravca kojim su i oni došli. Dakle, možda ih je pratio već dugo.

Njih dvojica su se smejali. Svratiše na još po jedno piće. Sad se već i Vilijams odlučio da sam plati. Kad

produžiše, Makferson s zebnjom primeti da Vilijams jedva ide. Morao je da ga pridržava.

Uđoše u veliku sivu kuću, po kojoj se i spolja i iznutra nahvatala čađ. Peli su se uskim spoljnim stepeništem. Makferson začu korake za sobom, ali se nije okrenuo.

Znao je: to dolazi ubica, »profesor« Stenli Majbridž.

Uđoše u uski i iskrzani stari hol. Počeše se peti uz stepenište i na trećem spratu zastadoše.

- Da malo sednemo... Cela kuća mi se okreće oko glave - reče Makferson.

- Meni je zlo... To piće... Fuj! Osam dolara sam stucao... - žalio se Vilijams.

Za njima su se čuli brzi koraci, pod kojim su cvileli stepenici. Oni sedoše i tek tada videše Majbridža.

Vilijams nije ništa slutio i beše zaboravio da očekuju napad.

Propustiše nepoznatog i ne okrećući se za njim. Samo je Makferson osluškivao. Oseti da se nepoznati zaustavlja iznad njih. Zato učini pokret kao da će leći na leđa. Napadač je držao zamahnutu ruku u kojoj se nalazila kratka olovna cev. Bio je zamahnuo prema Vilijamsovoj glavi.

Makfersonovo telo se odbaci kao iz katapulte. On zgrabi napadačevu ruku i trgnu je napred. Kostí snažne ubičine ruke škljocnuše i izmestiše se iz zglobova, a telo polete preko Makfersona i tresnu tri jarde niže na odmoriste. Makferson se baci na njega odozgo, kao plivač u vodu.

Majbridž riknu od bola i ljutine, ali se izvi i pokuša da ustane. Njegova duga leva ruka polete prema Makfersonu i pogodi ga u vilicu. Mornar pokleknu kao da ga je udarila mazga.

- Bravo momče! Ti umeš da udaraš! Dođi kitova repino! Daj da te čiča Samjuel pogladi po perajima! - gundao je Makferson, izmenjujući udarce s džinom.

Namerno nije hteo da ga sasvim smlati. Malo borbe ga je razgaljivalo, a nije mogao da se odrekne ovakvog uživanja, jer je napadač krenuo s leđa. Ništa odvratnije nije bilo od napada s leđa bar tako je uvek osećao Samjuel Makferson.

- Ubiću te, pijana njuško! - zapreti Majbridž grčeći lice zbog bola u iščašenoj i nemoćnoj desnici.

- Nedužnog si me napao, ribo bez krljušti! Ne smeš da me udaraš - izazivao je Makferson kao da hoće da prekine borbu.

Vilijams je odozgo zurio u njih dvojicu. A kad krv obli lepotanovo lice i on ispljunu krv, Vilijams okrenu glavu. Ne izdrža i nagnu se na ogradu stepeništa. Povraćao je ječeći.

Za to vreme Majbridž je začuđeno zurio u Makfersona. Samo jednom je uspeo da ga udari, a sve ostalo je bilo očajno jurišanje u prazno. Ali mornarevi udarci su pogađali cepajući čas napadačevu arkadu, čas pune i lepe usne, a čas nos i jagodice.

Džin pokušava da se bori udarcima nogu, ali ga mornar dva puta na isti način poduhvati, jer borbu nogama je učio na brodovima i među mornarima. Bila je to posebna disciplina mornarskih borbi, koju su nekad negovali i razvili gusari širom svih mora i okeana.

- Za ovo ću ti oderati kožu, bivolja glavo! - opsova gangster.

- Jadna moja koža! Preklinjem te, da mi je ostaviš nepovređenu. Ja sam retka ptica i biću ispunjen za muzej znamenitih figura. Hajde, kitov repe, hajde! Samo još malo zabave! - izaziva ga je Makferson, puštajući gangstera da ustane i ponovo nasrne.

Dok je njihova borba trajala, stepenište iznad i ispod njih se okiti stanarima, koje je privukla urnebesna borba.

Gangster je bio na nogama i sada se uvijao u uglu odmorišta. Onesposobljen, desnom rukom nije mogao da potrgne revolver ispod levog pazuha, pa je skriveno pokušavao da to učini levom. Makferson ugleda oružje u njegovoj ruci i morade naglo da udari. Izmahnu pesnicom i spusti je kao malj na protivnikov potiljak.

- Šta mu bi odjednom? - upita Makferson i kleće uz onesvešćenog.

Brzo mu gurnu revolver nazad u kuburu, a zatim pozva Vilijamsa.

- Hajde da ga izvedemo dole na čist vazduh!

Jedan snažan mladić preduhitri Vilijamsa.

- Pušio sam gore uz ogradu stepeništa i video sam početak. To je bila prava borba - reče on oduševljeno. - Ja ću vam pomoći.

- Vi ostali se razidite! Ja sam iz policije - reče Makferson i pokaza policijsku kartu.

Mahao je njome ispred radoznalaca, koji su bili prišli bliže.

- Hoće li da vam pomognemo? - upitaše još dva čoveka.

- Bravo, gospodo! Pomozite da ovog deliju batinaša izvedemo do taksija - odvrati Makferson.

Poduhvatiše gangstera i povukoše ga niz stepenište. On je bio u polusvesti i pomalo se otimao, a mnogo jaukao od bola u desnoj ruci za koju su ga držali mladić i još jedan čovek.

- Siromah, krvari iz nosa i usta. Moram ga obrisati - reče Makferson.

I on je imao maramicu s gasnom pumpicom i pritisnu je na gangsterovo lice. Ovaj se smiri. Pored grupom je već bio jedan mršavi čovečuljak i uspeo da zaustavi jedan taksi.

Gurnuše gangstera u taksi, a Makferson pokaza policijsku kartu. Odmah zatim gurnu vozaču u ruke deset dolara i naredi:

- K najbližoj policijskoj stanici!
- A ja? Šta ću ja sada? - pitao je Vilijams.
- Dođi i ti ovamo - odluči mornar.

Taksi krenu baš u momentu kad je iza ugla dolazio jedan policajac.

- Ovaj orijaš je gangster - pričao je Makferson vozaču taksija. - Evo vam još deset dolara za uslugu. Predajte policiji jer je pokušao da ubije gospodina Vilijamsa. Ja moram hitno da uradim još nešto, pa ću doći pre nego što ga smeste iza rešetaka.

- Zar nećete i vi u stanicu? To je u sledećoj ulici - reče vozač.

- Zaustavite. Ja ću već stići za vama. Treba da se javim centrali - odgovori Makferson.

Taksi stade, a Makferson iziđe. Mahnu rukom zbunjenom Vilijamsu, a zatim požuri prema telefonu. Pozva najbližu policijsku stanicu i javi da dovode gangstera, dostavljača smrti.

- Obavestite inspektora Hardvika, jer je to njegov poznanik - zaključio i spusti slušalicu.

Pogleda na sat i zaključio da je bilo dosta posla. Mrmljao je zadovoljno samom sebi:

- Zaslužio sam komad mesa. Dobro parče bifteka će mi omekšati vilicu. Onaj momak udara kao mazga kopitom.

Klatio se mornarskim korakom prema restoranu »Fleming rezervat«, gde se goveđi biftek prodavao kao meso pravog bufala, u ambijentu dvorane okićene indijanskim kopljima i strelama, slikama slavnih kauboja i starim puškama za lov na bizone. Ovamo je moglo da se uđe podvriskujući i pevajući.

Pre nekoliko meseci Makferson je otkrio ovaj restoran kod Krouton parka. Sada ga se setio i samo se zadovoljno smešio.

Vlasnik restorana prepoznađe izvrsnog gosta, koji je dolazio samo jednom, ali je za ručak potrošio i

poklonio punih pedeset dolara. Zato mu pode u susret.

- Dobro nam došli! - pozdravi ga. - Služiće vas dva najbolja i najdraža momka.

- Nadam se da od tog bizona nije prodana tona putera i vagon sira. Je li istina da se može dobiti pravi volujski biftek? - šalio se Makferson

Vlasnik restorana namignu i klimnu glavom, a zatim šapnu:

- Ovaj »bizon« je bio mlad i sasvim dobar junac.

- Tako valja! Neka bude jedno tri kilograma bifteka i šta treba uz pravi ručak - odvrati Makferson i zauze što u jednom uglu.

Razmišljao je o svom zaplenjenom brodu i od tuge odluči da popije bocu vina i popuši najskuplju cigaru koju je kupio posle slučajnog plena u gangsterskoj torbi. Na svoje žaljenje otkri da je u borbi cigara naprsla. Brižljivo ju je krpio vlažeći jezikom listove duvana.

VIII

Inspektor Mark se nalazio u centru haosa. Rastrzali su ga tako nemilosrdno da je bio na ivici snage.

Pretio mu je potpuni slom živaca. Godinama nije bilo uhapšeno toliko gangstera, a sada mnogi čudno brzo priznaju. Čak i naručioci ubistava, kakav je bio Djevid Marč, ispovedali su se kao pobožne bake.

Stotine agenata Federalnog istražnog biroa sjurilo se na inspektora, uhapšene zločince i svedoke. Oni su pravili takvu zbrku da se moglo vrištati od jada. među agentima i funkcionerima FBI bilo je birokrata koji su bili »nasledni« policajci. Sinovi nekada važnih federalnih policajaca, postajali su brzo posle školovanja važni funkcioneri. Svakoga od njih je mogao da išamara malo okretniji mangup. Oni su zato sobom vodili grube momke, koji se nisu mnogo razlikovali od gangstera, kad se radilo o metodima i moralu. Bilo je očito da među njima ima i poneki gangsterski doušnik.

Na inspektora i njujoršku policiju jurnuli su advokati uhapšenih. Pljuštale su velike kaucije i tražilo se puštanje iz zatvora. Inspektoru je možda najteže bilo da se odupre advokatu Bermisenu, koji je zahtevao hitno puštanje detektiva Evansa i Viki Dulitl. Advokat je podbadao i štampu, koja je čerečila inspektora optužbama da je uporniji u hapšenju onih koji se bore protivu gangstera, nego u hvatanju samih zločinaca. Morao je da povuče optužbe i detektiv je sa Viki izišao napolje. A zauzvrat je novinarima napričao hrpu podataka i činjenica o A.D. za ubistva.

Novinari su bili posebna vrsta mučitelja. Hteli su sve da znaju i vide. Stizali su na mesta zločina i hapšenja u isti trenutak kad i policija, a nekad i brže. To bi se još i trpelo da nisu perima bockali i parali kožu FBI i policije. Samo članak izvesnog Perija Brajana, koji su objavile mnoge agencije i prenela tri velika lista, mogao je da natera inspektora i mnoge policajce u bes i plač od srca.

»*VELIKA LEKCIJA NJUJORŠKOJ POLICIJI* - pisalo je u naslovima članka. *LUN, KRALJ PONOĆI, ZGRABIO ZA GRLO ZLOGLASNO DRUŠTVO ZA UBISTVA - UŽASNUTI ZLOČINCI DOLAZE I ISPOVEDAJU SE POLICIJI - FBI I POLICIJSKE SNAGE SRUČILE SE U METEŽ, A STVARNE USPEHE POSTIŽE SAMO LUN, ČOVEK VAN ZAKONA, KOGA POLICIJA ZAJEDLJIVO I UPORNO GONI.*«

Ispod velikog naslova i krupnih podnaslova pisalo je o agoniji gangstera i njihovog A.D. za ubistva, iznošeni su podaci o sprečavanju njihovih zločina i mogućnostima da se gangsteri dotuku.

To bi sve policija i FBI nekako i trpeli da ih nije pogađala najljuća strela komentara uz taj članak. Tamo je, između ostalog, pisalo:

»... *I posle svega FBI i policija nisu povukli poternice protivu Donalda Sikerta, Džejn Vitington i Samjuela Makfersona. Čak ima mnogo znakova da su naučnici i njihov hrabri mornar progonjeni s više upornosti i snaga*

nego što je upućeno protivu najužasnije bande veka, bande A. D. za ubistva.

U takvoj nepravednoj hajci, Lun mora da vodi bitku s ogromnom gangsterskom bandom. Zašto policija čini sve to? Zašto ne pokuša da sarađuje s Lunom? Zašto mu ne zahvali na neprocenjivoj pomoći? Je li to sujeta, profesionalizam iskrivljen do odvratnosti, zavidljivost i suparništvo? Ili je to nešto još mnogo gore? Ne bismo se usudili da tvrdimo da je to smišljena pomoć policije gangsterima, jer bi to bilo do te mere užasno, da čoveku nestaje snage da poveruje. Ostaje da se još po što puta pitamo. zašto progone Luna? Zašto?!..«

I nehotično se u dušama mnogih policajaca rađala mržnja prema Lunu. Mnogi su više maštali o tome da njega zgrabe, ili pogledaju preko cevi svojih revolvera. nego o hvatanju gangsterskih mnogostrukih ubica. To je bio fenomen iznikao iz svega onog što je i rodilo moć gangstera.

Samo poneki policajac, u kome je ostalo običnog ljudskog poštenja, dovoljno da prevaziđe profesionalnu deformaciju, počinjao je da simpatise Luna i njegovu mladu družinu. Jedan od tih bio je i narednik Rip Valton, dobroćudni džin u modroj uniformi.

Za razliku od obe vrste, inspektor Mark Hardvik nije imao nikakav stav. Divo se Lunu, malo mu zavideo i dosta se ljutio na njega, ali nije smatrao da treba ulagati napore da se Lun uhapsi. To su mu i prebacivali starešine. Mnogo se pričalo o tome zašto je policija zakasnila kod Marčovih i Vilijamsovih. Naročito se ceo aparat okomio na slučaj u kući gangstera Normana Filibera. Novinari su dosipali ulje na vatru pišući:

»... Lun je hvatao gangstere, spasavao živote otetih i branio se od policije... Uspeo je jedno, drugo i treće.«

»... Više koristi u zaštiti građana od zločinaca postigao je sam Lun sa Džejn i Makfersonom nego najmanje tri policijske brigade i trideset stanica.«

Ipak, inspektor Mark Hardvik je uspevao trezveno da misli. Tražio je odluku svih faktora, koja bi glasila: sve snage na hapšenje i uništenje A.D. za ubistva i nikakvih planova o hvatanju Donalda Sikerta. Znao je da time izlazi na ivicu ponora, ali se nije uplašio.

I toga jutra, posle burnog dana i neprospavane noći zbog hapšenja Majbridža, Lajta, i tuceta »mamaca«, kao melem stiže jedna pošiljka. Bile su to magnetofonske trake i pismo od Luna. Inspektor se zatvorio u svoj biro i slušao je prvo podatke izgovorene Lunovim glasom. Bile su to rečenice nabijene podacima, mislima i logičnim zaključcima. Neupadljivo sročeni saveti i sugestije mogle su da budu prihvatljive čak i za sujetnog policajca.

Zatim je sledio iskaz gangstera Normana Filibera. Inspektor je vraćao traku da bi ponovo čuo Filiberovo mišljenje o tome šta će se dogoditi:

»Oba krila A.D. će sada dejstvovati. Ja ne znam kako i ko će to činiti, jer poznajem samo njujorški deo organizacije. Ali oni neće sedeti skrštenih ruku. Sjuriće se ovamo da prekinu lanac hapšenja, svedočenja i proboja u svoje tajne...«

- Ima znakova da su se već sručili - glasno reče inspektor sam sebi.

On je imao razloga da to kaže. Nađena su tela ubijenih devojaka. Bile su to prijateljice Normana Filibera, neka upadljivo lepa Italijanka Klara Navoni i »mamac« Laura Farli. Policija je u Mijamiju nadzirala Sandru Česters, »mamac« za poginulog Grina, ali ona se posle dva dana utopila u moru. Izvadili su njeno telo obeleženo znacima borbe. Neko ju je gnjuranjem i odvuкао pod vodu.

Nađen je mrtav, od trovanja alkoholom, izvesni Leon Sentijeri. Bilo je znakova da je nasilno nalivan jakim alkoholom i gušen alkoholnim parama dok je ležao bez svesti. Filiber ga je pominjao kao jednog od muških »mamaca«.

Nađen je mrtav Bak Hadžins. Pregazila su ga neka kola na samom kraju Berger Pomta, gde mu je bio stan, ali krivac je nestao. Hadžins je po Filiberovom pričanju bio jedan od najboljih »pedagoga«. Vitak i prijatnog izgleda, s lulom u zubima i osmehom oko nje, »pedagog« je lako, vešto i brzo sticao poverenje odabranih žrtava A.D. za ubistva.

Vrhunac svega bila je vest da se u ćeliji ubio »komandos« Al Klajp. On je udaranjem glave o zid razbio sebi lobanju. Odmah se šaputalo da je to skoro neizvodljivo samoubistvo i da je verovatnije posredstvo kakvog gangsterskog poverenika među čuvarima zatvora. Još jedna usta svedoka su bila zatvorena.

- Treba samo hapsiti! Hapsiti sve sumnjive i pomenute u podacima koje imamo. Treba zgrabiti svedoke i čuvati ih za najveći rasplet - govorio je inspektor Hardvik.

Ali čitave horde advokata, zatim skrivanja i bekstva, mrsili su takav plan. Uzbuna u gangsterskoj organizaciji bila je potpuna.

A.D. za ubistva se branilo.

»Branite se energično! Dolazim s novim, pravim momcima!«

To je bila poruka s potpisom »Bos«. Dakle, King Harigen se odlučio na nemilosrdnu bitku. Carstvo je moralo da se brani i odbrani.

S tom porukom pred sobom sedeli su zajedno Rodžer Elson i Bazil Fiero. Bili su tajnom stanu na uskom poluostrvu Bokvej bič. Pred njima je bila obala Atlantika, iza njih železnička stanica, a iza ove mnogobrojno ostrvlje zaliva Jamajke, što se svojim sivim i prljavim vodama uvukao tu pod Long Ajlend, najveći deo Njujorka.

Uvek nasmešeni Bazil Fiero sada je opustio usne, a glavni »mislilac« i direktor A.D za ubistva Rodžer Elson, ništa nije mogao da smisli. Nije se radilo o akcijama. To

je sve već bio »smislio«. Svedoci su bili ubijani, tragovi uništavani, mogući dalji prodori policije osujećivani. Nešto drugo Elson nije mogao da »smisli«.

- Treba da se odlučimo - govorio je Elson. - Filiber je u rukama onog čudovišta. Lunu on neće ništa moci da sakrije. A to znači da smo nas dvojica na nišanu. Policija nas već traži.

- Uzmimo advokate i branimo se - odvrati Bazil Fiero. - Filiberove priče nisu dokazi. Niko neće moći da dokaže našu krivicu. Niko i ne zna za nas, sem Filibera. Nema dokaza! To smo pretresli po što puta.

- Ne zavlaci glavu u pesak, kao noj! Ti znaš o čemu ja govorim, a pričaš nešto sasvim drugo! - ljutio se Elson.

Sada mu bela maska nije bila potrebna, bio je bled u licu, kao da mu je neko iscedio svaku kap krvi. Samo su mu oči zlokobno svetlucale iza tamnih okvira naočara.

- Hm! Reci otvoreno na šta misliš - reče Fiero.

- Tako? Nećeš sam da kažeš? E, pa da ti baš i ispričam, ako tvoj mozak ne može to da svari - jetko odvrati Bleda Maska. - Bos dolazi s momcima. Znaš li šta to znači?

- On će pomoći da se stvari srede - odgovori Fiero i prvi put se osmehnu, ali cinično i nervozno.

- A znaš li kako?

- Hm! Mislim da ne znam sve... Ponešto slutim.

- Šta slutiš?

- Pogodi.

- Slutiš da će zaštititi nas lično. A to znači?

- Uh! Prekini i ne muči me tim natezanjem. Znam da ćemo nestati zauvek. Pali smo na ispitu. Provalili su naš deo organizacije i Bos nam neće predložiti samoubistvo. On to radi brže i jednostavnije - izreče Fiero.

- Bravo, čoveče! Bravo! Sad govoriš kako treba. To isto i ja mislim. Ja znam da će nas staviti »na led« nekoliko dana dok ne predamo račune, novac,

neotkrivene delove organizacije i sve što držimo u rukama. A onda? Zna se šta onda! - grozničavo se složi Rodžer Elson.

- Rubikon je pređen! - uzviknu Italijan.

- Ko je pređen? - zbuni se Elson.

- To je jedna naša poslovice. Rubikon je antičko ime za rečicu Fjumičino. Imperator Cezar ju je prešao počinjući borbu protiv Pompeja i Senata. Kad se nešto sudbonosno odluči i započne, kaže se: »Rubikon je pređen« - objasni Fiero.

- Idite do đavola vi mudraci iz starog sveta! - ljutito reče Elson »mislilac«.

- Znači, nećeš da pređemo Rubikon? - opet pokuša da se osmehne Fiero.

- Rekao sam ti da ideš do đavola! Prelazimo i Rubikon i Hadson! Ja hoću da živim! - viknu Elson.

- Hoćeš li da živiš u savezu sa mnom, ili da se spasavamo kako ko zna?

- Lukav si, Rimljanine! Šta je bolje?

- Bolje je zajedno. Mi se znamo. Ja sam shvatio da si ti bio Bela Maska. Dvojica se lakše brane. Prihvataš li?

- Prihvatam!

- Onda treba otići do Horasa. Imamo još grupu specijalnih dostavljača. Tih pet »profesora« ćemo upotrebiti da zbrišu one koji bi možda ponešto mogli o nama da svedoče. Horas Spargo će dati najbolje »pakete« - predloži Flero svoj plan.

- Samo ti znaš gde je Horas Spargo, i ko je to u stvari - dodade Elson.

- To je baš ono što nam odgovara. Bos neće hteti da uništi Spargoa, jer mu taj genije treba. A zaboravio je da se obavesti o pronalazačevom mestu boravka kad smo poslednji put menjali sklonište.

- Kakvo je to mesto?

- Mala radionica za opravke svih električnih uređaja. Iza nje je skladište pretvoreno u radionicu za

sklapanje bombi i paklenih mašina svih vrsta. Spargo sprema i otrove. On je zaista genije.

- Onda k njemu! Otuda ćemo dejstvovati još dva dana, a onda ćemo otputovati - predloži Elson.

- Kuda ćemo otići? - upita Fiero.

- Tajno sam kupio malu farmu kod Holidejsburga u Pensilvaniji. Tamo me znaju pod drugim imenom. Odmaraćemo se nekoliko meseci - objasni Elson.

- Mislim da ideja nije rdava. Imaš li tamo ljudi?

- Tri prava, čvrsta momka. Izabrao sam ih od naše tri stotine. Njih goni policija, a ja sam im obezbedio sklonište. Zadovoljni su i verni. Ne skanjuju se ako nekoga treba ukloniti.

- Dakle, tvoja farma, tvoji momci i tvoje vođstvo. Ja sam uz tebe. Biću ti odan - svečano izgovori Fiero.

- Primam te za ravnopravnog! Još jednom će od nas drhtati Njujork a možda i Čikago - još svečanije izjavi Elson.

- Zaklinjem se na vernost, tebi, Elsone!

- I ja se kunem tebi da nikad neću izneveriti!

Ustadoše i zagriše se. Bilo bi dirljivo ovo zaklinjanje da nije vršeno u ime mnogih izvršenih zločina i onih koje su se nadali da izvrše. Zato je ovo zaklinjanje bilo i jezivo.

Obojica gangstera se i sami naježiše. Bilo je to uzbuđenje spremnosti na borbu na samoodržanje u trenucima smrtno opasnosti.

A njih dvojica su bili svesni te opasnosti.

*

- Elson i Fiero su nestali. Policija ih traži, a ja sam u toku noći uzalud pokušavao da ih pronađem - pričao je Lun sedeći prema Normanu Filiberu.

- To ne sme da se dozvoli! Oni će me ubiti čim to bude moguće. Ubiće me... - nehotično izreče Filiber, a zatim pokuša da popravi grešku: - Nije u pitanju smrt.

Ja želim pravu smrt. Ali oni će mučiti... Užasniji će biti trenuci pre smrti, nego stotruka smrt od kuršuma ili električne stolice.

- Znaš li kako da ih pronađemo. - upita Lun.

- Gde bi mogli da budu?... Postoji stotinu mesta... Možda je jedno najprivlačnije...

- Pokušaj da zaključiš gde mogu da budu.

- U našem poslu je uvek bilo opreznosti... Pomalo smo uhodali jedan drugog. Razumljivo je s obzirom na zavisnost... I ja sam uhodio.

- Elsona i Flera?

- Svakog posebno. Fiero ima sklonište u tajnom stanu na Rokvej Biču. Elson zna to mesto. Možda su tamo.

- Još neka mogućnost?

- Kad je menjano sklonište »majstora« Horasa Spargoa, samo je Elson čuvao tu tajnu. Ali ja sam se obezbeđivao i saznao. To je mala radionica za opravku električnih aparata.

- Ode se nalazi?

- To je na Bergen Biču, prema ostrvu Mil. Stara zgrada u Jedanaestoj ulici.

- Imaš li još kakvu ideju o skrovištima? - pitao je dalje Lun.

- Lisica Elson... Slučajno sam saznao da je on bio nekoliko puta u Holidejsburgu. Saznao sam da pod lažnim imenom tamo ima malu farmu - objasni Filiber.

Pokušavao je da se seti još kakve mogućnosti, ali mu nije uspevalo. Tada ga Lun upita:

- A gde će se smestiti glavni gazda, ako stigne ovamo?

- King Harigan ne odseda nikada na istom mestu. On tajno zakupi sprat nekog hotela, ili neku posebnu kuću. Ponekad odsedne u samom centru grada, gde mu poslovni prijatelji ustupe stanove, ili poslovne zgrade. Do njega ne može da se prodre, jer ga ne okružuju obični

momci. Nijedan Kingov momak nije nikada učestvovao u »poslovima«. Oni su samo verni, dobro plaćeni čuvari. Vuku za sobom po tuce devojaka, koje su takođe u »službi« - pričao je Filiber.

Ćutali su neko vreme, a zatim Lun reče:

- Tražio sam rešenje za tebe, Filiberu. Postoji način, ali je nepodesan. Ti bi ostao živ, ali bi zaboravio da se bio gangster i ubica.

- To bi bilo i jedino prihvatljivo rešenje - odgovori Filiber lukavo.

- Ali to rešenje je blisko ubistvu. Ti bi zaboravio ko si i šta si bio.

- Neka zaboravim!

- Razmisli o svemu. Gubitak pamćenja i potpuna promena ličnosti, možda za tebe neće ni biti život.

- Ne treba da razmišljam.

- Ipak, ostavimo to za sada nerešeno - zaključí Lun.

*

U privatnom avionu za osam putnika leteo je prema Njujorku King Harison. Razmišljao je o svemu i trudio se da učvrsti svoj pokolebani optimizam. Znao je da sada brodovima, vozovima i automobilima ka Njujorku kreće skoro trećina njegove male gangsterske armije. Sve je bilo predviđeno: hoteli za smeštaj, tajne baze, način sporazumevanja, prvi poduhvati, likvidacija mogućih svedoka i krupna novčana podmićivanja.

Ali zbog nečega nije ga napuštao nemir. Nije znao kako da zgrabi Luna, kralja ponoći. Jedan kralj, gospodar zločina, kretao je protivu drugog kralja, gospodara znanja i veštine i sluge pravednosti u njenom najopštijem izrazu.

- Zašto svi ćutite? Makar ti nešto reci, Doroti - obrati se on devojci do sebe.

Bila je to neka vrsta njegove lične sekretarice, ali i ličnost za uveseljavanje. Pevala je s uspehom, a igrala još bolje. Njena tačka striptiza bila je vrhunac te »umetnosti«. Nekakvim čudnim i nerazumljivim okolnostima bili su stvoreni naročiti odnosi između nje i Kinga. Ona je bila njegova ljubavnica, ali je slobodno birala još mnoge svoje ljubavnike. Trebalo je samo da kaže Kingu ko joj se sviđa i on bi joj pomogao. Zauzvrat, Doroti je pripremala mnoge devojke za Kingov harem. Čak im je govorila šta on voli kako treba da ga razonode. Njena pomoć je bila dragocena za robusnog razvratnika.

Sada je ona shvatala da Kingu treba predah, veselje. A avion je leteo sporo preko Ohaja. Trebalo je preći još čitavu Pensilvaniju. Ona otvori ugrađeni muzički ormančić pred sedištima i poreda ploče prvo jedne pesme, a zatim igre, i na kraju striptiz tačke.

Zapevala je, zaigrala između sedišta, vešto držeći takt s proniranjem aviona. Konačno poče da se skida. Pri tome je prelazila s krila na krilo pojedinih momaka iz pratnje, da tačku dovrši u zagrljaju svog Kinga.

Veselje se pretvorilo u nastranu banalnost. Pilot je protestovao zbog gužve, jer je prilično laki avion podrhtavao. On ljutito navuče zavesu na svoj deo kabine, da ne gleda kako svaki od šest izbezumljenih muškaraca hvata po neki deo tela gole igračice, koja se kikotala i vrištala.

Odvratno zločinačko zabavljanje je trajalo sve dok avion nije stigao iznad Mosistauna. Avion je sleteo na Port Čejst, gde su automobili čekali spremni i okruženi pojačanom pratnjom.

Jedan sat kasnije King Harigan je stigao u hotel »Diplomatik«, na Park aveniji.

Hariganovi momci su zauzeli sobe oko Kingove, fotelje u holovima, mesta za osmatranje na parkiralištu i postavili se oko hotela. Tehničari su pregledali sobe, ubacili prislušne aparate kod portira i u telefonsku

centralu. Doroti je delila napojnice, a King se odmarao u svojoj sobi.

*

Za to vreme detektiv Piter Evans i njegova uvek vedra »tетка« Oktavija, mučili su se zbog jednog problema. Kako naći Luna? To je bilo pitanje na koje su tražili odgovor.

A bili su se odlučili na ono najopasnije što su mogli da učine, ali što je moglo da donese najbolje rešenje. Rekli su novinarima, pa ih i zamolili neka to objave, da će se sada odmarati u bruklinskom hotelu »Piramida«. Tu su lako mogli da ih pronađu gangsteri, ali i Lun. Javio se i prijatelj i neprijatelj nepuna tri sata od objavljivanja prvih vesti o detektivu.

Bilo je pet sati posle podne. Telefon je zazvonio i Evans je podigao slušalicu. U istom momentu čula se buka u hodnicima. Neko je vikao:

- Vatra! Gori hotel! Spasavajte se!

Evans je začepio slobodno uho rukom, a na drugo je pritisnuo slušalicu.

- Ovde Evans! - javi se vičući.

- Halo Piteru! Pozdrav tebi i Oktaviji! Uzgred rečeno, praviš gluposti. Imaš poruku kod »Rome« - govorio je Lun.

- Sasvim sam promašio! Trebalo je da se setim našeg dogovora. Izgledalo mi je sumnjivo ono hapšenje. Nisu li u to umešani tvoji prsti?

- Ni govora! Da požurimo. Odlazi odmah iz tog hotela!

- Kad bih mogao.

- Šta se događa?

- Hotel gori!

- Ceo?

- Spratovi iznad nas i naš.

- Svi spratovi iznad vas?

- Samo dva. Ostala četiri izgleda još ne. Viki je osmotrila s prozora.

- Probijte se gore.

- Kako? Kroz požar?

- Ovlažite ćebad i jurnite. Ubice čekaju dole i oko zgrade. Penjite se gore! - savetovao je Lun.

- A posle?

- Na sam krov. »Piramida« ima oštar vrh, ali i prozore na njemu. Gledam to odavde. Doći će ti pomoć helikopterom - zaključio Lun i veza se prekinu.

Viki je zabrinuto izvirila kroz prozor, a zatim se vrati i sede mirno na svoju fotelju.

- Dobro je što sam došla iz svoje sobe - reče Viki. - Ovde mi je manje dosadno, a treba čekati.

Piter se nasmeja, jer je i on sam pomislio da još treba čekati, dok preostali gosti hotela ne iziđu i dok ubice ne budu i same prinuđene da budu ili na nižim spratovima, ili izvan hotela. Bilo je lako moguće da oni sada čekaju svoju šansu negde u hodniku, ili na stepeništu, jer veruju da će žrtve morati da se spasavaju.

- Dakle, čekaćemo dok se malo jače zadimi - reče Piter.

Sedeli su dalje od zaključanih vrata, jer je to bilo sigurnije u slučaju eksplozije kojom bi napadači mogli da provale vrata. Ali, takvog napada nije bilo. Toplota u sobi je rasla. Napolju su urlale sirene. Čete vatrogasaca su pristizale.

- Krenimo sada - reče Evans i izvuče revolver.

Isto uradi i Oktavija. Jednom rukom je pridržavala malo predugu staromodnu suknju, a u drugoj je držala revolver.

Evans naglo otvori vrata, izbaci mokru ćebad, a zatim se baci napolje. Napadača više nije bilo na spratu. On brzo ogrnu Viki jednim mokrim ćebetom, a drugo stavi preko sebe.

Peli su se stepeništem oko koga su palacali plamenovi. Oko prozora su goreli zastori i zavese. Hodnici su bili puni dima i plamena, ali oni su se probijali. Iako se dim peo uz stepenište, na šestom spratu nije bilo vatre. Na osmom se već lako disalo, jer se dim razređivao i odlazio kroz popucale prozore nižih spratova.

Hotel je bio ispražnjen i oni se nađoše na jedanaestom, najužem spratu, iznad koga se nalazio samo šiljati krov sa antenama i gromobranima.

- Ovde ćemo se smestiti - zaključí Evans kad mu pode za rukom da provali bravu vrata koja su vodila na tavan.

*

Lun je žurio ka aerodromu La Gvardija. Doveze se pred ulaz helikopterske piste i jurnu do dežurnog kompanije.

- Želim hitno jedan helikopter, da nadleti hotel »Piramidu« i spase dva gosta. Plaćam trostruko u interesu lista!

- Vi ste novinar?

- Ujedno i fotoreporter. Među nama, snimci i ekskluzivni intervju za »Njujork tajms« vrede dvesta dolara više od dvostrukih troškova. Požurite! - reče Lun i baci dvesta dolara pred službenika.

- Smem li da računam na dvostruku cenu?

- Računajte. Plaćanje u gotovom - složi se Lun.

- Onda uzlećete za tri minuta! Za mnom! - odvrati dežurni.

I zaista, posle tri minuta helikopter je uzleteo bez prijave kontroli letenja. Vredelo je rizikovati.

- Pa vi nemate kameru?! - začudi se pilot.

- Nije mi potrebna. Moj prijatelj sa krova »Piramide« snima požar, vatrogasce i sve što treba. Snimiće

helikopter i spasavanje jedne hrabre starice. Zatim ćemo imati tu sjajnu kameru - objasni Lun mirno.

Uskoro se nađoše iznad hotela, koji se dimio Piter i Viki se javiše, a Lun spusti lestvice. Bilo je čudno gledati kako se Viki hrabro i brzo penje. Kad se našla u kabini, ona se nagnu i pokušavajući da nadjača huku motora poče da viče:

- Samo odvažno, Piteru! Ne plaši se ide lako!

S ulica oko hotela masa sveta je uzbuđeno gledala ceo poduhvat i odlazak helikoptera.

- Opet ne vidim kameru - reče pilot.

- Možda će ovo učiniti da je zaboravite - reče Lun i na tablu za instrumente, iza jedne ručice, zatače dve dolarske desetice.

- Spustite nas na ledine Kader Grou - reče Lun.

- Nije li bolje na aerodrom? - upita pilot.

- Ovde je novac za vožnju. Tačno pogođena dvostruka cena. Valjda onda imamo pravo da nas spustite gde želimo - odgovori Lun.

On je imao razloga što to želi, jer je postojala mogućnost da ih policija dočeka na aerodromu.

Pilot ih posluša i spusti helikopter uz samo staro groblje, a zatim im mahnu rukom i odlete.

Lun je kazao gde Evans i Viki treba da se sklone, a on ode da uzme kola s parkirališta pred aerodromom. Pri povratku uze i njih dvoje i svi pođoše u sklonište.

IX

Ojačana borbena grupa je bila na okupu. Bilo je i vreme, jer se primicalo veče, vlažno i sparno u večno vlažnom gradu na sastavu reka i okeana.

- Rastrgnuću ih, te proklete kretenel! - vikao je King Harigen u hotelskom apartmanu, pošto je saslušao obaveštenja lukavog »lovca« Urija Herba. - Sva je sreća što si uspeo da saznaš gde je jazbina Horasa Spargoa!

- Na taj posao sam bacio devet najveštijih ljudi. Jedan je ne samo otkrio gde je Spargo, nego i to da budala ponekad »trguje« i za svoj račun - pričao je hladno i polako Uri Herb.

- Šta znači to »i za svoj račun?!« - riknu King.

- Snabdevao je momke iz Koza nostre...

- Udvara se gazdama Mafije?

- Genije se i tu pokazao. Pomalo je radio i za emigrante s Kube i iz Evrope. Poneku bombu, paklenu mašinu, ili mešavinu otrova proturi momak za svoju dušu - smeja se Herb.

- Treba mu skinuti i ono malo olinjale kože sa šugavog trupa. Skalpiraćemo ga po svim propisima - pretio je King Harigen, dohvatajući čašu sa pićem.

Čitali su neko vreme, a zatim se nadneše nad veliku kartu grada i okoline. Uri Herb je izlagao svoj plan sličan hajci na lisice. A on je bio strastveni lovac, bilo da se radilo o lovu na zveri, ili na ljude. Zato ga je Harigen često vodio u Montanu da zajednički priređuju odlaske u lov. Herb je svojim preciznim karabinom pogađao i na dve hiljade metara bez promašaja. Ni u Njujork nije dolazio bez karabina. Na putu osvajanja vlasti u A. D. za ubistva, Herb je uklonio bar pola tuceta Hariganovih suparnika. Zato je uživao Kingovo puno poverenje.

- Dobro, Uri! Fiera i Eisona ćemo naći. Ali šta je s Filiberom? - upita Harigan.

- Njemu nema traga. Po svemu sudeći, on je u rukama onog londonskog vampira Luna. Svojim očima sam video da se taj čudak snalazi u svakom trenutku. Znao sam da će mnoge zastrašiti smrt detektiva Evansa. Sve je bilo odlično isplanirano po principu zadimljavanja lisičje jazbine. Samo je trebalo da ga ščepamo, ali se pojavio helikopter. Odneo mi je Evansa ispred nosa. Bio sam bez karabina, jer su stvar morali da izvedu Stonks i njegovi momci - ispriča »lovac« Herb.

- Plan je bio dobar i nemam šta da ti prebacim. Ako nas dvojica poživimo, detektiv Piter Evans neće dugo. I ona njegova veštica od što godina visiće umesto strašila za ptice - odvrati Harigan.

- Noćas ćemo obaviti sve što se može. Ostaćemo posle Stonks i ja da povežemo konce, a ti možeš da odletiš. Ne volim da si i ti ovde dok ne sredimo stvari s Lunom - nastavi Herb.

- Ja moram da budem ovde, dok ne prestane to užasno masakriranje naših ljudi. Filiber je izdao i treba ga ubiti. Izgubili smo šesnaest ljudi. To je najveći gubitak. Mrtvi, uhvaćeni, mrtvi, uhapšeni, mrtvi... Toliko nismo izgubili ni za svih devet godina - odgovori Harigan igrajući ulogu velikog »gazde«.

- Stonksu sam dao uputstva, i on će večeras očistiti sve oko Spargoa. Ja ću ostati ovde, jer čekam vesti. Svi naši ljudi, njihovi prijatelji i poverenici, tuce detektivskih agencija i naš čovek u policiji; svi tragaju za Lunom. Naći ćemo ga makar se pretvorio u buvu na psećem hrbatu - obećavao je Herb smireno.

- Zaključimo stvar. Spargoa treba izolovati i premestiti u Čikago. Elson i Fiero su sami sebi presudili bežeći. Samo treba izvršiti presudu. Filibera ćemo se dočepati, makar i posle deset godina. Neka naš čovek u policiji pazi, za slučaj da ga Lun izruči. Privremeno ćemo suziti rad i naći nove mamce umesto nestalih. Opet ćemo biti čvrsti - odluči Harigan.

- Nadam se da ćemo sve postići - obeća Herb.

Smeškao se osećajući da će uskoro doći momenat za preuzimanje njujorškog dela A. D. za ubistva. A posle... Čikago inače ima malu organizaciju, jer ostali gospodari podzemlja drže čvrsto stvari u svojim rukama... Harigan sa svojim haremom i budalastim orgijama neće biti smetnja... Posle... posle će on, Uri Herb, držati konce u svojim čvrstim rukama.

Nemirna Viki nije izdržala ni dva sata u skloništu. Otišla je u »Arhiv« i pokupila starice. Poplava novosti, detalja i podataka nalazila se sistematično zabeležena u njenoj beležnici. Sada je to izlagala Lunu, Evansu i Džejn. Makferson je propustio taj trenutak, brinući se oko Filibera.

- Najvažnija novost je to da u hotelu »Diplomatik« u Park aveniji vrvi od Hariganovih momaka. Tamo je i sam King Harigan. Njegov avion čeka na aerodromu Port Čejst. Proverena je i radnjica Horasa Spargoa. Tamo ima novih ljudi - pričala je Oktavija Dulitl, ponosna na svoju malu staračku vojsku, koja se u dugim sukunjama, često klackajući sa štapovima i žmirkajući kroz naočari, borila protiv gangstera.

Lun se smejaio misleći na to da se život ruga ubicama najgore vrste. Njihovom uništenju doprinose uboge, usamljene starice.

- Onda prvo treba raščistiti jazbinu Horasa Spargoa. Skupićemo se kod igrališta Čepši tačno u jedanaest sati. Ja ću s Makfersonom pre toga ići da pogledam avion Kinga Harigana - predloži Lun.

- Protivim se takvom postupku - reče detektiv Evans odlučno. - Postigli smo dovoljno i neću dozvoliti da vas troje i Viki opet srljate u osinje gnezdo. Razdraženi zločinci će ubijati koga stignu. Neka policija nešto uzme na sebe.

Lun je ćutao. Trebalo je vremena da shvati ovaj Piterov zahtev. Nepoverljiv prema policiji, i naviknut da ga ona uvek progoni, Lun nikada nije tražio njenu pomoć. Pa i sada ga je inercija sukoba gonila da deluje samostalno, iako to nije bilo neophodno. On zaista nije imao pravo da četiri drage osobe povede u opasni obračun. Gledao je zabrinutu Džejn i umornu Viki. Posmatrao je staloženog, sigurnog i nepokolebljivog

Pitera Evansa. Da, taj čovek ima pravo. Sada nije bilo potrebno da se preduzima nešto drugo. Piter je bio u pravu.

Lun ustade i pride Piteru iza leđa. Osloni se na njegovo rame i izbliza mu se zagleda u iskrenuto lice.

- Priznajem da si prvi čovek koji mi je dao lekciju. U pravu si, Piteru - reče i potapša ga po ramenu.

Vrati se natrag u svoju fotelju i oseti da se oslobodio jednog tereta. Bila je predupređena moguća nesreća i greška.

- Onda počni, Piteru. Smestićemo Filibera u kola. Odvezi ga k inspektoru Hardviku. Neka policija opkoli Spargoovu jazbinu. Ja ću osmatrati Harigana. Onemogućiću njegovo bekstvo avionom. To neće biti težak posao - zaključi Lun.

Zatim ustade i svi se dadoše na posao. Lun je pripremio Filibera za prve iskaze i priznanja. Stišan, u nekakvom polusnu izazvanom hipnozom, Filiber je slušao bez otpora.

Uskoro automobil napusti sklonište, odnoseći Filibera vezanog i prekrivenih očiju. Za upravljačem je bio Piter Evans.

Nekoliko minuta kasnije iziđe i Lun sa Makfersonom. Džejn i Viki ostadoše da se odmaraju i da budu spremne u slučaju poziva. Nisu se plašile, jer su znale šta treba da se dogodi.

*

Inspektor Mark Hardvik je zurio u crnokosog Francuza, koji je kunjao sputan lisicama. Zatim je gledao snažnog detektiva Pitera Evansa, koji je pričao šta se sve događa i šta bi trebalo da se učini.

- Hoće li on dati pravi iskaz? - upita umorni inspektor Hardvik.

Levo oko mu je podrhtavalo i kapak na njemu se jedva držao, da se ne opusti. Brazde oko njegovih usana

su postale dublje. Visoko čelo i ogoljeno teme su se znojili nekakvim masnim, znojem.

- Treba odmah da ga saslušate, a zatim pripremite opkoljavanje na Bergen Biču - predloži Evans.

- Hoćete li i vi s nama? - upita inspektor pomirljivim glasom.

- Prihvatam ako me pozivate - odgovori Piter Evans.

Inspektor klimnu glavom. Zatim ustade i pozva pomoćnike da otpočnu da saslušavaju Normana Filibera. Trebalo je da se obavesti o svemu i specijalna brigada FBI, kako bi zatražila saglasnost svojih šefova i prikupila ljudstvo. Iako umoran, radio je brzo i tačno.

U dvadeset i dva časa na Bergen Biču je izgledalo sve kao i obično, a u stvari je vrvelo od preobučениh policajaca, policijskih osmatrača i zaseda.

Ali sve do pred ponoć ništa se nije dogodilo.

- Niko ne izlazi, niti dolazi. Trebalo bi da upadnemo - govorio je inspektor Hardvik.

- Treba čekati da vidimo makar neki znak života ovde, jer bi upad u praznu kuću bio samo opomena. Bolje je onda da ostanemo van zasede - protivio se Evans tiho, ali vrlo energično.

I baš tada je počelo. Dva automobila su stigla i iz njih je izišlo sedam momaka. Požurili su prema radionici. Dugo su zvonili i neko im se javio, ali nije hteo da otvori.

Sa druge strane zgrade, iz istočne ulice, policijska kola su javljala da su pristigla još dva automobila i da četiri čoveka zvone na kući kroz čiji hodnik može da se dođe u dvorište, koje se graniči sa Spargoovom radionicom.

- Pustite ih da uđu i sužavajte obruč. Ne smeju izići, ali imajte na umu da će upotrebiti oružje - reče inspektor.

Na ovoj strani se videlo kako ona sedmorica zahtevaju da uđu. Čulo se kako jedan govori:

- Horase, odmah nam otvori. Ti znaš da bi bilo glupo da se protiviš.

Vrata se otvoriše, ali u istom momentu se iznutra čuše pucnji. Mršav čovek užagrenih očiju, obučen u belu košulju, beše otvorio vrata, ali neko je pucao iznutra. Ona sedmorica se razmakoše, a mršavi zatetura napred, pokuša da se uhvati za dovratnik, ali promaši i sruči se na pločnik.

- Ruke uvis! Ovde je policija! Opoljeni ste! - viknu narednik Valton u megafon.

Gangsteri se okrenuše, a onda pucajući u otvor vrata jurnuše napred. Računali su da se probiju kroz radionicu. Tamo ih dočeka eksplozija nekakve bombe.

Bela Maska, odnosno direktor A. D. za ubistva Rodžer Elson i njegov pomagač Bazil Fiero su se branili. Kad baciše bombu, povukoše se u spremište iza nje. Tamo su dvorišna vrata razbijali napadači iz druge Hariganove grupe.

Elson je unezvereno gledao sanduke s izrađenim paklenim mašinama, ormane s hemikalijama i otrovima, aparate i alat za stvaranje »paketa« smrti.

- Kako se dogodilo da ta svinja Špargo otključa vrata? - upita Bazil Fiero.

- Nisam to očekivao. Ostao sam iza ovih vrata osluškujući ko to s njim razgovara. Otvorio je iznenada - objasni Elson i počeo da puca u ona zadnja vrata.

- Uzaludan vam je otpor! Iziđite! - vikao je neko od napadača.

A tada se u metež ubaci policija. Megafoni su treštali javljajući prisustvo policije i tražeći obustavu vatre. Kroz vrata prednjeg dela radionice zapucaše Stonksovi momci Elson i Fiero se zakloniše iza sanduka. Uspeše da smaknu dvojicu, ali ostali su ih sprečavali da pobegnu.

Na drugoj strani napadači se predadoše policiji, ali opasnost je sada bila još veća, iako se iz prednjeg dela

čuo odziv napadača na zahteve policije:

- Ne pucajte! Izlazimo!

Elson je grozničavo razmišljao.

- Nema izlaza - reče muklo i kašljući od dima.

- Mislim, najbolje bi bilo da se predamo policiji.

Bićemo u sigurnosti makar neko vreme - odgovori Bazil Fiero.

- Vikni onda da se predajemo. Mene guši kašalj. Nešto nas truje ovde - dodade Elson.

Doziv, odgovor, dizanje ruku i škljocanje lisica.

Bio je to kraj obračuna. Tri leša su se sporo hladila u vlažnoj njujorškoj noći. Bilo je tu dovoljno dokaza za to da ovi zločinci sednu na električnu stolicu.

*

Za to vreme Lun i Makferson su se prikradali Hariganovom avionu, koji se nalazio pred hangarom, spreman za uzletanje.

- Stražar je tamo u hangaru - šapnu Makferson.

- Baciću nešto da ga izazovemo napolje - reče Lun i opipa betonsku ploču uz hangar. Nađe komadić betona uz sam limeni zid i baci ga pred vrata. Ali niko se nije pomerao. Njih dvojica pogledaše izvirivši kroz vrata. U dnu hangara je gorela električna lampica. Videlo se kako neko spava na ispresavijanoj ciradi za pokrivanje aviona. Blizu vrata sedeći dremao je stražar. Lun dodirnu Makfersonovo rame dajući mu znak da pazi, a sam tiho, kao senka, nestade iza aviona.

Iz džepa izvadi komad žice o koji su, kao na ogrlici, visile sitne metalne kocke. Ispruži ruke i jedva dohvati glavu elise. Prebaci »ogrlicu« oko »vrata« elise i ona utonu u prostor ležaja.

Odmah zatim se vrati i dade znak Makfersonu da je sve uređeno.

Kad iziđoše s aerodroma, provlačeći se ispod žičane ograde, Makferson upita:

- Šta si učinio tako brzo?

- Pri prvom pokušaju paljenja aviona, elisa će otpasti zbog lake eksplozije. Sabotaža ne može da se primeti bez rastvaranja sklopa - objasni Lun.

Malo kasnije vozili su se prema jugu.

- Voleo bih da vidim Kinga Harigana - reče mornar glasom punim žaljenja, kao da se uželeo tog zločinca. - Dao bih mu da pomiriše moju šaku. Prao sam je skupim sapunom.

- Inače treba da osmotrimo taj luksuzni hotel. Nema razloga da ne posetimo Kinga Harigana - odgovori Lun.

- Napred galije! Neka lepršaju jedra! Gusari su mučili selo, platiće glavama! - pevušio je mornar veselo.

Ulazili su na Manhatan vozeći pravo Park avenijom.

Nije im pošlo za rukom da nađu mesto za parkiranje ni kod hotela, ni u njegovoj blizini. Zato skrenuše Pedeset sedmom ulicom, punom sjajnih draguljarnica i policajaca. Ovde je sve bilo bezbedno i sigurno. Policajci u izlozima draguljarnica, pred njima i u njima... Ovuda su gangsteri mogli mirno da prođu, ali decenijama nisu ni pokušavali da napadnu, iako bi jednim uspešnim pljačkanjem dograbili vrednosti od po nekoliko miliona dolara.

Lun je razmišljao o Njujorku, gradu čije je središte i srce Manhatan, kojim su on i Makferson baš sada prolazili. Nije mogla da se odredi osobenost Njujorka. To je belosvetki grad, preplavljen običajima donetim iz svih kutaka sveta. Ali posmatraču kakav je bio Lun, nije izmicala jedna opšta atmosfera grada i čitavog ovog dela sveta. Sve je bilo isforsirano i površno. Odnekud mu se činilo da je sve krto i spremno da se od pravog zvuka i udarca ruši i mrvi. Čak i najorganizovaniji zločin bio je nekako suv, krt i lomljiv.

Vozili su se Petom avenijom, da posle opet skrenu ka hotelu.

- Osećam nekakvu čudnu zategnutost svega i svačega - izreče Lun suštinu svoje misli.

- Koliko je tu samo policajaca?! Sve je zategnuto kao uže glavnog jedra pod udarcima tajfuna! Prosto se osećam kao sabljarka u mreži. Dobijam volju da jurnem usred tog meteža, što mu ajkulinih čeljusti! - odvrati nezadovoljni mornar.

Oba čoveka su svaki na svoj način osećali isto. Svi ovi dani ispunjeni borbama, krvavim obračunima i preokretima, ipak nisu imali čar dubokih ljudskih sukoba. Čovek ih je osećao kao zalogaj suvog papira u ustima. Možda je to i bio osnovni razlog što su sada želeli da dođu pravo do Kinga Harigana i izbliza pogledaju čudovište.

U drugom krugu nađoše mesto da ostave kola u Sto desetoj ulici. Dalje krenuše pešice. Već blizu hotela primećivalo se sve više policajaca i ljudi koji tobože razgledaju izloge, plakate i reklame, ili »radoznalo« čitaju novine stojeći tamo gde je svetlo najmirnije, gde treperenje reklama najmanje smeta.

Nije se znalo ko je od tih ljudi iz Hariganove bande, a ko su agenti policije i FBI. Detektiv Evans je govorio inspektoru o dolasku i ulozi Kinga Harigana, ali nije mogao da da materijala za njegovo hapšenje. Bogataš je igrao svoju javnu ulogu i tražio dužno ponašanje prema sebi. Zato je i imao hrabrosti da bude ovde, iako je i sam znao da ga uhode desetine agenata.

Ta drskost je, makar i podsvesno, bila izazov za Luna i Makfersona. Oni su s vlažne i zagušljive ulice stupali u hol luksuznog hotela. Tu odmah osetiše blagodet erkondišna.

Ovde je bilo prohladno, vazduh suvlji, a gužva neprimetna.

- Pa mi smo sasvim dobro obučeni. Mislio sam da su ovde svi utegnuti u crna odela - reče mornar da bi odagnao osećaj prenapregnutosi.

Znao je da desetine očiju motre svaki njihov korak i ocenjuju njihove namere.

- Budi komotan i smeji se, ali bez psovki - smejući se reče Lun.

Okolo su se videle devojke u suknjama toliko kratkim i uskim, da se nije znalo nisu li to kratke pantalonice. Makferson ne mogade a da ne primeti:

- Ispod tih suknjica im se vidi struk.

Lun se smejavao i oni pođoše u hotelski restoran.

- Večera je najbolji početak za svaku noć - reče Lun.

- Presešće mi zbog toga što vidim kako u nas pilje ljudi i žene, a ne znam jesu li to policajci, ili gangsteri. Dobijam volju da potegnem koltove i da zapucam vičući - tiho je pričao Makferson.

- Možda ćeš imati prilike to i da učiniš - odgovori Lun.

Naručiše večeru od šefa kelnera, koji naglo postade ljubazan, videći koliko ukusa i razumevanja Lun traži aperitiv, predjela i sve ostalo do francuskih vina i kafe na spremljene marokanski način. U restoranima gost se legitimise izborom jela.

Dok su večerali, Lun je razmišljao kako da dopre do Kinga Harigana. Znao je da su on i Makferson prilično uspešno maskirani. Njegova proseda crna kosa bila je sada tamnokestenjasta i bez bele vlasi. Naočari bez okvira prikrivali su tamnoplavu boju njegovih očiju, jer je naročiti dodatak optici činio da one izgledaju bademaste. Makfersonova gusta i kudrava kosa, sada je bila prava, srebrnasta i glatko začesljana na razdeljak. Vazdušni uložak na njegovom mišićavom stomaku mu je celu snažnu figuru toliko menjao, da je ostavljao utisak starog, ugojenog džentlmena.

- Da pokušamo kroz dansingsalu, ili noćni klub hotela, Pitanje je da li ćemo sresti našeg čoveka - reče Lun mornaru.

- Hajde da mu se jednostavno najavimo - odgovori Makferson.

- To bi privuklo pažnju policije, a izazvalo bi preteranu opreznost Hariganovih ubica - dodade Lun.

- Pa i mi imamo policijske karte. Doterao si ih promenom fotografija, tako da ni kod samog šefa njujorške policije ne bi izazvale sumnju - reče Makferson i dade znak kelneru da dođe i otvori bocu francuskog šampanjca.

Kad se kelner udaljio, Lun nastavi:

- I ja sam mislio o tome. Mogli bismo da ponudimo usluge kao policajci na važnim punktovima istrage. Neki podaci će ga ubediti da si ti iz glavne uprave za dokumenta, a ja iz istražnog štaba Specijalnog odeljenja. Međutim, Harigan nas neće primiti bez dugog proveravanja - objasni Lun.

- Možemo da pokušamo. Glavno je otisnuti se od obale, a kad zaplovimo, znaćemo da vodimo brod - reče Makferson.

- Pokušajmo - složi se Lun i dade znak šefu kelnera da dođe.

Zatraži račun i plaćajući večeru ostavi basnoslovnu napojnicu od trideset i jednog dolara. Dok se šef kelnera duboko klanjao, Lun upita:

- Znate li da je u vašem hotelu odseo gospodin Harigan?

- Čuo sam. On je trenutno gost broj jedan u celom hotelu - odgovori spremno ukrućeni šef.

Lun gurnu još pedeset dolara pod jedan tanjir.

- Preko koga od njegovih ljudi bismo mogli da se javimo gospodinu Hariganu? - upita zatim.

- Sve ide preko gospodina Herba. Zove se Uri Herb - tiho odgovori upitani i neprimetno pokupi novac,

pospremajući što pred njima.

- Onda ga pronađite i zamolite da nas poseti, ili pozove k sebi. Kažite da je stvar hitna - reče Lun i pogleda na sat.

Šef kelnera klimnu glavom i duboko se pokloni. Pratili su ga pogledom i videše kako nestaje kroz vrata za poslugu. Deset minuta kasnije se vrati i reče im da podu za njim.

Dok su prolazili kroz hodnik za poslugu, primetiše da za njima idu tri čoveka. Po izgledu i držanju ovih Lun je pogađao da su iz Hariganove telesne straže, ali se činio da ih ne primećuje. U lift za poslugu uđoše i ona tri čoveka. Prilepiše im se u hodniku na devetom spratu. Dok su čekali pred jednim vratima da se otvore na kucanje šefa kelnera, ona tri tipa su stajala iza njih, ne skrivajući da motre na svaki njihov korak.

Vrata se otvoriše i oni videše dva momka kako stoje s rukama iza leđa, jedan desno, a drugi levo. Na širokom otomanu je bio naslonjen treći. Ovaj je imao proređenu tamnu kosu i opaljeno lice, koje se ponegde ljuštilo od sunčanih opekotina.

Šef kelnera se još jednom pokloni svima i ode niz hodnik, a ona tri gangstera ispuniše vrata.

- Uđite svi i zatvorite - reče opaljeni.

Bio je to Uri Herb, šef telesne garde velikog gangstera Kinga Harigana. Lun ga je nekoliko trenutaka mirno ocenjivao.

- Ko ste vi? - upita Herb fiksirajući ih očima.

- Došli smo da razgovaramo. Neka se ovi momci gube za svojim poslom - reče Lun mirno.

Herb se nasmeja. Lun pođe napred i pokaza već spremljenu policijsku kartu.

- O-ho! Otkad policija dolazi kroz zadnja vrata? - nasmeja se Herb.

- Hoće li ovi momci da nas ostave, ili neće? - upita Lun odmeravajući Herba.

- Da li moraju? To su sve moji prijatelji. Ja nemam tajni pred njima - cinično reče Herb.

- Naredniče Smite, izbaci te radoznale njuške! - oštro reče Lun obraćajući se Makfersonu.

Bilo je pravo čudo kako se mornar brzo okrenuo i kako mu se već u ruci našao novi kolt.

- Izlazite momci! Pričekajte pred vratima dok razgovaramo sa gospodinom Herbom - reče Makferson.

- Gledaj starkelju! Pa on ume i da se naroguši - reče jedan od momaka i pogleda prema Herbu.

- U redu, momci, iziđite i čekajte tamo. Nemamo razloga da se prepiremo sa zakonom. Valjda gospoda imaju neki nalog, ili bar valjan razlog da ovako postupaju. Guverner će sutra znati za ovo i mislim da mu se neće svideti ovakav upad - mirno reče Herb i sede.

Gangsteri iziđoše, a Makferson odmah vrati revolver u futrolu.

- Jesam li im dobro potprašio, inspektore? - upita glasom nekako stanjenim i smešnim, kao da je blesav.

Herb se nasmeja, a to učini i Lun.

- Samo sad možemo da kažemo zašto smo došli - počeo Lun. - Imamo nešto na prodaju za gospodina Harigana. Vama ćemo to reći, Herbe. Ako pokušate da nas izigrate, skupo će vas to stajati.

- Ja vas ne shvatam - još uvek mirno reče gangster.

- Mi radimo u specijalnoj grupi. U rukama su nam svi podaci o nekim poslovima. Za početak ćemo vam reći da treba brzo obezbediti izvesnog gospodina Horasa Spargoa. Upravo policija tamo postavlja zasedu i pretrešće radionicu - pričao je Lun.

- Vi pričate nekakve nerazumljive stvari. Nikad nisam čuo za Spargoa i nekakvu radionicu - odvrati sumnjičavo Herb.

- Ne tiče me se šta ste vi čuli! Odmah izvestite Kinga Harigana o onome što smo rekli. Neće mu se

svideti da vi odlučite šta on treba da čuje, a šta ne, niti je važno šta ste vi čuli - nastavi Lun. - Tražimo dvesta hiljada dolara za važna obaveštenja i pomoć lično gospodina Harigana. Ako ga ne obavestite, sami ćete odgovarati. Noćas ćemo i nas dvojica učestvovati u hapšenjima ovde. Mislim da ćete vi biti naročito pridodati meni i naredniku Smitu.

- Vi pretite? - upita Herb.

- Da... Mislim da pretimo! Kad čovek odluči da dobije dvesta hiljada i pri tome mnogo rizikuje, onda neće dozvoliti da ga optuži jedan Uri Herb. Mali incident i neko će biti mrtav zbog pokušaja bekstva, otpora i sličnog - reče Lun.

- Ne verujem da će gospodin Harigan hteti da razgovara pod ovakvim uslovima. Ja ništa ne mogu - odvrati Herb. - Vaš nastup je nekakva provokacija, jer mi ne znamo ništa zbog čega bi Harigana interesovao ovakav neslužbeni razgovor.

- Kad bude počeo službeni razgovor, biće kasno - prekide ga Lun. - Dva svedoka terete lično Kinga. Prilika je da se to »izbriše«. Propustite li je, oderaće vas neko i iseckati na komadiće, jer neće biti propušteno da se zna ko je propustio šansu. Uostalom, zar se plašite dva policajca?

- Da mi njega prebijemo i sami potražimo gospodina Kinga - reče Makferson. - Gospodin Harigan će znati da ceni i plati našu uslugu.

- Mislim da ćemo to i učiniti - reče Lun.

- I nećete živi izići odavde - zapreti Herb.

- Čim počne pucnjava, policija će upasti. Mi ćemo reći da smo napadnuti. Tada više neće biti živ Uri Herb - vrati Lun punom merom.

- U redu, a šta vi to znate? - upita pokolebani gangster.

- Večeras je izvesni detektiv Piter Evans doveo i predao nam nekog Normana Filibera. On priča i spreman

je da svedoči. Noćas još može nešto da se učini, a sutra će biti kasno, jer će ga odvesti iz našeg zatvora - odgovori Lun. - Obavestite o ovome Harigana i tražite da nas primi. To je sve što od vas tražimo.

- Ja moram da izađem, ako hoću da ga vidim - reče Herb očito sumnjajući da će ga pustiti.

- Sasvim se razume. Mi smo spremni da damo oružje i da u pratnji vas i vaših momaka, izađemo pred gospodina Harigana. Grub nastup nam je bio potreban samo da nas ozbiljno primite. Sad radite što god hoćete. Možete nam i oči i ruke vezati, ali hoćemo sami da razgovaramo s Hariganom. To je sve - zaključio Lun.

- Pokušaću da sredim stvari - reče Herb.

Izvuče svoj revolver ispod jastuka na otomanu i držeći ga u rukama osmotri ovu dvojicu. Kako oni nisu obraćali pažnju na sve to, on otvori vrata. Pozva momke i reče im da budu u sobi i da goste ponude pićem. A zatim izađe.

Dugo je čekao pred Hariganovim apartmanom, iako se u izdvojenom holu nalazila straža baš Herbovih momaka. Harigan je bio u društvu Doroti Lamas, još tri devojke i tri prijatelja iz njujorških krugova. Bio je tu jedan južnoamerički diplomata i jedan advokat. Treći čovek je bio bankar Rimlin, čovek moćan i uticajan u celoj zemlji.

Igrali su strip-tiz poker. Tako su zvali igru u svlačenje delova odeće. Doroti je jedna devojka bile su već gole do pojasa. Ostale dve su bile izgubile tek samo suknje. Iza Harigana je bila hrpa ženske odeće jer on je »dobijao« u ovoj igri punoj blefiranja i podvala.

Ljutito je izašao u hodnik apartmana i saslušao Herba.

- Primiću ih za četvrt sata. Za povlačenje Stonksa i njegovih je kasno. Ti pozovi jedan broj i proveri je li Filiber stvarno doveden u zatvor. To je naš čovek, koji

zna stvari. Telefoniraćeš izvan hotela, jer je moguće da policija prisluškuje - objasni Harigan.

- Da razoružamo policajce? Možda i da ih vežemo? - upita Herb.

- Ne treba. Šta mogu da učine ovde usred tuceta naših ljudi? Da li si video njihove policijske karte? - reče Harigan.

- Jesam. Za svaki slučaj ćemo ih dovesti u malu sobu, gde ih možeš osmotriti - odgovori Herb i izađe.

Uskoro se nade u maloj sobi s tobožnjim policajcima. Lun i Makferson su znali u kakvoj se opasnosti nalaze, ali im je bilo jasno i to da Harigan ne želi nikakve incidente u koje bi se umešala policija. A sada je bila prilika da se nađu licem u lice s vođom najužasnije zločinačke bande kontinenta. Tu priliku nisu hteli da propuste, iako je ovo bilo mesto na kome je bilo mnogo najgorih ubica i oko koga su se motale desetine policajaca.

Harigan ih je posmatrao kroz odškrinuta vrata. Znao je opis Luna i mornara, ali izgled ovih ljudi je otklanjao svaku sumnju. On je osećao opasnost koja se nadnela nad njegovu organizaciju, koja se rušila pod udarcima događaja, pa nije bilo čudno što nije mogao brzo i iako da propusti mogućnost saradnje s ljudima iz policije, čiju bi savest kupio novcem i tako spasao što se još dalo spasti.

Ušao je odškrinuvši vrata i gledajući tobožnje policajce nadmoćnim stavom gospodara. Iza njega su bila dva njegova telohranitelja s rukama iza leđa, u kojima su bili automatski revolveri s prigušivačima.

- Obavešten sam da želite da razgovarate sa mnom - obrati se Harigan dvojici nepoznatih.

- Vi ste gospodin Harigan? - upita Lun ustajući.

- Sedite. Ja sam Harigan - odgovori gangster.

- Vaši momci smetaju - reče Lun mirno.

- Preći ćemo u jednu drugu sobu. Tamo ćemo mirno moći da razgovaramo - odgovori gangster i pokaza rukom da ga slede.

Iz male sobe stigoše u prostran hol ogromnog apartmana. Nekoliko garnitura stolića s foteljama bilo je raspoređeno uz zidove s obe strane prolaza. U njima su sedele dve grupice od po tri gangstera, koji su ponizno ustajali dok je ispred njih prolazio veliki »poglavica« naručenih ubica.

Iz salona na desnoj strani čuo se kikut žena. Harigan skrenu levo u kratki hodnik, odakle dospeše u prostranu sobu s radnim stolom, televizorom i radijem. Harigan svojim momcima dade znak da ostanu napolju, a zatim zatvori vrata.

- Sedite, gospodo. Piće je ovde i izaberite šta ko želi - ponudi ih domaćin i sede u široku naslonjaču.

- Bolje je biti bistre glave - reče Makferson razgledajući bogatu zbirku pića u luksuznom ormanu.

- Odmah ćemo preći na razloge koji su nas doveli ovamo - poče Lun. - Vaša organizacija se raspada i nastupila je katastrofa. Još koji sat i naši momci će doći da i vas uhapsu.

- Ne znam o čemu pričate. Ja i moji službenici nismo učinili ništa zbog čega bi mogao neko da nas hapsi. Objasnite šta želite da postignete tom pretnjom - lukavo odvrati gangster.

- Nas dvojica smo shvatili da imamo veliku šansu koja se javlja jednom u životu policajca - nastavi Lun. - Do pre nekoliko trenutaka smatrali smo da ćemo dobiti dvesta hiljada dolara za uslugu koju nudimo. Sada, posle razgovora s Urijem Herbom, koji nas je dočekaao prilično grubo, zahtevamo pet stotina hiljada. Svakih pola sata cena postaje veća za što hiljada, jer raste i opasnost za nas dvojicu.

- Znete li vi šta znači ucena? Vi ucenjujete Kinga Harigana. To je opasnije nego poljubiti tuce spletenih i

razdraženih zvečarki - smeškajući se odvrati Harigan.

- Tako je bilo, ali više nije. King Harigan je smanjen i vrlo krnj, a za koji čas biće manji od makovog zrna. Još treba znati da nas dvojica vodimo računa o uhapšenima. Nećemo zaželeći da sud čuje nekakve klevete i lažne optužbe na naš račun - odvrati Lun, i nešto resko, podsmešljivo i preteće zazvuča u njegovom glasu.

Kinga Harigana prože nekakva jeza od toga glasa. Razvijenim instinktom zločinca on shvati da ima posla s čovekom kakvog nije do sada sretao.

- Ispričajte mi šta vi stvarno znate i možete - reče Harigan pribravši se i spremajući cigaretu da je zapali.

Lun počeo da priča ono što je smatrao da će ostaviti utisak. Opisa organizaciju A.D. za ubistva, ulogu Filibera, Elsona i Fiera. Brzo, ubedljivo i pogađajući svakom rečju, pričao je o Lankardu, Spargou, Velseru i Barkeru, o zaverama oko Grina i ostalih ucenjenih i o mnogim tajnama A.D. za ubistva.

Harigan je menjao boju lica i počinjao da se znoji. Ulagao je napore, da mu ruke i lice ne drhte. Tek sada je shvatao da je ostalo vrlo malo neotkrivenih tajni. A kad Lun počeo da nabraja svedoke, koji će dokazati ulogu i krivicu samog Harigana, ovoga počeo da hvata drhtavica

- Vi pričate... Ovaj, sve je to izmišljeno... Zar vi verujete u sve to? - izusti.

- Ne postavlja se pitanje da li verujemo. Mi znamo da je sve ovo tačno. Zato tražimo pola miliona za uslugu. Nestaće svedoci i dokumenta, i to će vas spasti - odgovori Lun.

- Ali... Ne, to je nemoguće! Vi blefirate - reče Harigan.

- Sada je naša usluga šest stotina hiljada - odgovori mirno Lun.

- Čoveče... Vi mislite da ja mogu tako da bacam pare - progundā Harigan.

- Bez sedam stotina hiljada nećemo da razgovaramo dalje - reče Makferson ustajući. - Ja, ipak, više volim život, nego pare. Vrlo je opasno upuštati se u sve to. Ja nisam baš sve shvatio, šefe. Sada vidim na šta sam pristao.

- U redu, onda sedam stotina, ili idemo odmah - odgovori Lun.

- Nećete izići živi! - viknu Harigan.

- Hoćemo! Još ćemo ti razbiti njušku, huljo! - odvrati Lun. - Napolju je još jedan naš čovek. On će vas optužiti da ste nas oteli da biste iznudili naše obaveštenje. On će podići uzbunu, ako mu se ne javimo. Za otmicu se kazna strahovito povećava garancijom za električnu stolicu.

Harigan se mučio u naslonjači. Tada se vrata otvoriše. Uđe Uri Herb. Ode prema uglu, gde mu pride Harigan. Nešto su šaputali, a tada se Harigan vrati.

- Proverili smo za Filibera. Govorili ste istinu. Sada smo obavešteni i o događajima kod Horasa Spargoa... Moraćemo da se nagodimo - reče slomljen.

- Požurimo. Koliko novaca možete odmah da isplatite?

- Ne više od sto dvadeset hiljada dolara. Ostalo u čekovima i kad budemo znali da ste nam pomogli - odgovori Harigan.

- Onda, krećimo! Odmah posle nas, vi treba da nestanete iz Njujorka - nastavi Lun.

- Kada da idem? - upita lukavi Harigan.

- Mislim da takve bebece niko neće usvojiti ovde. Nadite sklonište kako znate, ali budite van domašaja policije, bar koji dan.

- Primetiće kad odlazim.

- Nađite neki način... to je vaša briga.

- Ostaviću nekoliko ljudi ovde.

- Prvo nestanite vi i Uri. Vaši ljudi malo znaju i neće biti svedoci protiv vas.

- To je tačno. Zar i to znate?

- Znamo koliko treba. Mi ćemo otići da počistimo što se može i da stvorimo sebi alibi. Obezbedićemo se da nas ne likvidirate posle otklanjanja opasnosti. Zatim ćemo se javiti za ostali novac - zaključí Lun.

Harigan klimnu glavom i ustade. Iziđe i zadrža se nekoliko minuta. Vрати se s kožnom torbom i otvorivši je pokaza hrpu novčanica.

- Oduzeo sam sav novac svojimа. Tu je i sve što sam imao u gotovom. Potpisaću i ček na osamdeset hiljada. Tako ćete imati prvih dvesta hiljada. Ostatak od pola miliona ćemo sakupiti za koji dan - objasni ispisujući ček drhtavom rukom.

- Neka nas Uri i nekoliko ljudi slede i posmatraju. Ako nas policija primeti, moraju nas zaštititi, ili će sve propasti - dodade Lun.

- Na to nisam mislio - reče Harigan i opsova.

Zatim naloži Herbu da obezbedi izlazak dvojice gostiju.

- Neka nas prati dok ne iziđemo iz okolnih ulica, jer se može desiti da nas prepoznaju i nešto posumnjaju - dodade Lun i krenu.

Izlazili su svesni da su im gangsteri iza leđa. Sve je išlo po planu i desetak minuta kasnije nađoše se pored svog automobila.

- Mi ćemo se vratiti - reče Herb.

- Boje je da sednete iza nas i da nas otpratite malo dalje. Vas trojica će biti dovoljno, a ostali neka se vrate - predloži Lun.

Uri Herb prihvati i sa još dva gangstera uđe u automobil. Makferson je vozio, a Lun je pripremao otmicu gangstera.

- Uvek u ovim kolima osećam nekakav miris. Nije li ti izduvna cev neispravna? Čoveku dođe da odmah stavi gas-masku - reče Lun.

Mornar je razumeo šta to znači i iz džepa izvadi malu platnenu masku, koja je imala neutralizator gasa za uspavljivanje. Dejstvo Lunove kombinacije gasova bilo je skoro trenutno. Jednom rukom on prinese licu malu masku pokrivenu maramicom, a drugom pored sedišta otvori ampulu s komprimiranim gasom.

Gangsteri se nasloniše jedan na drugog i zaspaše kao odojčad. Lun reče Makfersonu da vozi dalje na sever, sve do Van Kortlend parka, ali da se pre toga zaustavi kod neke telefonske govornice. Skrenuše pored Harlem Rivera na strani Manhatana. Ugledaše jednu telefonsku govornicu i Lun iziđe iz kola.

Brzo je dobio vezu s hotelom i nakon jednog minuta začu glas Kinga Harigana.

- Ovde Lun. Je li to gangster Harigan?

- Ko?! Kakva je to glupa šala? Ko je tamo? - zaurla gangster.

- Ovde je vaš malopredašnji gost, tobožnji policajac koji će da smakne Filibera i spase situaciju.

- To je... Platićeš!

- Urija Herba ne očekujte. Baš spava blizu mene.

- Je li mrtav?

- Nije. Prepariraćemo ga da sve prizna. Sada imate još jednog svedoka protivu sebe.

- Trebalo je da pogodim... Mnogo ste znali o svemu. Znači, vi ste Lun?

- Tačno, i uskoro ćemo se sresti - zaključio Lun i spusti slušalicu.

Vrati se u kola i nastaviše vožnju. Skrenuše preko Harlem Rivera i nastaviše do parka. Uvezoše se u park putem ka brežuljcima i zaustaviše kod jedne klupe.

- Istovarimo ove momke - reče Lun.

Pošto obaviše posao, nađoše opet telefonsku govornicu i Lun javi gde se nalaze tri skrivena gangstera i da je za njih naročito zainteresovan inspektor Mark Hardvik.

- A sada na Hariganov aerodrom - reče Lun odahnuvši i pokazujući prema severu.

X

Veza je već bila prekinuta, ali King Harigan je očajnički vikao:

- Čekajte! Možemo da se sporazumemo!... Prokletstvo! Zar ne shvatate?! To je pravo carstvo, oko koga možemo da se sporazumemo! Ne prekidajte, Lun!...

Ali veza je bila prekinuta i tek sada Harigan pomisli da ovaj razgovor verovatno prisluškuje policijska kontrola. Za koji minut stići će policija. On spusti slušalicu i jurnu u hol. Naredi momcima da se sprema za odlazak iz hotela po grupicama i da se snađu kako znaju. Obavesti i svoje goste, koji ga nisu razumeli, jer su se pijano lovili uz kikot i rušenje stvari po salonu.

- Bagra! Sve je to jedna bagra! - opsova Harigan i požuri natrag u svoju sobu.

Naoruža se s dva revolvera i krenu da iziđe. Odlučio je da sam napusti hotel i požuri na aerodrom. Okuraži ga pomisao da će se vinuti u nebo i uskoro naći u svojoj tvrđavi u Montani. Odande će obnoviti sve svoje snage, a ako treba skloniće se i promeniti ime i izgled. Ogromno bogatstvo bilo je tako sigurno da mu ga policija nije mogla oduzeti. Sve je bilo predviđeno. Moćno oružje, novac i zlato, biće još uvek u njegovim rukama.

U hodniku začu galamu koja se pela uz stubište hotela. Policija je dolazila. On pojuri sprat više i dotrča do kraja hodnika. Tamo je bio izlaz za posluhu i sobe osoblja na spratu. Nađe jednu sobaricu, koja mu se snishodljivo pokloni, jer je poznavala moćnog gosta hotela.

- U opasnosti sam, devojko - reče Harigan i pruži joj poslednje novčanice zgužvane u priličnu hrpicu. - Uzmi! Pomogni mi da neprimećen iziđem iz hotela.

- Ne znam... Jedino liftom za veš. Spustiću vas u sortirnicu prljavog rublja. Odatle kroz podrumski hodnik možete da prođete do novog depandansa. .. Nema drugog prolaza - promuca sobarica.

- Odlično! Još što dolara ćeš dobiti čim se vratim. A posle neću zaboraviti ogromnu uslugu - obeća King Harigan.

Devojka požuri do vrata niskog, ali širokog lifta, u kome je već bilo pet korpi prljavih čaršava i navlaka. On se saže i sede na jednu korpu, a sobarica gurnu vrata i pritisnu dugme. Lift počeo da se spušta.

Jedna starija žena u podrumu otvori vrata i vrisnu kad ugleda krupnog čoveka kako se izvlači između korpi. Ona pokuša da beži, ali je Harigan stiže i snažno udari drškom revolvera po potiljku. Kroz njenu kosu šiknu krv i gangster opsova videći da mu se crveni rukav košulje. Projuri pored nje i nade se u hodniku.

Izlazeći iz podruma novog hotelskog depandansa, uvučenog iza glavne zgrade, Harigan primeti policajca, koji je stajao u hodniku. Priđe mu koliko je mogao bliže, a onda, s revolverom u ruci i navučenim šeširom, poguren viknu:

- Bez gluposti, mladiću! Pucaću bez razmišljanja! Okreni se!

Policajac se osvrnu i shvati da je bio neoprezan. Zato poslušao i okrenu se podižući ruke. Gangster mu jednom rukom sruši kapu s glave, a drugom ga udari držeći veliki revolver za produženu cev. Policajac pade.

Stišavajući disanje King Harigan iziđe na aleju i kao da šeta pode do ulice. Osvrnu se prema hotelu iz koga je srećno umakao.

Pola sata je išao pešice, pa tek onda uze taksi.

- Sever! Do Port Čejsta! - naredi vozaču i zavalio se na zadnje sedišta.

Dok se vozio, pretresao je džepove. Nije imao ni centa novca, a čekovnu knjižicu je bio zaboravio u žurbi.

Zurio je u zlatnu tabakeru rešavajući se da li da je da vozaču umesto novca, ali mu pade na um druga misao, mnogo bliža njegovom karakteru i shvatanjima.

Kad se nadoše na otvorenom drumu iza Bronksvila, on naredi vozaču da zaustavi. Preteći revolverom natera vozača da skine kapu i bluzu, pa ga zatim veza. Gurnu ga između naslona i zadnjeg sedišta govoreći mu da se ne plaši. Stavi vozačku kapu i obuče tesnu bluzu. Sada je vozio sam.

Pred aerodromom skloni kola u senku jednog drvoreda i ponovo obuče svoj letnji sako. Pode dalje brzim korakom i bez smetnji ude u pomoćnu pristanišnu zgradu. Pokaza kartu sletanja svog aviona i smeštaja uz istočni hangar. Službenik otisnu pečat i pozdravi bogataša koji ima svoj avion.

Desetak minuta kasnije Harigan se smestio u avion, a pilot je oslobađao trouglove za podmetanje. Motor zaurla i elisa se zavrte, ali tada nešto sevnu, grunu laka eksplozija i elisa se razlete. Harigan je zurio u pilota.

- Prokleta huljo! Šta se dogodilo? - zaurla i trže revolver.

Iskoči iz aviona i unezvereno pogleda kud da se skloni. Iza hangara se u mraku pojaviše dva čoveka. Gangster zadrhta. Izvuče i drugi revolver i krenu napred prema hangaru. To je bio prvi zaklon do koga je mogao da stigne.

- Baci oružje, Harigane! - viknu Lun i pode da mu preseče put.

Veliki šef gangstera se više nije kolebao. Baci se na tle i otvori vatru. I njegov pilot se beše snašao. Izvukao je automatsku pušku iz aviona, pa je sada pucao iz nje da svom gazdi otvori prolaz.

Makferson se zakloni iza ugla i odatle poče da puca prema avionu, koji se već dimio. Pomoliše se i prvi plamićci, koji osvetliše pilota. Negde zaurla sirena za uzbunu.

- Ubiću vas! Ubiću! Osvetiću se! - ponavljao je King Harigan puzeći i zastajući da opali poneki metak.

Pilotovi kuršumi su ga štitili i on ustade. Jurnu ka uglu hangara. Ali baš tada Makferson pogodi pilota, koji obnevide, ali nastavi da puca. Nije shvatio više koga gađa. A kuršumi su prštali oko Kinga.

- Ne! - viknu Harigan i oseti da je pogođen.

Revolveri mu ispadoše iz ruku, ali on stiže do hangara. Plamen aviona je osvetljavao okolinu. Harigan je stajao naslonjen uz limeni zid hangara, a zatim se spusti i onemoćao sede na betonski ispust. Pred njim je neko stajao.

Bio je to čovek s kojim se pre jedan i po sat pogađao o životu.

- Sve se srušilo... Lun'... Prokleti ubico... Podzemlje će me osvetiti... - stenjao je smrtno pogođeni Harigan.

- Grehovi se plaćaju. Ti ih ne možeš platiti. Smrt je za tebe suviše laka kazna - reče Lun i okrenu se da ne gleda umiranje zločinca, kome se užasni strah video na licu i u očima.

Lun optrča hangar i nade Makfersona. Pozva ga i oni trčeći napustiše osvetljeni krug. Provukoše se ispod ograde i požuriše k automobilu, dok su po aerodromu zavijale sirene i k avionu pristizala vatrogasna kola.

Blizila se zora i Lun je dremao ispružen na zadnjem sedištu, dok je Makferson vozio kroz Njujork pevajući nekakvu pesmu o gusarskom brodu što tone usred zapenušanih talasa.

*

Sledećih nekoliko dana Piter Evans je retko stizao da se nađe s prijateljima, ali u tim trenucima je Luna, Džejn i Makfersona obaveštavao o događajima. Održavana su prva suđenja, slamani pokušaji da se zločinci izvuku iz zatvora davanjem kaucije i hapšeni mnogobrojni saradnici Akcionarskog društva za ubistva.

- Mi sada predsedavamo Senatskoj istražnoj komisiji - govorila je Oktavija Dulitl.

Ona se nije odvajala od Pitera Evansa, kome je pod pritiskom javnosti Senat poverio dalju istragu. Dodeljeno mu je dvanaest inspektora i visokih funkcionera Federalnog istražnog biroa, a komisiji je dato pravo da koristi usluge i policije Njujorka i Čikaga.

- To je kao dvanaest apostola - šalio se Makferson.

Evans je pričao o optužbi podnetoj protivu Tereze Grin, razvodu braka između Rašel i Džordža Vilijamsa i o mnogim aferama tuceta lepotica i mnogih lepotana, koji su bili »mamci« u rukama zločinačke organizacije.

Sedmog dana održavao se oproštajni ručak u uskom krugu prijatelja. Osim Luna, Džejn i Makfersona, Piter Evans i Oktavija Dulitl su pozvali i advokata Bermisena. On je pričao o svojim uspesima:

- Nije bilo lako postići da se hitno donese rešenje o prodaji oštećenog broda, ali sam uspeo. Kupio ga je moj prijatelj iz Kanade. Već je popravljen i otpolovio je ka maloj luci Betsjamites na Sent Lorens Riveru. Tamo će ga preurediti, promeniti mu ime i isploviti s njim do mesta gde ga možete preuzeti.

- Milion mu milja, više vredi imati jednog dobrog prijatelja, nego što neprijatelja! - uskliknu Makferson

Svi se nasmejaše njegovoj maksimi.

- Eto, sada ćeš opet imati brod, a u ovim borbama si stekao još jedan džepni top - zadirkivala ga je Džejn Vitington.

- Zbog toga ću poljubiti Pitera Evansa usred čela. Ili, još bolje je da poljubim Viki - odvrati Makferson.

- Možeš, dečače, jer to niko nije učinio već trideset godina - reče Oktavija Dulitl.

- Tako mi svih mora i okeana, ja ću to da učinim, Viki! Još ćemo i zaigrati - dodade Makferson.

Starica se smejala dok ju je mornar ljubio, a onda prikupi suknju i njih dvoje zaigraše nekakvu igru. Svi su

bili veseli sem Luna. On je prikrivao nekakvo mučno osećanje tuge, jer nije hteo da ostalima pokvari radost ovog zajedničkog veselja. Ali misli su mu se vrzmale, oko jednog članka u »Vašington njusu«. Tamo je poznati novinar Vins Devling pisao:

»... Stotine činjenica govore da postoji još jedno veliko društvo za naručena ubistva. Ono jača i razmahuje svoje zločinačke snage istom brzinom kojom se razbija A.D. za ubistva. Dakle, naš kontinent neće ostati bez jedne institucije toliko potrebne zlim ljudima. Organizacija nove gangsterske družine je nešto drugačija, ali suština je ista. Hoće li ikada ojačati snage pravde...?«

Lunu su se gangsterske bande činile kao glave nekog ogromnog čudovišta. Kad se jedna glava odseče, odmah narastu dve nove. Trebalo je čudovište pogoditi negde u srce, u osnov iz koga izrasta. Kako prekinuti životne sokove zločina? On je znao odgovor na to pitanje, ali je znao i to da će se još mnogo krvi proliti dok se ne promeni svet iz koga niče zločin. Zato nije mogao, a da ne bude tužan.

Piter Evans je bio oduševljen, Oktavija Dulitl razdragana, a advokat Bermisen sasvim zadovoljan. Jedino je Džejn Vitington primetila tugu u Lunovom pogledu. Ona je znala kakve misli mogu da ga muče. Sela je uz njega i počela da mu šapuće:

- Svaki mali uspeh protivu zločina približava svet pobedi nad njim. Svet se mora izmeniti. A i u ovakvom svetu čovek mora naći razloge za radosti i nade.

- Ti si dovoljno lep za oboje - osmehnu se Lun i prebaci joj ruku preko ramena.

- Dragi, svaki put te sve više volim - šapnu Džejn.

- Kako će biti lepo kad se nađemo opet u našim laboratorijama! - odvrati Lun i iskoristi priliku da je poljubi, dok su drugi bili zaneti razgovorom i šalama.

- Uz tebe je lepo i kad smo u opasnostima - dodade Džejn i nehotično lako porumene.

- Noćas ćemo krenuti prema Kanadi. Svaki trenutak, na svakom mestu, bićemo zajedno - reče Lun.

Pričao joj je o tome kako će putovati do Velikog slanog jezera u Jutahu, a zatim prema severu do Kanade. Dočaravao joj je dane odmora i radosti koje će provesti do odlaska na brod, i kako će se opet naći među prijateljima u Londonu.

Već u ponoć su ušli u luksuzna kola za spavanje brzog voza. Za njima ostade veliki grad, u kome su doživeli toliko teških dana.

Makferson je u ruci držao nekakav končić, o kome je visilo minijaturno sidro. Kad voz krenu, on ga otkide i pusti da padne na peron.

- Eno ga, otkida sidro po starom mornarskom običaju, jer se veruje da čovek više nikada neće stići u luku u kojoj otkine i baci sidro - smejući se reče Džejn.

- Eto a mi nemamo takvo sidro - odvrati Lun.

Makferson se osvrtao prema punačkoj i razdraganoj ženi, koja ga je odmeravala ne skrivajući divljenje.

- Hoćeš li u naš kupe? - zadirkirao ga je Lun.

- Ostaću ovde na palubi... Imam ja i drugih poslova, a ne da u ponoć čavrljam s vama - odvrati Makferson

Voz je jurio kroz noć sve brže.

KRAJ

Piter Kropf
POSLEDNJI SLUČAJ

Šerlok Holms je sedeo u naslonjači u svojoj kući u Beker stritu i punio lulu.

- Verujem da će se Konan Dojl radovati - rekao je dr Watsonu, koji je sedeo nasuprot njemu.

- Imaće priliku da seriju romana što ih je o meni napisao zaključi zanimljivim slučajem - nastavio je. - Jasno, uz pretpostavku da pri tom ne izgubim život i da budem u mogućnosti tebi da ispričam.

- Zaista postajem znatiželjan - odgovorio je Watson, ali ništa nije ispitivao, jer je znao da njegov slavni prijatelj ne voli kada mu se postavljaju pitanja.

Dr Watson je primetio kako je neki čovek srednjih godina, prilično neuredno odeven, zastao pred ulaznim vratima, oglednuo se na sve strane i onda odlučnim koracima ušao u kuću.

- Verujem da će nas neko posetiti - izrazio je dr Watson svoje mišljenje.

- I ja sam ga video - odvrati Šerlok Holms. - Da, dolazi iz istočnog dela grada, sigurno iz Limhjusa, gde je jutros padala kiša, a vozio se nekoliko stanica podzemnom železnicom. Po zanimanju je artista, tačnije umetnik u gladovanju, piše krupnim slovima na jeftinom papiru, i čini se da je prilično zaboravan. Eto, upravo zvoni...

U sobu je ušla gđa Vilson, domaćica, i predala Šerloku Holmsu posetnicu.

- Neka se Štruk strpi trenutak - naredio je Šerlok Holms. Zatim je ustao i ubrizgao sebi injekciju morfijuma.

Kako si sve to znao? - Dr Watson nije mogao da odoli znatiželji. - Nikad nisi video tog čoveka, baš kao ni ja. Cipele su mu čiste, a nema ni kišnu kabanicu.

- Nemam vremena za duga objašnjenja - rekao je Šerlok Holms.

- Zaključci, moj dragi Vatsone. Ništa drugo nego intuicija. Uostalom, Štruk mi je pisao da će me danas posetiti. U njegovom pismu naznačeno je ispod potpisa i zanimanje - umetnik u gladovanju. Zaboravio je da stavi marku na pismo. To je već...

Čovek koji je u tom trenutku ušao bio je zaista zaboravan. Zaboravio je čak da skine i šešir. Jednostavno se zavalio u naslonjaču i duboko uzdahnuo. Bio je neobično mršav, bledih, upalih obraza, kao da je dugo vremena radio noću.

- Mogu li da govorim pred gospodinom?

- Ovo je dr Watson, moj stari prijatelj - objasnio je Šerlok Holms. - Verovatno ga poznajete iz romana Konana Dojla. Samo nam mirno ispričajte sve što vam leži na srcu...

- Baš imam bolesno srce. A i žuč - objasnio je posetilac. - To je sve zbog toga što se često uzrujavam. Sve dok ne budem doznao što to sve znači, neću oka sklopiti.

- Morali biste više i bolje da jedete, a manje da se uzbuđujete i uzrujate.

- A to je u mom zanimanju umetnika u gladovanju prilično teško - objasnio je gost tužno se nasmešivši. - U svakom slučaju, nalazim se na najboljem putu da poboljšam svoju situaciju. Ukoliko biste mi vi pri tom pomogli, Holmse.

- Dakle, šta vam se dogodilo? - upita veliki detektiv puštajući oblake dima iz lule.

- Bilo je to pre dva dana - počeo je posetilac. - Sastao sam se s nekoliko starih kolega koji su me pozvali u »Sivi mačak«.

- To je ona poznata gostionica, zar ne? - upitao je dr Watson.

- Baš tako. Morate znati da nisam naviknut na piće. S mojim primanjima ne mogu to sebi da priuštiti. Prema tome, nije nikakvo čudo što sam vrlo brzo postao... ono što kažu... što kažu... pijan.

- Ne bi se baš moglo reći da sam postao jako glasan - nastavio je umetnik u gladovanju - Samo, odjednom sam osetio neku težinu u sebi, a sve oko mene se odigravalo kao u snu. Da su me na ulici nagovorila dva nepoznata muškarca i odvela me do sivo obojene limuzine. to mi je bilo potpuno jasno. Kuda su me vozili, to ne znam. Limuzina se zaustavila pred nekom kućom u koju su me ona dvojica muškaraca odvela. Gurnuli su me u neki hodnik tamo me napustili. Hodnik je bio mračan i ja sam pipajući rukama tražio put. Odjednom se pod ispod mojih nogu počeo okretati...

- Aha! - kliknuo je Šelok Holms i nešto zabeležio u svoj smeđi notes.

- Odmah sam se potpuno otreznio. Skočio sam korak napred. Pod se opet okrenuo, ovoga puta u obrnutom pravcu. I onda je nestao i ja sam pao u dubinu. Međutim, udario sam o nešto meko. Očigledno, nije bio u pitanju moj život... Pokušao sam da krenem dalje. I onda sam čuo strahovit vrisak. Nešto hladno, meko, okrznilo mi je lice. Tapkajući, nastavio sam put u mraku. Iznenada se upalila sijalica. Mora da sam napipao prekidač. Pred sobom, na podu, ugledao sam leš, a iza njega nekoliko kostura.

- Jesu li kosturi bili levo ili desno od leša? - upitao je Šerlok Holms, crtajući nešto u svom notesu.

- Desno. Svetlo je nekoliko puta zatreperilo, kao da je nestalo struje - nastavi je Štruk. - A onda je opet nastala tama. Možete da pretpostavite da su mi živci bili već na izmaku.

- Čovek mora uvek da ostane gospodar svojih živaca - objasnio je Šerlok Holms. - Ja bih na vašem mestu najpre zapalio lulu. To ste zaboravili.

- Ja sam nepušač - odvratio je Štruk, i zatim nastavio: - Pokušao sam da razmišljam. Mozak mi se razbistrio, omaglica je potpuno nestala. Odjednom sam tik iza sebe čuo šum vode. Osetio sam jako strujanje vazduha koje me je s poda podiglo uvis.

- Mora da je to doprlo iz nekog podzemnog kanala - objasni Šerlok Holms. Tamo je bio neki otvor?

- Oduvalo mi je šešir s glave, nogavice čakšira su se zalepršale... Odmah posle toga sručio sam se niz neku drvenu ogradu. Začuo sam zaglušujuće pištanje i lupu, kao o no u kovačnici. A iz te gromoglasne buke izvijali su se krici neke žene. Pre nego što sam se snašao, survao sam se u neki čamac, koji je plovio po kanalu, a stvorio se preda mnom i zajedno sa mnom otplovio mračnim cevima. Znao sam da će moj leš biti pronađen u Temzi. Pokušao sam rukama da se oduprem o glatke zidove kanala. Uzalud. Ruke su mi okliznule. Čvrsto sam se prihvatio za rub čamca. Užasni šumovi postajali su sve jači. I onda, kao da me je neko lupio po glavi, ja sam se onesvestio.

- A kad ste se ponovo osvestili, šta se onda odigralo? - upitao je Šerlok Holms.

- Našao sam se u gomili ljudi koja se kretala u istom pravcu. Struja me je povukla za sobom sve dok nisam stigao do jedne stanice podzemne železnice, a koje više ne mogu da se setim. I sad sam došao k vama, Holmse.

Šerlok Holms skoči: - Ostanite kod kuće i nikome nemojte da otvarate vrata. Nalazite se u velikoj opasnosti. U svakoj od vaših reči prepoznao sam zločinačku tvrdavu što ju je još pre deset godina sagradio u podzemlju Londona moj najveći protivnik profesor Marijati. Ukoliko ne budete poslušali moj savet, povećaće se Marijatijeva gomila kostura još za jedan leš. To što vas nisu odmah ubili, znači da je profesor Marijati najpre hteo da vam oduzme pamćenje. A zato pak postoje neki razlozi.

Verovatno je hteo da vas samo njemu poznatim metodama učini ludim i da onda dobije vaš potpis. Imate li imetak?

- Oh, Holmse, već sam vam rekao da živim od gladovanja - odgovorio je Struk.

- Da, da, zaboravio sam, oprostite - izvinio se Šerlok Holms. - Onda postoje neki drugi razlozi. Možda želi da vam podmetne neko ubistvo. U roku od 24 sata tačno ću znati o čemu se radi.

- I ja se slažem s vama - Štruk je ustao. - Tačno za 24 sata, Holmse. Molim vas, pročitajte sutra »Dejl njus«. Ja sam, naime, pomoćni reporter u tim novinama. A gazda mi je rekao: »Iskoristite slavnog Šerloka Holmsa i donesite mi jednu dobru priču, a ja ću vam onda povisiti platu. Ali, ne smete da varate. Vaš doživljaj mora biti verodostojan. Dokažite našim čitaocima kako slavni Šerlok nije otkrio da ste posle pijanke bili u »Luna parku u ukletom dvorcu« s pokretnim podovima, mračnim hodnicima, drvenim kosturima, leševima od krme i podzemnom vožnjom i kanalu«!

Šerlok Holms je stajao trenutak kao okamenjen. A onda je pritisnuo zvonce na stolu.

- Gospođo Vilson, molim vas izvedite ovog gospodina napolje! I što brže - dodao je hrapavim glasom. A onda je iscrpljen klonuo u svoju naslonjaču.

- Vatsone, ovo je moj poslednji slučaj. Molim te, špric za morfijum...